

Tái Giá

Contents

Tái Giá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	46
22. Chương 22	48
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	59
28. Chương 28	60
29. Chương 29	63
30. Chương 30	66
31. Chương 31: Ngoại Truyện 1	69
32. Chương 32: Ngoại Truyện 2	71

Tái Giá



Giới thiệu

Tái Giá là tác phẩm nói về Nguyên Nghi Chi là thiên kim tiểu thư duy nhất của Nguyên phủ - đệ nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-gia>

1. Chương 1

Khăn voan đỏ được mở lên hất về phía sau, hiện ra dưới ánh nến là một gương mặt xinh đẹp thanh tú như Phù Dung, hai mắt tựa như sóng nước, đôi mi thanh tú, mũi cao thanh thoát, đôi môi mọng như quả anh đào, thật là giai nhân mỹ lệ.

Nhóm tiểu cô nương trong phòng tân hôn đang náo nhiệt chờ xem nàng dâu mới, tất cả đều vô cùng ngạc nhiên, dường như không ai nghĩ tới “Sao chổi” từng khắc chết ba vị hôn phu theo lời đồn kia lại là một người rất xinh đẹp như vậy, trước kia họ đoán nhất định “Sao chổi” là một nữ tử có bộ mặt xấu xí, lòng dạ độc ác đáng sợ.

Khi tầm mắt tân lang lạnh lùng lướt nhanh một vòng quanh phòng, nhóm nữ nhân tụ tập xem náo nhiệt mới giựt mình tỉnh lại, vội vàng thu lại vẻ mặt tươi cười, bầy miệng tám lời cùng nhau ca tụng tân nương tử có được sắc đẹp trời ban.

Hỉ nương nương cũng đến gần thú vị nói: “Tân nương tử xinh đẹp động lòng người, giống như Thiên tiên hạ phàm, cùng lão gia chúng ta tạo nên Văn Khúc hạ phàm đúng là trời sinh một đôi, chúc mừng lão gia, chúc mừng lão gia.”

Khuôn mặt anh tuấn nghiêm túc cứng nhắc của tân lang cuối cùng lộ một ý cười, nhưng chỉ gật đầu một cái.

Hỉ nương nương hầu hạ tân lang tân nương thất vật áo của hai người lại thành đồng tâm kết, tiếp theo hai người cùng ngồi xuống uống rượu giao bôi, xem như kết thúc buổi lễ.

Tân lang còn phải chiêu đãi tân khách, vì vậy hí nương nương một lần nữa đem vật áo hai người cởi bỏ, hần liền đứng lên, nhìn nhóm nữ nhân trong phòng một chút, nhàn nhạt nói: “Bận rộn cả ngày, mọi người cũng đã đói bụng, mệt mỏi, phía trước ta có bảo người chuẩn bị tiệc rượu thượng hạng, mời mọi người ngồi vào nhập tiệc.”

Lời nói dễ nghe, nhưng rõ ràng chính là muốn đuổi người trong phòng tân hôn ra ngoài.

Nàng dâu nhỏ cùng các cô nương nhìn nhau, được rồi, tân lang người ta đau lòng vì tân nương tử, không đành lòng để mặc nương tử bị người ta làm phiền, chúng ta đừng trêu chọc người ta nữa, đi thôi.

Mọi người đều phân tán sạch sẽ, tân lang gọi hai Nha hoàn Tri Vi, Tri Nhụ cận thân của mình, cùng với Hòa Yên, Hòa Hà Nha hoàn hồi môn của tân nương tử, ra lệnh các nàng chuẩn bị nước nóng cho tân nương tử rửa mặt chải đầu, căn dặn kẻ dưới để cho tân nương tử dùng bữa trước, ngoài ra không cần chờ hần trở lại.

Bốn Nha hoàn cùng nhau quỳ gối, cung kính đáp một tiếng “Dạ”, nhất là Hòa Yên và Hòa Hà, cảm thấy tân lang thật sự uy nghiêm không thể gần gũi, ngộ nhỡ có chút sai sót, e rằng cũng sẽ bị nghiêm trị.

Chờ tân lang đi ra cửa, Hòa Yên và Hòa Hà lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, Hòa Hà nghịch ngợm lặng lẽ le lưỡi, nháy mắt mấy cái, hình dáng phát âm từ miệng: Lợi hại!

Hòa Yên lòng vẫn còn sợ hãi gật đầu, vốn nghĩ là tân lang cưới thiên kim tiểu thư duy nhất Đệ Nhất Thế Gia Nguyên phủ là người ham trèo cao, không những thế hẳn còn là người tái giá, tiểu thư nhà nàng vào cửa cũng không phải là nguyên phối (vợ đầu), chỉ có thể oan uổng làm kế thất (vợ kế), thật sự là quá uất ức, nhưng hôm nay nhìn thấy tân lang nghiêm túc đoan chính lại còn anh tuấn bức người, trong lòng Hòa Yên và Hòa Hà cũng không còn dám xem thường thất lễ nữa, hiện tại các nàng cảm thấy mình nên vì tiểu thư nhà mình mà lo lắng, không biết vị tân lang đã từng giành được ba giải đầu liên tiếp đó, Trạng Nguyên lão gia có phải rất khó hầu hạ hay không? Liệu người ta có khắt khe đối với tiểu thư nhà nàng không?

Thật ra, tiểu thư Nguyên Nghi Chi mọi thứ đều tốt, muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài học có tài học (tài năng và học vấn), nữ công gia chánh, cầm kỳ thư họa, tất cả đều có đọc qua, không những thế tiểu thư rất thông minh. Xinh đẹp động lòng người, ôn nhu hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nữ tử như vậy đốt đèn lồng khắp thiên hạ cũng không tìm được mấy người, có thể nói tiểu thư của các nàng thập toàn thập mỹ, chỉ có một chỗ không tốt, hơn nữa còn là chỗ thiếu sót trí mạng — số mệnh không tốt.

Thầy tướng số nói mệnh tiểu thư cứng rắn, khắc chồng, làm không tốt còn có thể khắc con cái.

Sao có thể như vậy được? Từ khi mười một tuổi Nguyên Nghi Chi bắt đầu nghị hôn, trước sau kể ra đã trải qua ba mối hôn sự, đều là công tử có xuất thân tốt, kết quả cả ba vị công tử vốn khỏe mạnh đều chết bất ngờ, có thể bởi vì bệnh tật, hoặc bởi vì sự cố ngoài ý muốn, đều vội vã qua đời, sự việc diễn ra quá bất ngờ không kịp cho người ta chuẩn bị tâm lý, sự việc đó khiến phụ mẫu nhà đối phương đau không muốn sống.

Nguyên phủ chức tước cao hiển hách, là đương kim Đệ Nhất Thế Gia, vì vậy nhà nghị hôn không dám truy cứu, nhưng tin Nguyên Nghi Chi khắc chồng đã đồn khắp kinh thành, từ khi nàng mười sáu tuổi, không còn có người nào dám nghị hôn với nàng.

Năm nay Nguyên Nghi Chi đã hai mươi tuổi, cũng xem như là lão cô nương rồi (gái lỡ thời), phụ mẫu vì hôn sự của nàng thật sự rầu rĩ, khó khăn lắm mới có một người xuất thân, tướng mạo, tài hoa, đường công danh cũng không tệ, người ta còn chủ động tới cửa cầu hôn, chủ mẫu Nguyên phủ - Trịnh thị đương nhiên rất vui mừng, nhưng sau khi cho người nghe ngóng cận kề, mới biết người này đã qua tuổi lập gia, so với Nguyên Nghi Chi ước chừng lớn hơn mười tuổi, đây còn là tái giá, phu nhân chính thức trước kia đã qua đời mấy năm vì khó sanh, chỉ để lại một đứa con ốm yếu bệnh tật, cũng không biết có thể thành người không?

Hoàng hoa khuê nữ hiền lành, ai nguyện ý đi làm kế thất đây? Nếu như phu nhân chính thức không có để lại con nối dòng thì còn tốt một chút, nhưng bây giờ còn để lại một con trai trưởng, vậy phiền phức sẽ càng lớn, vừa vào cửa liền phải làm mẫu thân người ta, gặp phải chuyện như vậy, ai vui vẻ được.

Trịnh thị vì thế mà rất do dự, vì vậy bà cùng đương gia lão gia Nguyên Bắc Cổ thương lượng, cũng hỏi ý kiến Chu di nương nương, mẫu thân của Nguyên Nghi Chi, Chu di nương nương cũng rất phân vân, cảm thấy không tốt muốn khước từ, nhưng lời đồn về nữ nhi khắc chồng thật sự là tin chết người, nếu bỏ qua hôn sự này e rằng sẽ không còn có cơ hội nào khác nữa, dù sao cũng không thể để nữ nhi cả đời làm lão cô nương không lấy chồng đi?

Nguyên Bắc Cổ đối với nữ nhi duy nhất rất mực thương yêu, vì thế đặc biệt chỉ thị vài nhi tử hỏi thăm gia thế người này, thái độ làm người, tài học, kinh nghiệm mọi thứ, qua điều tra hẳn rất hài lòng, hơn nữa người này hiện tại đang được hoàng thượng coi trọng, đường công danh vô cùng tươi sáng rộng mở, tuy rằng nữ nhi bảo bối làm kế thất có chút ủy khuất, nhưng Nguyên Nghi Chi lại nói mình cũng chỉ là thứ nữ di nương nương sanh, lại còn có một thanh danh không tốt là khắc phu, có thể gặp được hôn sự như vậy, cũng được xem là vô cùng may mắn.

Vì vậy sau khi kéo dài nửa năm, Cảnh quốc lập quốc cho tới nay, hiện tại Trạng Nguyên lang Tạ Ung - người duy nhất giành được ba giải đầu liên tiếp trở thành con rể Nguyên phủ, vị hôn phu của Nguyên Nghi Chi.

Cảnh quốc đã quy định thi cử: danh hiệu thi Hương, thi Hội, thi Đình, địa vị hạng nhất phân biệt là Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên, hợp thành “Tam Nguyên”; liên tiếp trong ba cuộc thi lớn, thi Hương, thi Hội, thi Đình hẳn đều đầu hạng nhất, được xưng là “Trúng Liên Tam nguyên (ba giải đầu Giải Nguyên thi hương - Hội Nguyên thi hội - Trạng Nguyên thi đình)”.

Người như vậy, trăm năm khó tìm, một đêm lành khó gặp trong một đời, đây tuyệt đối là tin chân động cả nước, ngay cả hoàng thượng cũng cảm thấy mặt mũi được rạng rỡ, vinh quang.

Liên tiếp giành được các chức Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên đối với văn nhân mà nói, là hết sức vinh hạnh, con cháu cũng có thể được thơm lây mấy đời.

“Trúng Liên Tam Nguyên” cùng “Tam Nguyên Cấp Đệ” vẫn là có sự khác biệt, Trúng Liên Tam Nguyên cũng thuộc loại với Tam Nguyên Cấp Đệ, nhưng khi sỹ tử được xưng Tam Nguyên Cấp Đệ thì không nhất định là Trúng Liên Tam Nguyên.

Tam Nguyên Cấp Đệ tuy cũng là thi Hương, thi Hội, thi Đình trong phạm vi cùng một tên gọi, nhưng đó là ở ba cuộc thi lớn, trong đó thi Hương và thi Hội trên căn bản là cách nhau vài năm, thậm chí trong phần thi Hương, thi Hội có thể đã từng thi rớt, đợi qua vài năm thi lại, trúng hạng Nhất thì cũng được gọi là “Tam Nguyên Cấp Đệ”.

Trúng Liên Tam Nguyên đòi hỏi nghiêm khắc hơn, lấy Tạ Ung làm thí dụ, hần tham gia thi Hương trúng hạng nhất, rồi đến kỳ thi mùa xuân năm sau tham gia thi Hội hần vẫn trúng hạng nhất, tiếp theo thi Đình hần lại được hoàng thượng ngự bút khâm điểm làm Trạng nguyên, ba đợt thi cử lớn này không có gián đoạn hay khoảng cách, đây mới gọi là “Trúng Liên Tam Nguyên”. (ngự bút là chữ hoặc tranh tự tay Vua vẽ hoặc viết, khâm điểm là bổ nhiệm là được ban chức)

Trong mỗi đợt khoa thi cử quan chủ khảo đều khác nhau, quan chủ khảo yêu thích cũng khác, nếu muốn quan chủ khảo mỗi đợt khoa thi cử bổ nhiệm một người hạng nhất, cơ hội này thật sự rất hiếm thấy.

Trong lịch sử mỗi triều đại có thể dài hoặc ngắn, hai ba trăm năm, hoặc là khoảng ba, năm trăm năm, xuất hiện một hai người giành được Trúng Liên Tam Nguyên cũng rất là vinh hạnh rồi, thậm chí có rất nhiều triều đại không thể gặp được một người.

Tạ Ung trẻ tuổi tài cao, có gia thế, có tài danh, mười ba tuổi đã vượt qua thi viện (mình đoán là học hết trung học), trở thành sinh đồ tú tài (sinh viên bảy giờ), nhưng sau đó phụ thân hần bệnh nặng qua đời, hần giữ đạo hiếu ba năm, vốn là hần quyết định mười sáu tuổi tham gia thi Hương, kết quả mẫu thân lại bệnh nặng, hần lấy hiếu làm đầu, chăm sóc mẫu thân mà lại bỏ phí ba năm.

Mãi đến mười chín tuổi hần mới chính thức tham gia khoa cử, sau đó ở tại thi Hương, thi Hội, thi Đình thuận buồm xuôi gió liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên. Sau khi trở thành Trạng Nguyên hần được Tể tướng đương thời Đinh Sĩ Chương chọn trúng, cũng là một quan chủ khảo khoa thi của hần, cực lực đề cử nữ nhi nhà mình cho Tạ Ung, lúc đó vẫn còn trẻ tuổi bướng bỉnh non kém, Tạ Ung chẳng qua chỉ là thịnh tình của ân Sư tiến cử ra, hơn nữa quả mẫu (phụ nữ đã chết chồng) cũng vừa ý với gia đình hoàng thân này, vì vậy liền cưới nữ nhi Đinh gia Đinh Cẩm Tú làm vợ.

Đinh Cẩm Tú xuất thân tôn quý, lại là nữ nhi của chính thê, tính tình khó tránh có chút kiêu căng, sau khi cưới nhau nàng ta đã nhiều lần cùng bà bà (mẹ chồng) xảy ra tranh chấp, thậm chí sau này có lần vì nóng giận Tạ mẫu đã rời bỏ kinh thành, trở về quê nhà.

2. Chương 2

Đinh Cẩm Tú nhập môn ba năm không sinh được con, Tạ mẫu lấy có chính thê không có con, ban cho nhi tử một tiểu thiếp tên là Linh Lung; Cẩm Tú không cam lòng yếu thế, đề cử Thanh nha hoàn hồi môn của mình làm thiếp, mẹ chồng nàng dâu hai người tiếp tục ngầm đấu đá.

Đúng vào lúc này Đinh Cẩm Tú mang thai, nhưng bởi vì trong lúc mang thai mẹ chồng nàng dâu vẫn bất hòa như cũ, hơn nữa hàng ngày Cẩm Tú phải nhìn hai tiểu thiếp tranh giành phụ nhân, trong lòng phiền muộn, thân thể càng ngày càng kém, đến cuối cùng khó sanh, hi sinh mạng sống bản thân để bảo vệ hài nhi.

Về sau khi chính thê qua đời, Tạ Ung ở vậy đến nay đã năm năm, mọi người bên cạnh cũng hết lòng khuyên hần tái giá, một đại nam nhân mà không có thể tử chính thức chủ trì trong nhà, vẫn không tiện, cuộc sống

hàng ngày không nói đến, cả việc kết giao quan hệ cũng không dễ, hấn cũng không thể cho tiểu thiếp xuất đầu lộ diện? Nếu thật vậy sẽ đắc tội chánh thê của những nhà khác sao? Làm sao có thể lần lộn tiếp trong triều.

Thân là Đại tài tử trúng liền ba hạng đầu, địa vị cao quý trong kinh thành, tâm phúc trong mắt hoàng thượng, Tạ Ung đại hôn mặc dù là tái giá, quyền thế vẫn rất mạnh, bà mai tới cửa làm mai cơ hồ nói rất nhiều, nhưng không ai nghĩ tới, vận phần khủng hoảng Tạ Ung chọn trúng “Sao chổi” nổi danh nhất kinh thành—— Nguyên Nghi Chi.

Nguyên Nghi Chi xuất thân hào môn thế gia không sai, người muốn cùng Nguyên phủ kết thân thông gia rất nhiều, điều này cũng không sai, nhưng số mệnh Nguyên Nghi Chi thật sự quá dữ, phối hôn ba lần liên tiếp đều khắc chết các vị hôn phu, thử hỏi còn ai dám lấy mạng nhỏ của mình ra đùa?

Cho nên Tạ Ung vừa nói muốn đến Nguyên phủ cầu hôn, mọi người lập tức phản đối, không chỉ có quả mẫu của hấn ra sức phản đối, ngay cả người thân bằng hữu cũng khuyên hấn đừng nên hồ đồ, ngộ nhỡ bị khắc chết e rằng đây không phải là chuyện giỡn chơi.

Tạ Ung lại nói: “Mọi người nói nàng khắc phu, thầy tướng số cũng nói mệnh ta cứng rắn khắc thê, nói như vậy, chúng ta chính là trời sinh một đôi?”

Nguyên phủ chủ mẫu Trịnh thị tự mình cầm bát tự Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi, mời hoàng gia Khâm Thiên Giám giám sát bát tự thỏa đáng, ngược lại đúng như lời Tạ Ung, hai người bát tự cực kỳ tương hợp, hoàn toàn chính xác là một đôi phu thê trời đất tạo nên.

Vì vậy, hôn sự của Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi mới thảo luận ổn thỏa, cuối cùng hoàn thành một mối lương duyên.

Bốn Nha hoàn hầu hạ Nguyên Nghi Chi tắm rửa chải đầu, đổi lại đồ thường phục trong nhà, bởi vì đại hôn là chuyện vui mừng, đương nhiên vẫn là màu đỏ.

Mọi thứ thỏa đáng, Tri Vi vừa chỉ thị tiểu nha hoàn đưa cơm canh nóng hơi hồi lên, Nguyên Nghi Chi ăn một chút, liền đẩy ra bảo no rồi, trên thực tế là nàng không có khẩu vị.

Nguyên Nghi Chi thật sự không nghĩ tới bản thân nàng có thể lại xuất giá thành thân đã được một ngày, hơn nữa nàng nghe nói vị hôn phu của nàng còn là Nhân Trung Long Phụng, rất được nhiều người hâm mộ.

Sau khi ba lần liên tiếp phối hôn thất bại, Nguyên Nghi Chi đều cho rằng số mệnh nàng không tốt khắc phu, nàng đã từng khuyên giải phụ mẫu, đừng nên vì hôn sự của nàng hao tổn tinh thần, số mệnh nàng không tốt, nàng chấp nhận nó, phụ mẫu còn sống thì nàng ở bên cạnh phụ mẫu tận hiếu, sau này phụ mẫu trăm tuổi, nàng sẽ xuống tóc làm ni cô, cả đời trong sạch, như vậy không phải tốt hơn sao?

Đâu ai ngờ, còn có một vị Trạng Nguyên tài hoa cầu hôn nàng?

Đến bây giờ, Nguyên Nghi Chi vẫn cảm thấy nàng như người mộng du, nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng đã từng âm thầm suy đoán phải chăng Tạ Ung vì quyền lực của Nguyên phủ mà cầu hôn, nhưng về sau nàng cẩn thận nghe ngóng về Tạ Ung mới biết, thật ra Tạ Ung rất được lòng Hoàng thượng, hấn căn bản không cần thiết dựa vào cái quyền quý kia.

Năm đó sau khi Tạ Ung trúng liền ba giải đầu, liền tiến vào Hàn Lâm viện làm tu soạn (sửa chữa biên soạn), từ lục phẩm, quan chức cũng xem là cao, hơn nữa sau ba năm hấn trực tiếp tiến vào hộ bộ, nhảy một cái trở thành hộ bộ Lang Trung, đang Ngũ Phẩm, lập tức thăng quan ba cấp, bao nhiêu người ao ước.

Hơn nữa Tạ Ung rất được Đường Kim Hoàng thượng Huyền Dục xem trọng, thường xuyên cho gọi mình hấn yết kiến, đây là Thánh Ân khó được, những người sáng suốt đều biết rõ tương lai triển vọng Tạ Ung là không có giới hạn, cho nên tuy hấn chỉ là hộ bộ - một chức quan lệ thuộc, người lãnh đạo trực tiếp của hấn, Hộ bộ Thượng Thư đối với hấn cũng cực kỳ khách khí.

Tổng hợp các loại tin tức, Nguyên Nghi Chi chuyển sang không rõ Tạ Ung vì sao chọn nàng làm kế thất đây?

Chẳng lẽ hấn lại không sợ danh tiếng “Khắc phu” của nàng? Không sợ nàng mang đến vận rủi cho hấn?

Cho nên, Nguyên Nghi Chi xuất giá với tâm tình cực kỳ phức tạp, phần thì vui sướng vì nàng được làm tân nương, cùng với ước mơ cuộc sống hôn nhân tương lai tốt đẹp; mặc khác nàng thấp thỏm bất an cùng lo âu; lo lắng bản thân sẽ mang đến điều xấu cho vị hôn phu này, lo lắng bản thân không cách nào làm cho bà bà vui lòng, lo lắng không cách nào làm một người kế mẫu tốt.

Sắc trời dần dần tối, âm thanh âm ĩ huyền ảo ngoài phòng lớn đã yếu đi rất nhiều, Nguyên Nghi Chi đoán Tạ Ung cũng nhanh trở lại, trong lòng thấp thỏm như nai con nhảy loạn, càng khẩn trương.

Hòa Yên nhìn ra tâm tình khác thường của tiểu thư, liền quan tâm đến gần nàng, vuốt ve bả vai và cánh tay cứng ngắc của nàng, nói nhỏ vào tai nàng: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ cảm thấy cô gia mặc dù thoát nhìn nghiêm túc, nhưng ánh mắt ôn hòa, lại rất săn sóc tiểu thư, mới vừa rồi không phải là chính cô gia đã đuổi những người không phận sự ra ngoài sao? Nghĩ đến tương lai hai người chung sống với nhau sẽ không khó khăn đâu, hơn nữa nô tỳ nghe người ta nói, nam nhân lớn tuổi rất săn sóc nữ nhân, tiểu thư về sau nhất định sẽ khổ tận cam lai, chờ hưởng hạnh phúc đấy.”

Nguyên Nghi Chi thoáng nở nụ cười, nàng cũng hi vọng như thế, ở nhà mẫu thân, nàng thấy đại ca cùng đại tẩu chìm cá tình thâm, thấy được nhị ca đối với tiểu thê xung hỉ Tô Mạt xinh đẹp che chở trăm bề, nàng tất nhiên cũng hy vọng gặp được phu quân, hai phu thê ân ái dặt tay trăm năm?

Thế nhưng ở Tạ gia, nàng nghe nói trên có một bà bà cực kỳ lợi hại, dưới còn có đứa con trai trưởng thân thể yếu đuối, ở giữa còn có hai tiểu thiếp thiên kiều bá mị, cuộc sống này thật sự có thể trôi qua êm đềm như ý sao?

Nguyên Nghi Chi rất muốn thử dài, nhưng Ngày Đại Hỉ than thử là điềm xấu, nàng cũng không thể làm gì khác hơn là áp chế nỗi lo này xuống, duy trì nụ cười dịu dàng trên mặt.

Đang lúc Nguyên Nghi Chi thấp thỏm khẩn trương chờ đợi phu quân trở về, bên ngoài màn động phòng có người hô: “Khởi bẩm phu nhân, lão phu nhân thân thể bất an, mời phu nhân tới yết kiến.”

Nguyên Nghi Chi lấy làm kinh hãi, vội vàng đứng lên: “Bà bà thế nào? Có nặng lắm không?”

Bên ngoài, tiểu nha hoàn truyền lời: “Lão phu nhân gần đây vì hôn sự nên khá bận rộn, mặc dù thân thể không tốt cũng cố gắng chống đỡ, hôm nay phu nhân vào cửa, lão phu nhân rất vui nên có uống nhiều hơn hai chén, ai ngờ phạm vào bệnh cũ, thân thể choáng váng, hơn nữa so với trước kia bệnh càng phát ra kịch liệt.”

Thời điểm nghe tiểu nha hoàn đáp lời, Hòa Yên vừa chuẩn bị xong xiêm áo cho Nguyên Nghi Chi, Hòa Hà còn mang tới áo choàng gấm long vũ đỏ thẫm mặc vào cho Nguyên Nghi Chi.

Nguyên Nghi Chi đi theo tiểu nha hoàn ra khỏi cửa phòng: “Đã mời đại phu chưa?”

Tiểu nha hoàn nói: “Tri Chương ca ca bắt lão gia Ân Tín đi mời thái y rồi.”

Nguyên Nghi Chi gật đầu một cái, Tạ Ung rất được hoàng thượng ưu ái, Tạ gia có thể mời Đặng thái y cũng là lẽ thường.

Hòa Yên và Hòa Hà đang ở phía sau nhìn nhau, hai Nha hoàn đều cảm thấy chuyện này kỳ hoặc, hành vi hiện tại của lão phu nhân rất có vấn đề, coi như thân thể lão phu nhân hơi có khó chịu, liệu có thật sự nghiêm trọng đến mức phải buộc tân nương tử từ tân phòng đến hầu hạ không?

Đây quả là không tôn trọng tân nương tử? Làm cho đêm động phòng hoa chúc cả đời chỉ có một lần tốt đẹp của tân nương tử trở thành cái gì? Cố ý muốn phá hư sao?

Nhìn bộ dáng tiểu nha hoàn này miệng mồm lạnh lợi, không một chút lo âu, rõ ràng lão phu nhân bệnh không nặng, căn bản là họ không có lòng tốt?

Hòa Hà không nhịn được hỏi: “Không biết vị tỷ tỷ này không biết nên xưng hô như thế nào?”

Tiểu nha hoàn nói: “Không dám nhận, nô tỳ Cam Thảo, chỉ là người chuyên quản những tiểu nha hoàn bên cạnh lão phu nhân.”

Hòa Hà cười: “Cam Thảo tỷ tỷ, lão phu nhân ngã bệnh, có thể gọi cô gia, a không, có nên gọi lão gia qua hầu hạ?”

Cam Thảo ngẩn ra một chút, quay đầu lại liếc nhìn Hòa Hà, trong ánh mắt mang theo tia dò xét, cười trả lời: “Lão gia ở phía trước đình chiều đãi khách quý, lão phu nhân cần dặn không được quấy rầy ngài, ngộ nhỡ đắc tội khách quý sẽ không tốt.”

Hòa Hà nhìn Hòa Yên nháy mắt mấy cái, chép miệng, nhưng không nói nữa.

Rất rõ ràng, lão phu nhân cố ý gây sức ép với tiểu thư của các nàng!

3. Chương 3

Đêm tân hôn, lão phu nhân còn có tâm tư yết kiến tân nương từ phòng tân hôn gọi ra hầu hạ, thật là quá đáng!

Hòa Hà nắm chặt bàn tay nhỏ, trong lòng căm giận bất bình.

Thần sắc Nguyên Nghi Chi trái lại lạnh nhạt, nàng dự liệu được Tạ mẫu nhất định cực kỳ chán ghét “Sao chổi” như nàng làm con dâu của bà, sau khi vào cửa chắc chắn sẽ gây khó khăn cho nàng, chỉ là nàng không nghĩ tới Tạ mẫu lại thiếu kiên nhẫn như thế, mới là đêm động phòng bà đã không thể chờ đợi liền ra oai phủ đầu với nàng.

Viện Tạ mẫu Tùng Hạc Viên là một nơi lớn nhất trong Tạ phủ, ung dung yên lặng trang nghiêm, đoan trang khí phái.

Kim Lăng Tạ phủ, “Phủ Trạng Nguyên” ba chữ trên tấm bảng cửa phủ này là do đương kim hoàng thượng Huyền Dục ngự bút ghi chép, phủ đệ cũng là hoàng thượng ngự tứ cho Tạ Ung, sau này chuyển nhượng cho Tạ gia, trở thành tài sản riêng của Tạ gia, à không phải, phải nói là dinh thự bình thường quan phủ cấp cho đại thần.

Có một số đại thần có quyền thế cũng sẽ được hoàng thượng ban dinh thự, nhưng quyền sở hữu tòa nhà vẫn thuộc về quan phủ, một khi quan viên qua đời hoặc là giáng chức, hay tạm thời rời khỏi kinh thành, dinh thự đó cũng sẽ bị quan phủ thu hồi, gia quyến quan viên thường thường sẽ bị cưỡng bức trở lại quê nhà, nếu không đi thì dù có ở kinh thành một chỗ đặt chân cũng sẽ không có.

Mà Huyền Dục hiển nhiên rất ưu đãi Tạ Ung, trực tiếp đem một tòa phủ đệ lớn như thế nằm ở khu vực tôn quý xa hoa làm phần thưởng cho Tạ gia, sau đó còn biến nó thành sản nghiệp tổ tiên Tạ gia, tương lai quan phủ sẽ không thu trở về.

Tạ phủ mặc dù cao quý, nhưng vẫn không bằng đương kim Đệ Nhất Thế Gia Nguyên phủ, diện tích Tạ phủ tương đối nhỏ hơn rất nhiều, đó là nơi ở có bảy tòa nhà, ngoài ba tòa đầu dành để ở ra, bốn tòa còn lại là nội viện thuộc về nữ quyến, rất là rộng rãi hoa viên phía sau nằm ở tòa thứ sáu, tòa thứ bảy còn lại là dãy nhà sau của đám nữ bộc, dãy nhà sau cách một cái hẻm hẹp, bên ngoài chính là tường cao sát đường.

Viện Tạ mẫu Tùng Hạc Viên thuộc về tòa nhà thứ năm, cao lớn sáng sủa rộng rãi nhất, hơn nữa vùng lân cận phía sau hoa viên – nơi dành cho lão nhân gia giải sầu thư giãn.

Tân phòng Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi thuộc tòa nhà thứ tư ở chính viện Thanh Việt Viên, hai bên chính viện đều có một cái sân nhỏ, kể đến là nơi ở của hai thê thiếp Linh Lung và Thanh Đại của Tạ Ung.

Tạ Ung ngày sau nếu như có thêm nam nhi, nữ nhi mới lớn có thể chuyển vào khuê lâu tòa nhà thứ sáu phía sau hoa viên, mà nhi nữ trưởng thành, theo quy tắc là phải chuyển chỗ đến gian thứ ba bên ngoài, đây chính là sự khác biệt đầy nghiêm khắc giữa nam và nữ.

Hôm nay là ngày đại hôn Tạ Ung tái giá, phô trương cũng không thua kém năm đó hân cưới Đinh Cẩm Tú, phụ thân của Đinh Cẩm Tú mặc dù từng là Tể tướng, nhưng thế lực nguyên gia vẫn có phần hơn, chẳng qua Đinh Cẩm Tú là nữ tử của chính thê - con của vợ chính thức, hôm nay Nguyên Nghi Chi là thứ nữ tái giá, danh nghĩa cùng địa vị phân thượng có vẻ yếu hơn một ít, nhưng những vị khách mời tới ngày hôm nay so với năm đó còn nhiều hơn.

Tạ Ung còn ở đại sảnh chiêu đãi những vị khách mời ồn ào hỗn loạn, Nguyên Nghi Chi ở dưới sự hướng dẫn của tiểu nha hoàn đã đi vào Tùng Hạc Viên – nơi ở của Tạ mẫu.

Tạ mẫu ở trong phòng nhà chính phía Đông, lúc này bà đang nằm trên một chiếc giường lớn, ngã lưng dựa vào một cái gối to, trên trán đang đắp khăn vải, sắc mặt có chút tái nhợt, khí sắc thật sự là cũng không tốt lắm.

Phụ thân Tạ Ung qua đời khi Tạ mẫu mới ba mươi hai tuổi, cho tới bây giờ, bà thủ tiết đã mười bảy năm, một người chuẩn mực, đạo đức, chịu nhiều cay đắng khổ cực mà nuôi con khôn lớn, giờ đây bà như ngọn đèn cạn dầu đứng trước gió (ý nói tuổi già sức yếu gần về trời), tiểu tử này lại cố chấp cười một “Sao chổi” vào cửa, Tạ mẫu cảm thấy bản thân không bị tức chết đã là may mắn lắm rồi.

Thân thể Tạ mẫu thon gầy, mái tóc đã hoa râm, nhưng rất chỉnh tề, cho dù là nằm ở trên giường, mái tóc cũng không lộn xộn. Khóe mắt khóe miệng bà đều khắc sâu những nếp nhăn, điều này tôn thêm vẻ ngoài nghiêm nghị cho bà, so với những quý phu nhân sống an nhàn sung sướng trắng trẻo mập mạp, thì trên người Tạ mẫu xuất hiện những vết tích tang thương khắc khổ theo năm tháng rõ ràng hơn rất nhiều.

Nguyên Nghi Chi nhìn bộ dáng Tạ mẫu, trong lòng thở dài.

Nếu như nàng ở vào vị trí Tạ mẫu, đứa con trai duy nhất của mình đòi cưới một sao chổi, có lẽ bà lo sợ sau khi con trai bà cùng sao chổi động phòng ẽ rằng con trai bà cũng sẽ gặp bất trắc, nàng nghĩ bản thân nàng so với Tạ mẫu cũng không thể nhìn thông suốt, cho nên đối với hành động của Tạ mẫu, nàng cũng không oán trách.

“Nương nương, người khỏe chút nào chưa?” Nguyên Nghi Chi dù là thứ nữ, nhưng nàng cũng xuất thân đại gia khuê tú Nguyên phủ, lần đầu tiên cùng Tạ mẫu gặp nhau trong cục diện khó xử như vậy, nàng vẫn như cũ tự nhiên dịu dàng mà hành lễ vấn an.

Tạ mẫu nằm ở trên giường, khép hờ mắt quan sát, nghiêng nghiêng liếc nhìn Nguyên Nghi Chi một cái, người nàng mặc áo váy gấm đỏ, áo váy sử dụng những sợi tơ vàng bạc thêu hình vẽ cảnh Hoa Khai Tịnh Đế quần quít, rực rỡ huy hoàng tinh xảo xinh đẹp vô cùng, dáng người Nguyên Nghi Chi uyển chuyển dịu dàng, áo váy bó sát người làm nổi lên vóc người tuyệt đẹp của một cô nương hoàn toàn trở mã, hơn nữa nàng còn có một mái tóc đen dài suông mềm, khuôn mặt xinh đẹp tựa như Dương Chi Bạch Ngọc, quả thật trong nháy mắt chắc chắn có thể hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều nam nhân.

Tạ mẫu không tự chủ nhíu nhíu mày, bà không thích nữ nhân quá xinh đẹp làm con dâu của mình, Nguyên Nghi Chi đã hai mươi tuổi hiển nhiên so với Đinh Cẩm Tú năm đó mười sáu mười bảy tuổi vẫn chưa hoàn toàn trở mã càng thêm mê người, không biết con trai bà có bị mê hoặc hay không đây?

“Không chết được.” Tạ mẫu lạnh lùng trả lời Nguyên Nghi Chi một câu.

Nguyên Nghi Chi cười một cái, bỏ qua giọng nói lạnh lùng của Tạ mẫu, quay đầu hỏi một nha hoàn hầu hạ bên cạnh Tạ mẫu: “Ma ma, trước kia nương nương cũng có biểu hiện choáng váng như vậy sao? Có thuốc dự phòng không?”

Triệu ma ma là nha hoàn hồi môn của Tạ mẫu, phu quân của Triệu ma ma là quản gia bên ngoài Tạ phủ, bà là quản gia bên trong, ở Tạ phủ bà cũng có chút thực quyền, bà đối với Tạ mẫu rất mực trung thành, nhưng bà cũng có năng lực phân biệt, từ lúc Nguyên Nghi Chi vừa bước vào bà đã bắt đầu xem xét kỹ vị phu nhân mới này, Nguyên Nghi Chi không chỉ có bề ngoài thoát tục, khí chất tao nhã, ngay cả hành động cử chỉ cũng vô cùng tự nhiên nhẹ nhàng, không câu nệ ngại ngùng, cho dù nàng biết rõ mình bị bà bà gây khó dễ, sắc mặt cũng không oán giận, vị phu nhân này không biết là lòng dạ quá sâu, hay là do nàng thật sự được giáo dưỡng tốt, bản tính Lương Thiện?

Bất kể như thế nào, Triệu ma ma đều cho rằng Nguyên Nghi Chi không phải là một nữ tử đơn giản, còn có gia cảnh cường đại nhà nàng, ẽ rằng chỉ bản thân bà cũng sợ không thể đối phó dễ dàng, so với Đinh Cẩm Tú năm đó ẽ rằng lão phu nhân nhà mình còn phải khó khăn.

Triệu ma ma quỳ gối hành lễ với Nguyên Nghi Chi, mới kính cẩn hỏi đáp: “Hồi phu nhân, chứng bệnh choáng váng này của lão phu nhân đã có bảy tám năm, bình thường chú ý điều dưỡng theo quy định sẽ

không có trở ngại gì, chỉ là mỗi khi mệt mỏi thì người sẽ cảm thấy khó thở hơn thôi, thuốc phòng bị còn một ít, vừa rồi đã dùng qua.”

Nguyên Nghi Chi gạt đầu một cái, đứng trước giường, lại nhìn khí sắc Tạ mẫu một chút: “Con dâu mới vừa vào cửa, nương nương liền mệt đến mức trở bệnh, đều tại con không tốt, nương nương còn cần gì, xin cứ việc dạy bảo.”

Trên mặt Nguyên Nghi Chi hàm chứa ý cười, lời nói chân thành, mặc kệ nàng hiền đức thật hay thông minh giả vờ lừa gạt thì lúc này Tạ mẫu cũng không phát ra cơn giận.

Tuy rằng Tạ mẫu đối đãi với nàng dâu này không vừa lòng, nhưng bà cũng có xuất thân nhà Thư Hương (nhà dòng dõi Nho học), không phải cái loại phụ nữ ở nông thôn chỉ biết một mực la lối om sòm ăn vạ, nhưng tối nay dù chuyện gì xảy ra, bà cũng không chịu để con trai bà cùng tân nương tử này động phòng hoa chúc, cho nên nàng chỉ có thể giả bộ ngã bệnh, nghiêng ngả dựa vào trên gối dựa lẩm bẩm, một dáng vẻ rất là không thoải mái.

Nguyên Nghi Chi thấy Tạ mẫu không nói lời nào, chỉ nhắm mắt lại lẩm bẩm, nàng liền ngồi xuống chiếc ghế tròn trước giường, lại hỏi Triệu ma ma thái y bao lâu nữa mới đến, sau đó nhìn nha hoàn Tri Vi nói: “Người đi Tiễn viện bẩm báo lão gia một tiếng, hãy nói tối nay ta phải ở cùng bà bà, không thể trở về.”

Tạ mẫu lại liếc Nguyên Nghi Chi một cái, không lên tiếng.

Tri Vi ra ngoài trong chốc lát, Tạ Ung lại theo nàng cùng trở lại.

Ánh mắt Tạ Ung nhanh chóng nhìn lướt qua người Nguyên Nghi Chi, thấy nàng đoan trang dịu dàng, không nóng không vội, trên mặt không có nửa điểm không kiên nhẫn và oán trách, đáy mắt nghiêm trang lạnh nhạt của hần thoáng hiện một tia vui mừng cùng tình cảm ấm áp, ngay sau đó hần cũng tới trước giường Tạ mẫu: “Nương nương, tối nay hài nhi cũng ở đây hầu hạ bên cạnh người. Nghi Chi vừa vào cửa, mọi thứ đều không hiểu rõ, để nàng ở bên học hỏi một chút.”

4. Chương 4

Cơ thể mệt mỏi, Tạ mẫu không hề để ý rằng trước giường bà lúc này là một đôi vợ chồng mới cưới xem ra rất là xứng đôi, liền quay lưng lại giả bộ ngủ, không ngờ mê mê hồ hồ ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Đợi khi tỉnh lại, bên ngoài đã vang lên tiếng trống canh ba.

Trong phòng ngủ lúc này vô cùng yên tĩnh, chỉ có một ngọn nến đang cháy, tỏa vàng sáng dịu dàng xuyên qua màn trướng.

Tạ mẫu thấy con dâu mới Nguyên Nghi Chi đang ngồi bên bàn vuông cạnh cửa sổ, tay phải chống mặt, đầu tựa xuống, đang ngủ gà ngủ gật.

Nguyên Nghi Chi ngày hôm qua trời chưa sáng đã phải dậy sớm trang điểm, chỉnh chu trang phục, cả ngày cũng chưa hề được nghỉ ngơi, bây giờ còn phải thức đêm cùng với bà, cho dù là người trẻ thì cũng khó mà chịu nổi.

Tạ mẫu biết ngày đại hôn sẽ rất khổ cực, lúc này đáng lý là Nguyên Nghi Chi phải được trải qua đêm tân hôn ngọt ngào cứ nhiên lại vì bà mà chịu ngoan ngoãn ở lại phòng phục vụ mình, không khóc làm khó, lòng bà cũng có chút thâm tình.

Tạ mẫu đang định mở miệng gọi Nguyên Nghi Chi đi nghỉ ngơi thì màn cửa nhẹ nhàng được vén lên, con trai của bà - Tạ Ung đi vào, Tạ mẫu không hiểu, có phần chột dạ vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Tạ Ung trong tay bưng một cái khay, phía trên là hai chén canh miến vịt, trên khuỷu tay còn mang theo một cái áo choàng dày lót lông thỏ, đường viền lông chồn tía tinh xảo.

Tạ Ung để cái khay lên bàn, sau đó đem áo choàng nhẹ nhàng che trên người Nguyên Nghi Chi, trở lại phía đầu giường, thấy mẫu thân đang ngủ say như cũ, mới nhẹ giọng kêu Nguyên Nghi Chi tỉnh lại rồi hỏi: “Nghi Chi?! Ăn một chút gì rồi ngủ tiếp, phải làm ấm dạ dày đã.”

Chính mắt thấy con trai bà dịu dàng chăm sóc nàng dâu mới như thế, còn cẩn thận như thế, điều mà trước nay bà chưa từng thấy, Tạ mẫu không khỏi cảm thấy bị đả kích lớn.

Con trai bà cư nhiên tự tay nấu canh rồi còn mang áo cho nàng dâu mới, đây có đúng là người con lạnh lùng thường thấy của bà không?

Trước kia hẳn cũng không hề đối xử với Đinh Cẩm Tú như thế!

Đối với nàng dâu mới thì hẳn lại chăm sóc như thế, đối với người mẹ đang đau ốm thì hẳn cũng chỉ là liếc nhìn xa xa, bà cảm nhận thấy sự khác biệt này, Tạ mẫu càng thấy u oán trong lòng.

Chính miệng hẳn đã nói là một lòng nuôi con phụng dưỡng mẹ già, nhưng con trai của bà bây giờ thì sao? Rõ ràng là hẳn chỉ lo thân cận cùng nàng dâu kia, không hề quan tâm tới người mẫu thân già nua này, như vậy chẳng phải là đứa con bất hiếu sao!

Dĩ nhiên con trai mình nuôi lớn kia không hề có lỗi, lỗi đó khẳng định là do tân nương tử kia.

Vì vậy, Tạ mẫu thuận nước đẩy thuyền lại càng chán ghét Nguyên Nghi Chi.

Nguyên Nghi Chi không hề biết rằng trong lúc nàng say giấc thì vô tình phải gánh chịu sự tức giận của Tạ mẫu, lúc này nàng miễn cưỡng mở mắt ra, mơ hồ nhìn nam nhân trước mắt, còn chưa ý thức được hẳn là ai, chỉ thấy một mùi hương thơm ngát xông thẳng vào mũi, không khỏi động lòng.

Ban ngày nàng cơ hồ chưa ăn gì, sau khi tắm rửa cũng mới chỉ ăn tạm vài thứ, đến bây giờ quả thật nàng rất đói bụng, nhìn bát canh vịt tỏa hương trên bàn, nàng rốt cuộc cũng tỉnh táo trở lại, chớp chớp đôi mắt sáng long lanh, Nguyên Nghi Chi ngẩng đầu hướng về phía Tạ Ung nở một nụ cười như hoa xuân đua nở đẹp không sao tả xiết, khiến Tạ Ung cơ hồ lóa mắt.

Nguyên Nghi Chi ngồi thẳng dậy, lúc này mới phát giác trên người mình còn có một cái áo choàng dày, nàng hướng Tạ Ung cười cười: “Cám ơn phu quân.”

Tạ Ung ngồi xuống đối diện nàng, không biến sắc “Ừ” một tiếng rồi nói: “Nhân lúc còn nóng hãy ăn đi.”

Canh miến vịt là sản phẩm nổi tiếng của Kim Lăng, cách nấu lại tương đối đơn giản, đem sợi miến thả vào nồi canh vịt đang sôi sùng sục, sau đó đổ vào trong chén, bỏ tiết vịt, dạ dày vịt, gan vịt, hành lá cắt nhỏ, rau thơm cùng nhiều loại gia vị khác, sau đó mới múc một chén canh vịt nhỏ, chỉ một chén nhỏ thôi cũng bao hàm bao nhiêu vị ngon trong đó.

Một ngày mệt nhọc, lại còn phải thức đêm, đêm cuối thu như thế này lại được thưởng thức món ngon này, đối với Nguyên Nghi Chi mà nói đây thật sự là một sự hưởng thụ tuyệt vời.

Mặc dù nàng cực đói, Nguyên Nghi Chi vẫn ăn rất mực từ tốn, ăn được một nửa còn cười nói với Tạ Ung: “So với khẩu vị thường ngày của ta thì quả thực món này rất hoàn hảo, ta muốn ban thưởng cho nữ đầu bếp.”

Nguyên Nghi Chi không giống các cô gái khác, nàng không thích ăn các món điểm tâm ngọt mà thích ăn những món điểm tâm mặn cùng đồ ăn vặt, nàng thích ăn nhất chính là canh miến vịt Kim Lăng này, Nguyên phủ đặc biệt vì nàng mà thuê hẳn một vị đầu bếp am hiểu tường tận những món này, lúc Nguyên Nghi Chi xuất giá thậm chí nàng còn muốn đem nữ đầu bếp kia theo làm của hồi môn.

Nàng cho rằng món canh ở Nguyên phủ đã là tuyệt nhất, vạn vạn không nghĩ tới ở Tạ gia lại có thể thưởng thức bát canh so với Nguyên phủ còn có phần ngon hơn thế này.

Tạ Ung ngẩng đầu nhìn nàng, thấy khuôn mặt đang ăn của nàng phơn phớt hồng, đôi môi điểm điểm, ánh mắt càng thêm sống sánh, mắt Tạ Ung tối sầm, cổ họng căng lên, hẳn cúi đầu nhìn chén canh trước mặt, cảm thấy thật ra canh dù ngon thế nào thì làm sao bằng mỹ vị của tân nương tử trước mặt chứ.

Cho nên hẳn chỉ là cúi đầu “Ừ” một tiếng, không nói gì nữa.

Nguyên Nghi Chi phát hiện vị phu quân của nàng luôn trầm mặc ít nói, không thích nói chuyện. Nhưng điều này cũng không sao, tuy hẳn không lời ngon tiếng ngọt, nhưng hẳn biết cách chăm sóc thể tử, vậy là tốt rồi.

Nguyên Nghi Chi len lén nhìn Tạ Ung một cái, nàng bỗng phát hiện hắn có một đôi mắt phượng cực kì tao nhã, lông mi dài, mũi cao, môi mỏng, bình thường thì không nói làm gì nhưng nếu hắn đứng từ xa thì cả người hắn càng lộ vẻ tuyết trần, nam nhân này có cốt cách lạnh lùng, trời sanh đã có sẵn khí chất uy nghiêm không thể chạm tới.

Nguyên Nghi Chi không nhịn được thầm nghĩ, cốt cách này không phải là do hắn liên tiếp giành được các chức Giải Tam nguyên mà sinh ra kiêu ngạo đấy chứ? Xem ra nàng phải cẩn thận khi sống cùng hắn, ngàn vạn lần không thể làm gì sai đụng chạm phải Đại Tài tử này được.

Hai vợ chồng yên tĩnh thưởng thức món điểm tâm, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau, sóng mắt lưu chuyển càng thêm mập mờ, vốn là đêm động phòng lại bị phá nhưng tư vị ngoài ý muốn đã thầm phát sinh, xem ra tình cảnh này cũng không tệ.

Chỉ có Tạ mẫu đang nằm giả bệnh là hận không thể cắn nát ngón tay, trong lòng cảm thấy oán hận ngút ngàn.

Trước đó vài ngày tiểu tử này thẩm định các nữ đầu bếp, bà không hề để ý chuyện đó, giờ nghĩ lại hóa ra là để lấy lòng tân nương tử nên mới cố ý làm thế mà.

Nghĩ lại mới thấy! Hơn nửa đêm còn đặc biệt vì Nguyên Nghi Chi làm canh miến vịt, không chê phiền toái sao?

Trước đây Tạ Ung thức đêm giải quyết công sự, cùng lắm cũng chỉ uống ly trà nóng, ăn mấy khối điểm tâm mà thôi, chưa bao giờ hắn phiền nữ đầu bếp đi đốt lửa lò nấu rượu hay huy động nhân lực làm gì.

Tạ mẫu tức giận nhắm mắt lại, có chút rã rời, bà đã chịu trăm nghìn cay đắng để nuôi được người con tài giỏi như vậy đến bây giờ, thế mà nhìn xem sao nó lại thành ra như vậy chứ ?

Con lớn không nghe mẹ, lấy vợ mới mà quên mất mẹ già, không phải là việc tốt rồi!

Bởi vì đêm qua tâm tình tốt, ngày thứ hai tinh thần Nguyên Nghi Chi xem ra cũng không quá kém.

Trước khi Tạ mẫu rời giường, nàng cùng Tạ Ung đã trở về phòng riêng nhanh chóng rửa mặt soạn sửa, đổi trang phục cho ngày đầu tiên sau khi kết hôn.

Xíu mại nóng hổi, cháo tổ yến được đem tới để phục vụ hai vị chủ tử. Hôm nay còn rất nhiều việc đang chờ, cũng không thể bụng đói đi phục vụ lão phu nhân.

Đúng lúc ấy thì tiểu nha hoàn đi vào bẩm báo: “Lão gia, phu nhân, thiếu gia tới thỉnh an.”

Nguyên Nghi Chi đang chuẩn bị gấp chút thức ăn, chiếc đĩa bỗng dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục gấp thức ăn.

Chân mày Tạ Ung không tự chủ cau lại.

Dựa vào tập tục tái giá mà nói, đầu tiên phải là cô dâu mới theo phu quân của nàng tới bái kiến cha mẹ chồng, sau đó sẽ vào am ni cô bái tế tổ tiên, khi toàn bộ lễ nghi hoàn thành, cô dâu mới thực sự trở thành người Tạ gia. Sau đó thì thiếp con cái của Tạ Ung mới có thể bái kiến tân chủ mẫu, hành lễ vấn an nàng, bày tỏ về sau đều muốn được nàng quan tâm.

5. Chương 5

Cái thứ tự này, không phải cũng không nên bị phá vỡ.

Hiện tại thiếu gia tờ mờ sáng đã tới, tại sao lại như vậy nhỉ ?

Đối với loại chuyện như thế này, Nguyên Nghi Chi mới về đây không thể tùy ý mở miệng, hơn nữa liên lụy tới con trai trưởng Tạ Chiêu, nàng càng không thể mở miệng nói lung tung, cho nên nàng đành để cho Tạ Ung tự xử lý.

“Cho vào đi.” Tạ Ung nhàn nhạt phân phó.

Một bé trai tái nhợt gầy yếu nơm nớp lo sợ đi vào, bởi vì thời tiết đã chuyển lạnh, hắn mặc quần áo bằng vải bông mỏng, bên ngoài thêm một cái áo khoác gấm dài thêu chỉ vàng, trên cổ còn đeo hai cái khóa vàng trường mệnh (khóa bằng vàng đeo để cầu cho sống lâu) lớn nặng trĩu, làm hắn càng có vẻ như một quả cầu bông, khóa vàng còn to hơn gương mặt.

Nguyên Nghi Chi không nhịn được mỉm cười, mặc dù không thể nào sinh lòng yêu thương từ tận sâu trong lòng đối với đứa con của chồng mình, nhưng khó thể nào cưỡng lại được sự yêu thích đối với một cậu bé xinh đẹp như thế này —Tạ Chiêu quả thật rất đẹp, gò má ba phần giống Tạ Ung, thậm chí có phần ôn nhu tinh tế sắc nét hơn có lẽ di truyền từ mẹ, còn có một đôi mắt long lanh đáng yêu.

Đi theo sau lưng Tạ Chiêu là một thiếu nữ xinh xắn lạnh lợi dịu dàng ước chừng 15, 16 tuổi, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhỏ, ánh mắt cũng long lanh không kém gì Tạ Chiêu khiến người khác nhìn thấy đã thương.

Nguyên Nghi Chi thấy nàng để kiểu tóc của tiểu thư khuê các, y phục trên người tuy thanh nhã nhưng lại là lụa tinh xảo, không phải hàng dệt tầm thường, nhưng nàng lại theo sau Tạ Chiêu, điệu bộ giống như người giúp việc, điều này làm cho Nguyên Nghi Chi nghi ngờ liên tục quan sát nàng mấy lần, sau đó quay đầu lại nhìn Tạ Ung, trong ánh mắt tràn đầy nghi vấn.

Không phải thiếp của Tạ Ung, Tạ gia cũng không có tiểu thư nào chưa xuất giá, vậy tiểu mỹ nhân kia là ai?

Tạ Ung thấy cô bé này, đáy mắt thoáng qua một tia không vui, nhưng hắn từ trước đến giờ không để lộ ra, chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, rồi quay lại nói với Nguyên Nghi Chi : “Vị này là dì của Tạ Chiêu, Lục tiểu thư của Đình gia, mấy ngày vừa qua nhiều việc lộn xộn, nàng tới đây giúp ta chiếu cố Tạ Chiêu .”

Lục tiểu thư của Đình gia, khuê danh Đình Cẩm Vân, nay vừa tròn mười lăm xuân xanh, là Đình gia thứ nữ, là chị em cùng cha khác mẹ của mẹ Tiểu Chiêu, Đình Cẩm Vân.

Theo lý, nàng là một cô nương chưa chồng không nên ở trong phủ của anh rể thế này, nhưng do một số nhân tố tác động nên mới xuất hiện cục diện tế nhị như hiện tại.

Sau khi Đình Cẩm Tú qua đời, Đình gia đương nhiên không yên lòng với cháu ngoại Tạ Chiêu, lại càng không chịu buông tha một người rể tốt như Tạ Ung, Đình Sĩ Chương đã sớm về hưu, con hắn lại không có tiền đồ, Đình gia đã rơi vào tình huống sắp suy sụp nên họ gắt gao nịnh bợ Tạ Ung. Tốt xấu gì cũng cố gắng bám vào cho nên Đình gia nghĩ ngay đến việc ột nữ nhi đến tái giá với Tạ Ung, người đó chính là Lục tiểu thư Đình Cẩm Vân.

Lúc ấy cũng có truyền thống như vậy thật, tỷ chết muội kế, như vậy không chỉ có thể tiếp tục duy trì mối quan hệ tốt giữa hai nhà, còn có thể đảm bảo phần nào việc đứa con không bị mẹ kế ngược đãi, dù sao dĩ ruột cũng có thể coi như mẹ, đều là quan hệ máu mủ ruột thịt, thường sẽ không bạc đãi con của vợ trước.

Đặc biệt là người cùng nhà như vậy hôn sự còn có thể tiết kiệm sính lễ, hai nhà cũng phần nào hiểu nhau nên loại phương thức tái giá này cũng thường gặp.

Tạ mẫu vốn rất ghét Đình Cẩm Tú , nhưng thứ nữ Đình Cẩm Vân lại không giống Đình Cẩm Tú, từ trước đến giờ luôn khéo léo mềm mại, ở Tạ gia rất được lòng Tạ mẫu, sau này Tạ Ung chủ ý muốn kết hôn với sao chổi Nguyên Nghi Chi, khiến Tạ mẫu rất căm tức, thành ra lại càng quý Đình Cẩm Vân.

Vốn không hài lòng với cuộc sống hôn nhân trước với Đình Cẩm Tú, Tạ Ung đã đối với người Đình gia có phần không ưa, việc tái giá với nữ nhi nhà họ lại càng không tính, trước đám cưới hắn đã sai người đưa Đình Cẩm Vân về Đình phủ, không ngờ rằng Tạ mẫu sau lưng hắn lại len lén nhận Đình Cẩm Vân trở lại, ở trong mắt Tạ mẫu, phạm là ai không phải là sao chổi thì bà đều nghĩ đó là người tốt.

Cho nên hôm nay khi Tạ Ung nhìn thấy Đình Cẩm Vân cũng là ngoài ý muốn, nhưng những chuyện này vài ba lời nói không thể rõ ràng, cho nên hắn cũng không có ý định nhiều lời với Nguyên Nghi Chi.

Dù sao Nguyên Nghi Chi đã vào cửa Tạ gia, trở thành vợ của hắn, hắn cũng không vội vàng, nửa đời sau vẫn còn rất dài, để Nguyên Nghi Chi từ từ biết hắn, nhận rõ hắn, hiểu rõ hắn, yêu hắn, là nhiệm vụ bền bỉ về sau của hắn.

Đinh Cẩm Vân khuất tất hướng Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi hành lễ, “Anh rể buổi sáng tốt lành, Nguyên tỷ tỷ buổi sáng tốt lành.”

Đinh Cẩm Vân gọi Tạ Ung là anh rể rất là tự nhiên, nhưng gọi Nguyên Nghi Chi là “Tỷ tỷ” có phần kì kì.

Nguyên Nghi Chi cười như không cười liếc Tạ Ung một cái, quay đầu lại nhìn Đinh Cẩm Vân: “Đinh tiểu thư là dì của Tạ Chiêu, là khách quý, ta đảm đương không nổi tiếng tỷ tỷ của nàng, nếu như không ghét bỏ, cứ gọi ta là phu nhân được rồi.”

Nguyên Nghi Chi tính tình tốt bụng, ở Nguyên phủ trước khi xuất giá vẫn luôn tươi cười nhân từ với mọi người, nhưng không có nghĩa nàng là một con ngốc, duy trì chủ quyền của mình vẫn là điều nên làm, hiện tại nàng danh chính ngôn thuận là “Tạ Ung phu nhân”, không thể tùy tiện nhận em vợ trước của phu quân làm muội muội được.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đinh Cẩm Vân tái đi, cắn cắn đôi môi anh đào, khuất tất ngồi xổm xuống, không ngoan giả giọng uất ức: “Là Cẩm Vân lỗ mãng rồi, kính xin phu nhân tha lỗi.”

Nguyên Nghi Chi bất đắc dĩ thở dài trong lòng, tiểu cô nương này xem ra tương đối cứng đầu đấy.

“Phu nhân” cùng “Tạ phu nhân” mặc dù chỉ hơn kém nhau một chữ nhưng đại ý trong ngoài đã khác đi, người Tạ gia có thể nghiêm nhiên gọi là “phu nhân”, chỉ những kẻ ngoại lai phải gọi là “Tạ phu nhân” mới đúng.

Đinh Cẩm Vân nhẹ nhàng khôn khéo bỏ đi họ chồng của Nguyên Nghi Chi, hiển nhiên đã tự mình là người Tạ gia, cũng như hai thiếp của Tạ Ung là Linh Lung cùng Thanh Đại đều phải gọi Nguyên Nghi Chi là “Phu nhân”, Đinh Cẩm Vân xưng hô như vậy thì không nàng đã đặt mình ở vị trí nào?

Tạ Chiêu yên lặng đứng cạnh này giờ, Đinh Cẩm Vân bên cạnh ám hiệu liền quỳ gối dập đầu, nói: “Hài nhi thỉnh an phụ thân,thỉnh an mẫu thân.”

Tiểu tử tuy chỉ mới năm tuổi nhưng nói chuyện trái lại rất lưu loát, chỉ là thanh âm rất nhỏ, tựa hồ có chút khiếp đảm, thời điểm dập đầu lạy Nguyên Nghi Chi, còn len lén ngẩng đầu lên nhìn một chút.

Tạ Ung nói: “Đứng lên đi, hôm nay ta rất vội, tốt nhất hãy đợi trong viện của mình, buổi tối ta sẽ ghé thăm.”

Ánh mắt Tạ Chiêu sáng lên, cao hứng nhìn Tạ Ung, tựa hồ muốn đi đến trước mặt hắn, nhưng nhìn Nguyên Nghi Chi bên cạnh, lại sợ hãi dừng lại, đành vui vẻ nói:

“Phụ thân buổi tối sẽ đến thăm con?” Tạ Ung gật đầu một cái.

Tạ Chiêu cao hứng vịn vẹo uốn éo cái đầu, lại níu tay Đinh Cẩm Vân, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn dì, làm bộ rất hài lòng.

Nguyên Nghi Chi nhìn bộ dáng của Tạ Chiêu, càng thêm mềm lòng, tiểu tử hiển nhiên rất muốn thân cận cha mình, Tạ Ung chỉ mới bày tỏ một chút thân thiết, bé con đã vô cùng vui thích.

Những đứa trẻ lớn lên không có mẹ khó tránh khỏi cảm thấy đáng thương, đôi chút kiêng kỵ của Nguyên Nghi Chi đối với Tạ Chiêu cũng đều tan thành mây khói.

Dù sao nàng cũng đã trở thành mẹ kế của bé, cho dù không thể làm một người mẹ yêu thương đúng nghĩa, nhưng chiếu cố thỏa đáng vẫn là điều có thể mà.

Nguyên Nghi Chi cũng đã sớm chuẩn bị quà ra mắt cho Tạ Chiêu, bên cạnh y phục giày vớ nàng tự tay may, còn có một cái khóa bạch ngọc cầu bình an “Trường Mệnh Tỏa”, so chiếc khóa vàng trên cổ Tạ Chiêu có phần nhẹ nhàng lại khéo hơn, rõ ràng quý giá hơn nhiều.

Mọi người thường đối với mẹ kế vô cùng lo lắng, chỉ sợ nàng sẽ ngược đãi đứa con của người vợ trước, Nguyên Nghi Chi hi vọng dùng cái khóa cầu bình an này để biểu hiện tấm chân tình của nàng, nàng hi vọng đứa bé này bình an khỏe mạnh sống lâu trăm tuổi.

Tạ Ung tựa hồ cũng cảm thấy rất hứng thú với chiếc khóa Bạch Ngọc này, cố ý cầm lên đùa bỡn một phen, rồi gọi Tạ Chiêu đến trước mặt, tự mình gỡ chiếc khóa trên cổ rồi thay vào đó bằng chiếc khóa Bạch ngọc.

Bạch ngọc khóa nhẹ hơn rất nhiều so với chiếc khóa trước, Tạ Chiêu cảm thấy trên cổ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cũng rất cao hứng, hướng về phía Nguyên Nghi Chi thốt lên : “Cám ơn mẫu thân, con rất thích.”

Nguyên Nghi Chi mỉm cười, “Ngoan, thích là tốt rồi.”

6. Chương 6

Đình Cẩm Vân đứng một bên, nhìn bọn họ nhà ba người tình cảm như vậy, cắn chặt môi anh đào đến độ có chút trắng bệch, nhưng càng phát ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Đình Cẩm Vân đã từng nghe Đình Cẩm Tú đề cập tới chiếc vòng khóa nặng nề trên cổ Tạ Chiêu, mặc dù là vàng nhưng hình dáng cũng đã cũ kĩ lắm rồi, Đình Cẩm Tú vốn không thích, nhưng bởi vì đó là quà của Tạ Ung chuẩn bị cho Tạ Chiêu, vì nghĩa vợ chồng, vẫn để Tạ Chiêu mang đến tận hôm nay, không ngờ Nguyên Nghi Chi vừa mới vào cửa, anh rể đã dễ dàng đem “Vật cũ” này thay thế.

Đây mới là ngày thứ nhất Tân nương tử vào cửa, cứ thế này thì dấu vết của Đình Cẩm Tú lưu lại ở Tạ gia sớm muộn sẽ hoàn toàn bị quên lãng sao? Tạ Chiêu liệu có thể bình an mà lớn lên ?

Đình Cẩm Vân âm thầm nắm chặt tay thành quả đấm, vì không thể phụ lời dặn dò của tỷ tỷ, vì bảo vệ đứa cháu ngoại đáng yêu, nàng sẽ cố kiên trì ở lại Tạ gia.

Nhất định phải kiên trì!

Vì Tạ Chiêu mà Nguyên Nghi Chi cùng Tạ Ung đến bãi kiến Tạ mẫu có phần chậm trễ, đương nhiên lại bị Tạ mẫu làm mặt lạnh.

Nguyên Nghi Chi tràn đầy bất đắc dĩ, nàng biết mình không được Tạ mẫu yêu thích, nhưng mà cảm thấy lúc nào cũng phải chịu đựng sự lạnh nhạt này, dù nàng có tốt tính đến mấy cũng cảm thấy khó chịu, nàng dần thu hồi lại nụ cười trên mặt, chỉ lạnh nhạt đập đầu mấy lần rồi đứng lên dâng trà, sau đó lại dâng hương, lễ nghi đã làm đủ, một lỗi nhỏ cũng không phạm phải, như vậy là đã xong.

Dùng nụ cười để cố xu nịnh cái vẻ lạnh nhạt kia, nàng sẽ không làm, càng không chịu ủy khuất mà đi lấy lòng người khác.

Sau khi khẩn bái hết tổ tiên, trở lại chủ viện của Tạ phủ thì đã gần đến trưa, Nguyên Nghi Chi vừa ngồi xuống uống nước để lấy hơi, tiểu nha hoàn liền đi vào báo rằng hai vị nương nương tới bãi kiến tân chủ mẫu.

Nguyên Nghi Chi không nhận được thờ dài, dùng ngón tay vuốt vuốt trán cho dịu bớt cái cảm giác đau nhức, cả ngày hôm qua khổ cực, suốt đêm lại không ngủ, hôm nay sáng sớm đã phải sửa soạn bao nhiêu việc đến tận giờ, nàng vừa mệt lại phiền não, lại thêm uất ức trong lòng không thể nói ra.

Nàng cho là mình đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, chịu hiểu thuận với mẹ già khó tính, đối xử tử tế với con trai của vợ trước, cũng nghĩ mình sẽ chung sống hòa bình với tất cả mọi người, nhưng khi mọi chuyện ập lên đầu, nàng mới phát hiện ra mình vốn không phải thánh nhân, nàng rất khó chịu, rất phiền muộn, rất muốn dùng cách nào đó để phát tiết ra ngoài.

Bà vú Tôn ma ma, của hồi môn của Nguyên Nghi Chi, là một người đàn bà nhỏ thấp gầy gò, nhưng lại hiểu thấu nhân tình thế thái, vừa nhìn thấy sắc mặt tiểu thư nhà mình không tốt, liền hiểu ra nàng đã nhẫn nại vô cùng, vội vàng tiến đến nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay Nghi Chi, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư tốt bụng của ta, tạm thời hãy cố gắng nhẫn nại, bình an thuận lợi qua được ba ngày rồi hãy tính tiếp.”

Trước khi lại mặt nhà dâu, lễ nghi đám cưới vẫn chưa thể gọi là hoàn thành, cho nên Tôn ma ma vô luận như thế nào cũng không hề muốn ba ngày ở đây tính tình tiểu thư lại phát sinh điều gì.

Ba ngày nay chính là thời khắc quan trọng của tiểu thư, chịu gả vào Tạ phủ làm mẹ kế như thế này, Nguyên Nghi Chi đã ở vào thế yếu, tất cả ngôn ngữ cử chỉ đều có kẻ chờ bắt lỗi, chờ chế giễu, dù sao thì nàng cũng mang danh “khắc phu” mà.

Cho nên, bất kể Nguyên Nghi Chi uất ức khổ sở thế nào, dù muốn khóc lắm đi chăng nữa, cũng nhất định phải nhịn.

Hơn nữa hành động cử chỉ của nàng không chỉ thể hiện cá tính mà còn thể hiện cho cả cách nuôi dạy con, thể diện của của Nguyên gia, trước khi gả Nguyên Nghi Chi đi, chủ mẫu Nguyên gia là Trịnh thị còn cố ý nhắc Tôn ma ma nhất định phải trông coi tiểu thư thật cẩn thận, ngàn vạn lần không thể làm mất thể diện Nguyên gia.

Người làm mẹ như Trịnh thị, dĩ nhiên không muốn con mình bị người ta bắt nạt, nhưng nói gì thì nói mọi chuyện cũng đều phụ thuộc vào biểu hiện của nàng, Nguyên gia không thể nào tùy tiện nhúng tay vào chuyện riêng của Tạ gia được. Chỉ khi Nguyên Nghi Chi gặp chuyện lớn, chính nàng không đối phó được thì Nguyên gia mới có thể danh chánh ngôn thuận ra tay tương trợ.

Nguyên Nghi Chi mệt mỏi vuốt vuốt mi tâm, định nói điều gì đó, đúng lúc này Tạ Ung đã thay quần áo đi ra, nhìn bộ mặt mệt mỏi của nàng liền hỏi: “Mệt mỏi sao? Truyền cơm đi, buổi chiều tốt nhất nàng hãy nghỉ ngơi một chút.”

Nguyên Nghi Chi ngẩng đầu nhìn Tạ Ung, thấy đáy mắt hắn cũng có chút mệt mỏi, chợt nhận ra rằng không chỉ mình mà cả hắn cũng đang mệt, làm phu quân của nàng như hắn phải gánh vác nhiều việc, phải uống rượu tiếp khách liên tục, đoán chừng so nàng phần nào cũng khổ cực hơn, Nguyên Nghi Chi tự tay mang cho hắn một ly trà rồi hỏi: “Có cần phải sang phục vụ mẹ không vậy?”

Theo lý thuyết, mẹ sẽ cùng ăn cơm và con dâu sẽ phải đứng phục vụ gấp thức ăn ẹ chồng. Cũng theo lý, lúc vợ cả dùng cơm, tiểu thiếp cũng phải đứng phục vụ như vậy.

“Bên chỗ mẫu thân đã phân phó rồi, giờ không cần qua nữa, đến tối sang vấn an người sau.”

“Vậy trước tiên hãy để hai vị di nương vào đi, chào hỏi xong sớm thuận tiện cho các nàng còn về dùng cơm”. Nguyên Nghi Chi nhìn bộ dạng lạnh nhạt của Tạ Ung, lửa giận trong lòng cũng dần biến mất, liền quay lại phân phó gia nhân ra đón hai nàng kia.

Hai vị tiểu thiếp đi theo sau người hầu vào nhà chính, hai người đều tầm 27, 28 tuổi, chiều cao như nhau, có điều một người hơi đầy đặn, người còn lại có phần mảnh mai, nhưng đều là mỹ nữ, mỗi người một vẻ.

Linh Lung là do Tạ mẫu ban cho Tạ Ung, quả thật là một mỹ nhân, mặt tròn lúng liếng, xem ra rất là linh hoạt đáng yêu.

Thanh Đại lại là nha hoàn hồi môn của Đinh Cẩm Tú được cất nhắc lên, mặc dù đáng ngoài thanh tú, tính tình ngoan ngoãn biết thân biết phận, cho nên mới được Đinh Cẩm Tú ưu ái, từ một nha hoàn thoát cái trở thành tiểu thiếp. Sau khi vào nhà, ánh mắt của nàng trước tiên nhìn về phía Tạ Ung, trong ánh mắt thoáng qua kia bao hàm khiếp đảm, tưởng niệm, sùng bái, ngưỡng mộ, chờ mong, đủ loại tâm tình phức tạp, khiến Nguyên Nghi Chi cảm thấy rất là thú vị.

Các cô gái của Đinh gia quả thật rất thú vị, bất kể là tiểu thư Đinh Cẩm Vân, hay là tiểu thiếp Thanh Đại, đều là những người con gái quyền rũ.

Đinh Sĩ Chương dẫu sao cũng từng làm Tể tướng, thật không biết nuôi các cô như thế nào mà thành thế này? Khó trách đương kim hoàng thượng Huyền Dục nhìn Đinh Sĩ Chương không vừa mắt, Huyền Dục vừa lên cầm quyền, Đinh Sĩ Chương liền lập tức bị buộc về hưu.

Linh Lung cùng Thanh Đại quỳ trước mặt Nguyên Nghi Chi, nghiêm túc dập đầu lạy ba cái, sau đó đứng dậy dâng lên một ly trà.

Linh Lung được làm thiếp trước, vừa là người Tạ mẫu ban tặng, cho nên Nguyên Nghi Chi nhận ly trà của nàng trước, vén lên nắp trà, đôi môi ý tứ nhấp một ngụm nước trà, rồi thả lại trên bàn, đứng sau Nguyên Nghi Chi là Tôn ma ma, bà đưa quả đáp lễ cho Linh Lung là một bao tiền lì xì.

Thanh Đại cũng hành lễ y hệt như vậy.

Đội hai người hành lễ xong, gia nhân đi vào bảm báo cơm nước đã dọn xong, đến lúc dùng cơm.

Linh Lung cùng Thanh Đại đương nhiên định đi theo phục vụ vợ chồng Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi, hai người vừa định đuổi theo, Tạ Ung liền khoát tay áo: “Không cần phục vụ, các người cứ trở về đi.”

Linh Lung cùng Thanh Đại cùng dừng bước, liếc nhìn nhau, ngoài miệng đáp một tiếng “vâng” , rồi im lặng lui ra ngoài.

Ra khỏi cửa chính viện, Linh Lung mới nặng nề thở một hơi nói: “Vừa xinh đẹp đoan chính, lại ôn hòa nhã nhặn, đây mới thật sự là tiểu thư khuê các.”

Linh Lung trước kia vốn không ưa Đinh Cẩm Tú suốt ngày kên kiệu.

Thanh Đại có chút sầu muộn, “Đó là lẽ đương nhiên, tiểu thư Nguyên gia đâu thể so sánh với các cô gái bình thường? Có điều xuất thân càng cao thì tính tình càng khó mà phục vụ, không biết cuộc sống sau này của chúng ta sẽ thế nào đây?”

Linh Lung còn muốn châm chọc Thanh Đại mấy câu, nhưng nghĩ lại hiện giờ mình với Thanh Đại cũng chẳng khác gì nhau, cũng đã là “ngọc lâu năm”, huống chi hai người trước giờ cũng chưa từng được Tạ Ung sủng ái, khi Đinh Cẩm Tú còn sống, Tạ Ung vì nể mặt lão phu nhân, mỗi tháng còn có thể đến phòng hai nàng một chuyến, hiện tại hẳn đã có nương tử mới trẻ tuổi xinh đẹp như thế, chỉ sợ đến thân phận cũng khó mà giữ.

Vừa nghĩ như thế, Linh Lung lại càng phiền lòng, dứt khoát bước chân, bỏ rơi Thanh Đại ở lại phía sau.

Thanh Đại nhìn bóng lưng Linh Lung, nhú nhú mày, Thanh Đại được nha hoàn Cát Tường đỡ từ từ trở về phòng, đến cửa viện, nàng mới quay lại bảo Cát Tường: “Một lát nữa người đi thỉnh an thiếu gia, thuận tiện hỏi han Lục tiểu thư một tiếng, nhớ nói. rằng ta rất buồn và nhớ nhung Đinh gia, hi vọng cùng Lục tiểu thư có thể giữ duyên phận chủ tớ lâu dài, có thể phục vụ nàng cả đời, tựa như phục vụ đại tiểu thư trước đây vậy.”

7. Chương 7

Sau bữa trưa, Tạ Ung nói chuyện với Nguyên Nghi Chi một lát, thấy nàng có chút uể oải, nói chuyện cũng vô lực, hẳn dạo dò mầy nha hoàn hầu hạ nàng ngủ.

Đợi nàng ngủ say, hắn uống một ly trà đậm, gắng gượng tinh thần đi tới Tùng Hạc viên thăm Tạ Mẫu.

Tạ mẫu đang giả vờ ngủ bên cửa sổ, nghe tiếng bước chân của tiểu nha hoàn đến vén màn bấm báo liền lặng lẽ mở mắt, nhìn thấy con trai mình với dáng vẻ mệt mỏi, liền không vui hỏi: “Nhân lúc không có việc gì, sao không nghỉ ngơi một chút đi?”

Tạ Ung ngồi xuống bên giường, nâng bàn tay thô ráp của Tạ mẫu lên nói: “Mẫu thân, hài nhi muốn nói chuyện với người.”

Tạ mẫu uể oải thu về mặt lúc nãy lại, mắt híp lại, giọng nói lạnh lùng: “Thế nào, bất bình thay cho vợ người sao? Xót thay cho nàng vì đã phải thức cả đêm chăm ta? Định trách người mẹ này lắm chuyện phải không?”

Tạ Ung vỗ vỗ mu bàn tay của Tạ mẫu, “Phục vụ mẹ là chúng con đang tận hiếu, nào có dám oán giận người!”

“Vậy người muốn nói cái gì?” Tạ mẫu sắc mặt của chuyển biến tốt một chút.

“Mẹ, những năm này hài nhi quả thật rất không vui.” Tạ Ung khẽ cúi người xuống, áp sát mặt trên mu bàn tay của Tạ mẫu, giống như khi còn bé không muốn xa rời sự vuốt ve của mẫu thân n, hắn khẽ nhắm mắt trò chuyện, thở dài: “Trước mặt người khác thì biểu hiện như thế, nhưng sau lưng lại cô độc tịch mịch, ở bên ngoài công sự bận rộn, về đến nhà lại không có ai bầu bạn.”

Tạ mẫu rất muốn phản bác, chẳng lẽ nói với mẹ cũng không thể sao? Nhưng lời này còn chưa kịp nói ra bà liền nuốt xuống, tình mẫu tử nào có giống tình vợ chồng, bà vốn là người từng trải, đáy lòng Tạ mẫu rất

rõ điều đó, hiện tại bà chỉ có đứa con này nên bà không muốn buông nó ra, bà không muốn nữ nhân khác chiếm lấy nó.

Tạ mẫu dùng tay kia sờ đầu con trai, giống như khi hấn còn bé, tìm bà dần trào lên một nỗi buồn phiền khó tả, mới ngày nào còn là một tiểu tử trong lòng bà, nháy mắt cũng ba mươi tuổi rồi, đã lấy vợ hai lần rồi.

“Là lỗi của mẹ, ban đầu chỉ mẹ cảm thấy người một thân một mình ở kinh thành không hề dễ dàng, mẹ nghĩ nếu người được tể tướng đại nhân ưu ái thì có thể nhẹ nhõm một chút, nên ta mới thúc đẩy hôn sự cùng Đình gia, không ngờ một người đoan trang như Cẩm Tú lại khó tính như vậy? Vợ không hiền, nhà khó an, những năm trước đây thật sự khổ cho con ta rồi.”

Tạ Ung cười khổ, bây giờ khi Cẩm Tú đã không còn, mẫu thân vẫn còn kiên trì đổ tất cả lỗi cho nàng. Cẩm Tú dù có trái tính đi nữa, dù có kiêu ngạo đi nữa, lúc đó nàng cũng đã thuận lòng muốn cùng hấn chung sống, chỉ vì mẫu thân không ưa tính cách tiểu thư của nàng, về sau lại do nàng không con dù hai người đã chung sống 3 năm, mẫu thân lập tức nạp tiểu thiếp Linh Lung, Cẩm Tú cũng bởi tính tình nóng nảy, cố chấp đến chết, thậm chí chấp nhận cái danh bất hiếu cũng không chịu để mẫu thân chèn ép, cuối cùng khiến trong nhà náo loạn.

Đình Cẩm Tú ghen tỵ với Linh Lung, càng không muốn Linh Lung sinh con trước nàng, liền âm thầm cho Linh Lung uống thuốc tuyệt tử, điều này khiến cho Tạ mẫu rất giận dữ, sau khi phát hiện, bà muốn Tạ Ung bỏ vợ ngay lập tức, nếu không phải là bà kiêng kỵ Đình Sĩ Chương lúc ấy còn là Tể tướng, có lẽ đã trở mặt luôn rồi.

Mà Linh Lung cũng không kém phần ác tính, nàng biết mình không thể sinh con, liền trực tiếp trả thù Thanh Đại đang mang thai, khiến Thanh Đại cũng dễ non làm thân thể nàng chịu thương tổn, cuối cùng cũng không thể sinh con. Từ sau đó, hai tiểu thiếp của Tạ phủ cơ bản đã thành thùng rỗng kêu to.

Đối với Tạ mẫu mà nói, người làm vợ mà không thể đẻ con, nuôi cũng vô dụng. Ngược lại Cẩm Tú kiên trì để lại hai kẻ tuy vô dụng Linh Lung và Thanh Đại để tránh phiền hà, tránh cho người ngoài nói nàng là người đàn bà đánh đá không tha cho thiếp thất.

Dù sao trước khi Đình Cẩm Tú qua đời, bên trong Tạ phủ đã vô cùng hỗn loạn, đủ loại tranh đấu ganh đua, Tạ Ung thường thấy đau đầu, có lúc tá túc trong quan phủ không trở về nhà.

Giờ hấn đã qua tuổi lập gia đình, không còn là thiếu niên nông nổi, không hề ngây ngốc chuyện nữ nhân thường tình nữa, hấn đã có đủ kinh nghiệm để dạy dỗ, hấn không muốn đi theo vết xe đổ, hấn không muốn để Nguyên Nghi Chi tiếp tục chịu bi kịch của Đình Cẩm Tú.

Muốn đem tâm sự gửi vào đàn ngọc, tri âm vốn đã ít, đoạn nhạc này nào ai nghe thấu?

Hấn yên lặng nhiều năm như vậy, tìm kiếm nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đoạn tang vợ, may mắn trong ngàn vạn người tìm được một người phù hợp với mình, hấn muốn bảo vệ thứ quan trọng này.

“Hài nhi biết mẹ làm tất cả đều vì muốn tốt cho hài nhi, người hài nhi yêu quý nhất trên đời này cũng là mẹ.” Tạ Ung nhẹ giọng nói “Cho nên những chuyện trước kia, đã qua rồi hãy cho nó qua đi.”

Ánh mắt Tạ mẫu càng thêm nhu hòa: “Ta biết con là đứa hiếu thuận, có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ta.”

“Nhưng mẹ à, chốn quan trường phức tạp, chuyện nhà không giải quyết được rất dễ bị người ta nhạo báng, hài nhi nghĩ nhà mình tốt nhất nên an tĩnh, bớt cái vạ ganh tỵ sẽ tốt hơn.”

Tạ mẫu bĩu môi, muốn nổi giận, nhưng khi thấy con trai mình đã phơi bày cõi lòng như vậy, bà cũng không nổi phát tác: “Là ta muốn náo loạn ư? Là ta lắm lời? Ta ăn no rồi việc sao? Nếu không phải là do họ không hiểu chuyện, nếu không phải là ta nghĩ cho người, ta tự mình sinh ra bức tức làm gì? Nói đi nói lại, ta vẫn thấy là vì người đau lòng thay cho nương tử đúng không? Nhưng người cũng nên nghĩ, từ xưa đến nay nó đã mang tiếng khắc phụ, đó cũng không phải là chuyện một chuyện hai, mà đã rất nhiều lần. Ngộ nhờ người gặp chuyện gì, làm sao ta có thể sống nổi?”

Tạ Ung nói: “Hài nhi sao dám lấy cái mạng nhỏ này ra đùa giỡn chứ? Hài nhi đã sớm xin cáo tằng Hoàng Quốc tự cho chúng con một hợp bát tự, xứng đôi lắm. Nếu như thực so đo chuyện mệnh không hợp, khắc

sanh mạng, thì do số mệnh hài nhi không tốt, là kẻ khắc phụ, người khắc vợ, có phải hài nhi cũng là sao chổi không ? Chiêu nhi thân thể vốn suy yếu, hài nhi chỉ cầu không khắc mạng nó là tốt rồi.”

“Phi! Phi! Phi! Nói xằng nói sao có thể nguyên rửa chính mình như vậy chứ! Con ta là nhân tài trăm năm có một, tốt số lắm! Mẫu thân đã coi mệnh cho người, sinh đến đứa thứ bảy thứ tám, Tạ phủ ta ngày sau nhất định rất hưng thịnh.”

Tạ Ung mặt mỗi cười một tiếng “Cầu xa làm gì đến đứa thứ bảy thứ tám, hài nhi hiện tại chỉ trông mong những ngày an tĩnh, hài nhi cùng nàng dâu hiếu thuận với mẹ, mẹ cũng có thể vui vẻ một chút, như vậy là đủ rồi.”

Tạ mẫu phần nộ rút tay về, liền phỉ nhổ : “Được rồi được rồi, nói như vậy không khác nào ta là kẻ gây chuyện, là bà lão nhiều chuyện.”

Nước mắt Tạ Ung lẳng lẳng lẩn xuống , hoàn toàn im lặng, khiến người ta nhìn vào mà kinh sợ.

Tạ mẫu còn muốn lên mặt, nhưng cảnh hài nhi rơi nước làm bà sợ tới mức tay chân luống cuống, đành miễn cưỡng vỗ vai hấn, buồn bực: “Làm cái gì vậy? Làm sao vậy? ? Mẹ đã nói gì sai sao?”

“Mẹ, hài nhi những năm qua quả thực mệt mỏi lắm.” Nước mắt Tạ Ung càng lúc càng tuôn nhiều, hấn cúi đầu, dùng sức xoa xoa gương mặt, “Hài nhi không phải không vâng lời người để mang tội bất hiếu, mẹ cũng biết mà? Nhưng hài nhi cũng không thể nào đối xử tệ với vợ mình được. Bị kẹp ở giữa mẹ và vợ, ngày qua ngày vô cùng mệt mỏi, nhà không còn là nhà, mà là chiến trường, hài nhi quá mệt mỏi, quá khổ sở rồi, những ngày như thế hài nhi không muốn thêm một chút nào. Mẹ, hài nhi quá thật rất đau lòng.”

Hốc mắt Tạ mẫu cũng đỏ, bà nhẹ nhàng vỗ vào người Tạ Ung, sau đó chán nản ngã xuống giường êm, chẳng lẽ những năm qua bà thực sự đã sai sao?

Bà một lòng vì con trai, tất cả mọi điều bà làm đều là vì nghĩ cho nó, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này ?

Ban đầu bà cũng tràn đầy biết ơn trân trọng cô con dâu Đinh Cẩm Tú, nhưng Đinh Cẩm Tú ỷ vào nhà ngoại, vào cửa Tạ gia mà lúc nào cũng vênh váo đắc ý, bà không thể để cho con trai của mình luôn phải cúi mình hay dễ dàng.

Tại sao à? Bà khổ cực nuôi con, may sao con bà lại là nhân tài trăm năm có một, tài hoa hơn người, anh tuấn bất phàm, được chính miệng hoàng thượng khen ngợi, chẳng lẽ lại phải chịu thua một nữ nhân? Chớ nghĩ chuyện đó là dễ dàng!

Giờ đây Đinh Cẩm Tú đã không còn, nghĩ lại bà cũng có chút cay nghiệt với nàng, Tạ mẫu không thể làm gì khác hơn là ngậm chặt miệng.

Bà biết mình bị hài nhi oán giận rồi, hơn nữa nỗi oán giận này đã tích tụ lâu ngày, nhưng Tạ Ung là một nam nhân có lương tâm, không muốn nói nhiều, còn rơi lệ ngay trước mắt mẫu thân mình, đây là sự nhượng bộ hay là cảnh cáo của một nam nhân vốn có lòng tự tôn cao như hấn?

“Để cho ta yên lặng một chút, buổi tối không cần tới đây nữa đâu.” Tạ mẫu nói xong, phất tay đuổi khéo Tạ Ung ra khỏi phòng.

Tạ Ung vừa đi khỏi, khuôn mặt vừa rồi còn in đậm sự buồn khổ uất ức liền biến mất, ngay lập tức quay trở lại bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng thường ngày.

Hấn không trở về Thanh Việt viên ngay lập tức, mà đến thư phòng.

8. Chương 8

Vào thư phòng, Tạ Ung lấy từ trong áo ra một vật, là một chiếc túi vải bông đã ố vàng, bên trong đựng một thứ bột kích thích tuyến lệ, vô sắc vô vị, hiệu quả tuyệt cao, còn hơn cả bột tiêu rất nhiều.

Hóa ra thứ khiến hấn khóc —— bí mật của Hoàng cung đại nội, chính là do hoàng thượng bệ hạ Huyền Dục ban thưởng.

Nhớ tới lần đầu tiên được chứng kiến uy lực của thứ này, Tạ Ung không nhịn được nhăn mặt lại, bộ mặt xám đen.

Tạ Ung lên làm Trạng nguyên khi tiên đế còn tại vị, nhưng không lâu sau tiên đế băng hà, Huyền Dục kế vị, lúc tiểu Hoàng thượng Huyền vừa lên ngôi quyền lực đều rơi vào tay Trịnh Thái hậu, Huyền Dục rất uất ức, vì vậy thường tìm một người trẻ tuổi vào cung nói chuyện tâm tình, coi như là bồi dưỡng tình cảm, thấu hiểu văn võ bá quan. Tam nguyên như Tạ Ung đương nhiên sẽ được Huyền Dục vô cùng coi trọng.

Ngay lúc đó Tạ Ung còn trẻ tuổi anh tuấn, mắt phượng cuốn hút, Huyền Dục mỗi lần thấy hấn cũng phải thêm thưởng, hận không thể nhào tới bên người Tạ Ung.

Đối với kiểu người như Tiểu Hoàng thượng nam nữ đều ăn sạch không tha này, Tạ Ung dĩ nhiên là muốn trốn càng xa càng tốt, e sợ sẽ chuốc phải rắc rối.

Hấn thà làm quan võ ra ngoài chém giết chứ không thể dùng gương mặt này để làm nịnh thần.

Có một lần, Tạ Ung vừa bước vào Ngự Thư Phòng, Huyền Dục ngẩng đầu nhìn lên thấy hấn, ngồi ở long vị mà chảy nước mắt, Tạ Ung sợ hết hồn, hấn nghĩ là Thái hậu lại làm cái gì gây biến chốn hậu cung, hấn kinh hoàng đứng đó, Huyền Dục lại tiến lên kéo tay hấn, lệ rơi đầy mặt mà nói: “Ái khanh, trẫm muốn người đến nỗi nước mắt rơi không ngừng, người xem! Người xem! Người xem mắt trẫm đi!”

Tạ Ung im lặng, nhưng ít nhiều cũng có chút cảm động, mặc cho Tiểu Hoàng thượng không ngừng đem nước mắt bôi ở trên vạt áo hấn, thậm chí còn bị Huyền Dục nhân cơ hội giở trò ăn không ít đậu hũ, cuối cùng Tạ Ung đẩy Huyền Dục ra, thì Huyền Dục liền trở mặt cười ha hả.

Hấn lau sạch lệ trên mặt, lấy ra thứ ảo thuật biến ra nước mắt từ trong túi áo, cười hì hì nói với Tạ Ung: “Trẫm chỉ biết nước mắt của nữ nhân là vũ khí bí mật, thì ra nước mắt của trẫm cũng rất có lực công kích đó chứ.”

Sắc mặt Tạ Ung nhất thời đen ba phần.

Huyền Dục đem thứ gây khóc đó nhét vào tay Tạ Ung, nhân tiểu quý đại, ngữ trọng tâm trường vỗ vào cánh tay của Tạ Ung: “Ái khanh a, nghe nói người gần đây thường ở lại trong quan phủ bởi vì rơi vào tình thế khó xử kẹt giữa mẫu thân và phụ nhân, có nhà mà không thể về, đáng thương, đáng thương chẳng khác gì Trẫm.”

Huyền Dục trên đầu có ngọn núi lớn là Thái hậu, Tạ Ung cũng bị Tạ mẫu lấy chữ “Hiếu” làm khó, quân thần hai người ở một góc độ nào đó mà nói, quả thật đồng bệnh tương liên.

Điều này làm cho Tạ Ung khó tránh khỏi mấy phần thương tiếc đối với Huyền Dục, Huyền Dục còn nhỏ hơn hấn mấy tuổi, bên ngoài phải cai quản cả một nước, bên trong còn phải đấu đá cùng Thái Hậu, quả thật không hề dễ dàng.

Huyền Dục lại nói: “Trẫm coi trong sách sử, mặc dù mình quân đều có thành tựu về văn hoá giáo dục võ công, nhưng cũng có đủ loại thủ đoạn dụ dỗ, thỉnh thoảng bày ra để trị người khác cũng rất tốt, cái thứ gây khóc này cũng có ích đó chứ, trẫm tìm mẫu hậu khóc hai lần, mẫu hậu liền rộng lượng hơn với trẫm rất nhiều, người cũng nên thử đi.”

Mặc dù Huyền Dục luôn luôn thích đùa giỡn nhưng vị quan đẹp trai, nhưng hấn chưa từng thật sự xuống tay, hấn kiểm chế rất tốt, chưa từng chạm tới danh giới cuối cùng. Mà hấn đối với những người này đều rất quan tâm chăm sóc, khiến họ cam tâm tình nguyện vì vua mà dốc sức.

Tạ Ung lúc ấy đón nhận lòng tốt của Huyền Dục, hấn hiểu Huyền Dục muốn hấn dùng cái này để đổi phó với Tạ mẫu, từ từ thay đổi người, giống như Huyền Dục đổi phó với Trịnh Thái hậu.

Thế nhưng lúc đó Tạ Ung tuổi trẻ khí thịnh, kiểu nam nhân kiêu ngạo, nguyện đổ máu không đổ lệ, tuyệt đối không thể chạy tới bên mẫu thân khóc lóc cầu xin thương xót, cho nên liền đem cái thứ gây khóc kia vứt vào xó.

Nhưng nhờ dùng cái thứ gây khóc này mà Huyền Dục đã cướp lại được quyền lực từ tay Trịnh Thái hậu, còn buộc Thái hậu cho hẳn tự chọn vợ, lập nữ nhân mình yêu thích là Tiết Trân lên làm hoàng hậu, ở bên ngoài hay bên trong hậu cung, Huyền Dục cũng có thể coi như là toàn thắng.

Còn Tạ Ung đây? Rõ ràng là một đại nam nhân, lại để cho phu nhân mất mạng, hai tiểu thiếp lại mất khả năng sinh đẻ, còn rơi vào cảnh bất mãn với mẫu thân, đúng là hoàn toàn thất bại.

Trước đến giờ Tạ Ung luôn tự cao tự đại, mắt cao hơn đầu, lúc này mới rút kinh nghiệm xương máu mà tỉnh lại, hiểu ra sự khác nhau giữa mình và Huyền Dục. Huyền Dục không chỉ là dựa vào xuất thân mới được làm hoàng thượng, người ta có năng lực thật sự, có được dân được, chỉ cần hiệu quả, đâu để ý sử dụng thủ đoạn gì?

Đến hôm nay, Tạ Ung đã từng trải ở chốn quan trường mười năm, không dám nói là người lão luyện, tối thiểu cũng đã vững tâm như sắt, nước mắt càng khó có thể chảy ra, nhưng không cách nào dàn xếp với mẫu thân, hẳn đành dùng tới cách này.

Dĩ nhiên cái thứ kia hoàng thượng cho đã sớm vô dụng, cái này là do Tạ Ung mới được Hoàng thượng cho hôm trước.

Lúc ấy biểu tình Huyền Dục nhìn Tạ Ung rất là phức tạp, “Ái khanh, Nghi Chi là một cô nương tốt, thật ra thì trăm cũng đã từng ngầm chọn nàng làm hoàng hậu, nên người ngàn vạn lần không được phụ nàng.”

Huyền Dục không thể nạp Nguyên Nghi Chi vào hậu cung, nguyên nhân lớn nhất là do Nguyên phủ thế lớn, nhân tài lại đông đúc, thật sự không thể coi thường, không cẩn thận còn có thể bị lấn lướt.

Hoàng thượng cùng Nguyên phủ có quan hệ thân thiết, tình cảm với mấy vị công tử Nguyên phủ cũng rất tốt, quan hệ này các đại thần khác cũng khó có thể mà so sánh, Tạ Ung hiểu sự lo lắng của Hoàng thượng với Nguyên Nghi Chi.

Tạ Ung đem thứ gây khóc kia cất đi, hẳn hy vọng lần này sẽ hiệu quả, về sau không bao giờ phải dùng vật này nữa.

Nếu như có thể, hẳn không muốn lôi vật này ra đùa giỡn với mẫu thân, nhưng mẫu thân cứ cố chấp như vậy còn đáng sợ hơn, hẳn không muốn mẫu thân gây hại cho người còn hại cả mình, Tạ Ung quyết định không thể giả bộ hồ đồ nữa, mặc dù có câu “Quan Thanh liêm thường khó giải quyết việc gia đình”, nhưng lửa cháy đến nơi rồi, phải thay đổi nếu không nhất định sẽ loạn, sẽ có kết cục khó lường.

Tạ Ung tĩnh an trong thư phòng, trong vô thức tay chạm đụng phải miếng hoàng kim Trường Mệnh Tỏa của Tạ Chiêu.

Cái Trường Mệnh Tỏa này thật ra thì rất bình thường, năm đó Kim Lăng một lần lưu hành bất ngờ gặp được người đó, vật này đi theo Tạ Ung mười một năm, không biết chủ nhân của nó còn nhớ nó hay không?

Tạ Ung cảm động và nhớ nhung người chủ nhân đó, hẳn cứ nghĩ rằng họ vô duyên không thể gặp mặt, ai có thể ngờ rằng qua vài chục năm, hai người cuối cùng lại thành người một nhà chứ.

Phải chăng cái Trường Mệnh Tỏa này chính là dây trói nhân duyên của bọn họ rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tạ Ung không nhịn được mỉm cười, mắt phượng dưới trời chiều khẽ khép lại, lòng người ấm áp dịu dàng.

Buổi tối không đến chỗ Tạ mẫu phục vụ khiến Nguyên Nghi Chi thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không phải là một cô gái không hiểu đạo hiếu, chỉ là đối mặt với ánh mắt hà khắc của Tạ mẫu, thật có một áp lực khổng lồ đè nén, rất không thoải mái.

Xem ra nàng cần phải điều chỉnh tâm tình nhiều hơn, một khi đã về làm dâu nhà người ta, về sau sẽ phải làm tròn đạo hiếu, không thể mang oán giận trong lòng.

Buổi tối Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi dùng cơm, sách dạy lễ nghi cũng không nói gì nhiều, dùng xong cơm tối nghỉ ngơi một lát sau đó hai vợ chồng tách ra tắm rửa, đêm động phòng hoa chúc rồi cũng đến.

Bọn nha hoàn đều lui đi ra ngoài, trong phòng yên tĩnh, nền long phượng vẫn đang lẳng lặng cháy.

Nguyên Nghi Chi có chút khản trương.

Nàng dùng sức hít thở sâu mấy lần, cố gắng thở bình thường dù tim nàng đang nhảy loạn trong lồng ngực, nhưng vẫn không thể bình tĩnh được, đầu óc có chút choáng váng.

Bây giờ Nguyên Nghi Chi mới ý thức rằng, thật ra thì nàng đang nghĩ lại mọi chuyện về hôn sự này.

Số tuổi càng lớn càng cảm thấy rõ áp lực làm gái lỡ thì không ai thèm lấy, các thiếu nữ kinh thành cùng lứa với nàng, mười người thì tám chín người cũng đã sớm lập gia đình, thậm chí đã có hai, ba người có con. Ngày xưa, khi nàng còn khuê trung, bàn bè nhiều vô số, khi rãnh rỗi, nhàn hạ, mấy tỷ muội gặp mặt uống trà, trò chuyện rất nhiều đề tài, còn hứa sẽ không rời bỏ nhau dù có chuyện gì xảy ra. Bây giờ, các nàng ấy đã có phu quân cùng con cái, những đề tài trò chuyện đã không còn hợp với khuê nữ Nguyên Nghi Chi như nàng, nàng thường cảm thấy mình rất lạc lõng, bạn bè cũng vì thế mà dần dần xa lánh nàng, Nguyên Nghi Chi cũng càng ngày càng cô độc.

9. Chương 9

So với chuyện cô độc tịch mịch, điều càng làm cho Nguyên Nghi Chi không thể nhịn được là người đồng tình, kẻ thương hại, tỏ mò, còn có cả ánh mắt bài xích, giống như nàng là con quái vật.

Có lúc nàng thật rất muốn hỏi trời cao, cả ba “Vị hôn phu” đều chưa gặp mặt nàng lấy một lần, bọn họ qua đời thì liên quan gì tới nàng chứ?

Nhưng là người đương thời tin Thần Tín Phật, những điều không hiểu, không rõ đều quy cho số mệnh, Nguyên Nghi Chi đành phải mang tiếng “sao chổi” khắc chồng.

Mẹ đẻ Nguyên Nghi Chi là Chu di nương nương vì nữ nhi không thể xuất giá, bà đã len lén khóc không biết bao nhiêu lần, mẹ cả Trịnh thị cũng vô cùng để tâm, vì nàng mà cố kiếm thêm nhiều thanh niên tài tuấn, đáng tiếc dù có không ít người tham luyện quyền thế Nguyên phủ, nhưng họ vẫn quý trọng cái mạng nhỏ của mình hơn, không dám mạo hiểm.

Không ngờ Tạ Ung lại dám cầu hôn, cũng không nhớ tại sao cuối cùng bọn họ lại thuận lợi thành thân như thế, khiến Nguyên Nghi Chi cũng cảm thấy nàng may mắn, cho tới bây giờ Tạ Ung cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, xem ra là quá tốt rồi.

Vừa nghĩ tới vóc người cao gầy của Tạ Ung, cộng thêm khí chất ngọc thụ lâm phong, mắt phượng thập phần quyến rũ, Nguyên Nghi Chi không nhịn được tự cảm thấy nóng mặt.

Nàng trở mình trong chăn, đem chôn mặt thật sâu trong gối, trong lòng ba phần khản trương ba phần mong đợi, còn có ba phần thấp thỏm pha chút sợ hãi.

Nàng nghe được tiếng bước chân nhẹ nhẹ, rồi nghe tiếng màn trướng buông lên rồi hạ xuống, nghe được tiếng giường bị ép xuống, sau đó chăn bị nhấc lên, một thân thể ấm áp tiến vào nằm cạnh nàng.

Trong lòng Nguyên Nghi Chi như ngưng đọng, nàng nín thở, một cử động cũng không dám, tay chân khản trương đến cứng ngắc.

Tạ Ung cảm nhận được cô gái trong ngực đang khản trương, khẽ mỉm cười, hắn đã qua tuổi lập gia đình, cũng đã từng có thêm thê thiếp, không phải là không hiểu mấy chuyện này, liền nhịn một chút rồi từ sau lưng nhẹ nhàng ôm lấy người vợ nhỏ yêu kiều, bàn tay đặt ở eo nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve, để cho nàng từ từ thích ứng với sự tiếp xúc giữa hai người.

Hơi thở ấm áp rơi vào sau gáy trắng nõn của Nguyên Nghi Chi, nóng nóng, ấm áp, còn mang theo hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của cỏ cây, ngón tay thon dài dịu dàng cũng không vội vàng nóng nảy, khản cấp, ngược lại nàng có cảm giác tê tê đại đại vô cùng thoải mái, nàng giống như con mèo con được sờ lông, cổ họng thậm chí không nhịn được bật ra thanh âm khoan khoái rên rĩ.

Nghe được thanh âm mập mờ do chính mình phát ra, mặt Nguyên Nghi Chi còn đỏ hơn.

Tạ Ung lại coi đó như mật hiệu ! Đến lúc tiến công, xoay thân thể nàng lại, để cho nàng quay mặt về phía mình, Nguyên Nghi Chi nhắm chặt hai mắt, giống như đôi cánh bướm không ngừng lay động, càng lộ rõ sự khẩn trương cùng ngượng ngùng.

Tạ Ung cúi đầu hôn lên mắt của nàng, Nguyên Nghi Chi càng nhắm chặt hơn, hô hấp cũng rối loạn.

Đôi môi Tạ Ung di chuyển từ mắt nàng đến cánh mũi, đôi môi, rồi xuống cổ, từng chỗ đều tỉ mỉ hôn, liên tục mơn trớn, giống như đối đãi với bảo vật, yêu đến không thể buông tay mà cũng không nỡ nuốt trọn.

Tay Tạ Ung từ phía sau tháo dây yếm của Nguyên Nghi Chi, cặp tuyết lê đầy đặn nhất thời được giải phóng, Nguyên Nghi Chi xấu hổ đưa tay muốn che, lại bị bàn tay nam nhân ngăn lại, ánh mắt mê muội của Tạ Ung nhìn chằm chằm vào cảnh đẹp trước mắt, cổ họng khô khốc, hô hấp cũng trở nên nặng nề.

“Phu quân.” Nguyên Nghi Chi bị nhìn thấy nên xấu hổ, thân thể cố chui vào trong chăn, cố giấu thân mình đi.

“Không cần giấu, hãy để ta ngắm nhìn nàng, đẹp như vậy.” Tạ Ung thở gấp, chui đầu vào giữa cặp tuyết lê trắng ngần, thở dài nói: “Nghi Chi, ta quả thật rất may mắn.”

Thân thể của hai người dính sát vào nhau, Nguyên Nghi Chi cảm nhận được bàn tay của Tạ Ung đang vuốt ve phần eo nhỏ của nàng, rồi nắm chặt cái mông của nàng, vật nam tính của hắn không kịp chờ đợi liền thăm dò vào giữa hai chân nàng, không ngừng ma sát chuyển động chỗ đó của nàng.

Cảm giác khó nói nên lời khiến Nguyên Nghi Chi cơ hồ mê man, mật ngọt của nàng không chịu nổi sự kích thích từ vật cương cứng kia liền nhanh chóng ẩm ướt, nàng xấu hổ muốn kẹp chặt hai chân, kết quả ngược lại càng kích thích Tạ Ung hơn, thứ dục vọng to và cứng của hắn tựa hồ không thể chờ đợi nữa lập tức muốn đâm rách cả quần nhỏ mà tiến vào mê trận của nàng.

Tạ Ung cũng từ từ mất đi sự dịu dàng, đôi môi đã lâu không hôn của hắn càng trở nên thêm thô ráp, bàn tay không ngừng xoa nắn cặp phong nhũ của nàng.

Nguyên Nghi Chi bị hôn đến choáng váng, ngượng ngùng cùng câu nệ dần dần biến mất, từ từ cũng trầm mê, cũng chủ động dùng lưỡi quấn lấy đối phương, không ngừng triển miên.

Đôi tay nhỏ bé của nàng chủ động ôm lấy phần hông gầy nhưng tràn đầy sức lực của chàng, đôi ngũ hoa cao vút dán chặt vào lồng ngực nở nang trần truồng của chàng, chàng không ngừng vuốt ve da thịt khiến nàng cảm thấy như có từng luồng điện chạy qua.

Một người có quan niệm khác người như Nguyên Nghi Chi, vạn vạn lần không nghĩ tới giữa nam và nữ lại có thể phát sinh chuyện ý loạn tình mê như vậy, hơn thế còn tuyệt không thể tả.

Khi dục vọng của Tạ Ung tiến vào cơ thể nàng, hai người hoàn toàn hợp lại làm một thì nàng không nhịn được mà nghĩ mặc dù là hôn nhân muộn, mặc dù chỉ là tái giá làm mẹ kế, nhưng nàng không hề ghét người đàn ông này, có lẽ nàng sẽ vì hắn mà chịu khổ ...

Cảnh uyên ương, hai bên không ngừng triển miên, thiêu đốt nhau cả đêm, giường lớn vì vậy cũng không an tĩnh cả đêm.

Mặc dù Nguyên Nghi Chi không thể tránh khỏi một chút đau đớn, nhưng vì Tạ Ung săn sóc ôn tồn nên dần thích ứng, hơn nữa sau đó Tạ Ung còn không ngừng hướng dẫn cùng kích thích nàng khiến cho đau đớn không còn nữa mà khoái cảm lại dâng lên mãnh liệt, sóng sau cao hơn sóng trước, để nàng tới cao trào, thậm chí trong nháy mắt còn mất đi ý thức.

Tạ Ung vốn thương tiếc thê tử đêm đầu phải chịu khổ cực, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng một lần là tốt rồi, lại không nghĩ rằng vợ mình lại hấp dẫn mê người như vậy, lúc đau đớn, nàng cắn chặt môi anh đào cứng rắn chịu đựng, không khóc cũng không làm khó, uyển chuyển thân thể ngọc ngà cho vừa khí, cơ hồ muốn hút hết tất cả tinh hoa của hắn, khiến hắn hận không thể ở mãi trong cơ thể nàng.

Cô vợ này không những thiện lương, hơn nữa khiến cho nam nhân mất hồn, đúng là báu vật, đây mới thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Giữa phu thê, chuyện chăn gối có hài hòa hay không thật ra cũng rất quan trọng, hơn nữa đối với nam nhân mà nói, kích thích giác quan lại càng thỏa mãn.

Nữ nhân lại nghiêng về cảm tính, khi yêu một người, mà chuyện chăn gối không hài hòa, đại đa số nữ nhân cũng có thể nhẫn nại, thậm chí không quá quan tâm; nhưng nam nhân lại chú trọng đến giác quan, bình thường người vợ dù có hiền hậu thông minh, nhưng nếu như chuyện chăn gối không dung hợp được, cá nước không vui, giữa hai người sợ rằng cũng chỉ có thể tồn tại sự tôn trọng như khách quý, thậm chí là cung kính như băng, hơn nữa nam nhân cũng có thể quay lưng đi tìm niềm vui ở đám tiêu thiếp, bữa bãi hưởng thụ sung sướng, từ đó bỏ quên thê tử, coi như là món đồ trang trí mà thôi.

Quả thật chỉ yêu nhau thôi thì không đủ, chuyện chăn gối cũng rất cần thiết, chuyện nhà, ngoại sự, mọi chuyện trôi chảy, mới có thể gọi là nhân duyên mỹ mãn.

Loại mỹ mãn này, nửa là nhờ cố gắng, nửa là thiên mệnh cơ duyên.

Tạ Ung hài lòng, nằng ban mai chiếu tới hai người, hắn vẫn lười biếng ôm ấp giai nhân trong ngực, giả vờ ngủ say, giống đối bụng quá lâu cuối cùng cũng được một bữa thỏa thuê.

Nam nhân ba mươi tuổi, chuyện này đều đã thành quen thuộc, nhưng hắn thật sự đã lâu rồi không hưởng thụ tốt đến thế, thậm chí cảm thấy từ lúc sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên cảm thấy mãn nguyện cực độ với chuyện ái ân, khó có từ nào có thể hình dung tư vị thỏa mãn tuyệt vời lúc này.

Đang lúc hắn nửa tỉnh nửa mơ, chợt nghe thê tử tiến tới bên tai hắn nhỏ giọng nói: “Phu quân, cảm ơn chàng.” Cảm ơn chàng đã dịu dàng săn sóc.

Cảm ơn chàng đã mang cho ta loại vui vẻ mà trước đây chưa từng có.

Cảm ơn chàng, đã không sợ lời đồn mà vẫn chấp nhận lấy ta.

10. Chương 10

Ngày kế đã đến ngày lại mặt.

Sáng sớm Nguyên Nghi Chi khi tỉnh lại có chút đau đớn, nhưng tinh thần rất tốt, vẫn nở nụ cười, hơn nữa không phải là nụ cười khách sáo, mà là thật tâm, chứng minh tâm tình của nàng rất tốt.

Lây phần nào từ nàng, tâm tình Tạ Ung cũng rất vui vẻ, mọi người trong Thanh Việt viên vì vậy cũng vui vẻ.

Chủ tử tâm tình tốt, người làm mới có thể vui vẻ.

So với chủ nhân cũ của Thanh Việt viên là Đinh Cẩm Tú, Nguyên Nghi Chi hiển nhiên khiến mọi người cảm thấy tốt hơn nhiều khi sống chung.

Đinh Cẩm Tú bởi vì không hợp với Tạ mẫu nên luôn tức giận, lại không thể làm gì Tạ mẫu, liền lấy bọn người hầu ra hả giận, hết đánh rồi chửi, cứ thế mãi, khiến cho không khí trong Tạ phủ luôn có sự khấn trương, đè nén. Sống một cuộc sống như vậy, dĩ nhiên Đinh Cẩm Tú càng không thể vui vẻ, vì vậy nàng càng tức giận, càng dễ phát giận, kết quả thành một kẻ ác tính, rất khó thay đổi.

Nguyên Nghi Chi thì khác, nàng vốn là thứ nữ nên từ nhỏ đã tương đối cẩn thận, nàng có thói quen để mình thích ứng hoàn cảnh, nàng hiểu mình vui vẻ thì người khác mới có thể vui theo, không ai thích nhìn một gương mặt suốt ngày cau có, dù gương mặt này có khuynh quốc khuynh thành đi chăng nữa.

Sáng sớm đã thấy khuôn mặt tươi cười của Nguyên Nghi Chi, Tạ mẫu dù trong lòng có khó chịu, cũng không thể vô duyên vô cớ lên cơn.

Có câu “Đưa tay không đánh người mặt tươi cười”, dù bà có không thoải mái với cô con dâu “sao chổi” kia thì đến bây giờ gạo đã nấu thành cơm, cũng chỉ đành nhịn đi thôi.

Tạ mẫu cảm thấy một điều đáng mừng là từ sau khi lấy vợ Tạ Ung tựa hồ cũng chẳng gặp chuyện gì không may, có lẽ Nguyên Nghi Chi mặc dù có số khắc chồng, nhưng nàng dù sao cũng là cô gái phàm tục, sao có thể khắc nổi vì tinh tú như con trai bà. Vừa nghĩ như thế, Tạ mẫu không khỏi cảm thấy mấy phần kiêu ngạo cùng đắc ý, con trai của bà rõ là hơn người mà.

Nhưng Tạ mẫu sẽ không vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, đang lúc mới cưới vui vẻ, bà không muốn chọc giận con trai, lại càng không muốn để hài nhi vạch mặt, vì vậy trước hết cứ thờ ơ lạnh nhạt, nếu như sau này Nguyên Nghi Chi có gây ra chuyện gì, hoặc là thân thể Tạ Ung có một chút khó chịu, bà sẽ ngay lập tức tách bọn họ ra, tuyệt sẽ không nương tay.

Thiên kim tiểu thư của Đệ Nhất Thế Gia Nguyên phủ thì sao chứ? Nếu đã gả vào Tạ gia, thành dâu của Tạ gia thì sẽ phải tuân thủ quy củ của Tạ gia, phục vụ chồng và mẹ chồng.

Sáng sớm Nguyên Nghi Chi phục vụ bữa sáng của Tạ mẫu thì thấy bà không còn vẻ lạnh lùng, chỉ là nhàn nhạt, sau khi ăn xong còn nói thêm câu bảo nàng lại mặt thông gia thì gửi hộ lời hỏi thăm của bà, coi như cũng có tình cảm qua lại.

Nguyên Nghi Chi từ Tùng Hạc vườn trở lại Thanh Việt viên, phát hiện Tạ Ung còn chờ nàng để cùng ăn sáng, không khỏi cười thầm, trái tim cũng rung lên.

Trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết, Tạ Ung đối với nàng không tệ, thậm chí rất tốt, mặc dù ít lời ngon ngọt, nhưng khi hai người gặp mặt thì chàng lại vô cùng sẵn sàng.

Có lẽ người ta nói đúng, gả ột nam nhân nhiều tuổi một chút cũng có cái tốt, hẳn không phải kiểu kích động của người trẻ, mà là kiểu nước chảy đá mòn để người khác dần cảm nhận thấy sự che chở.

Trở lại nhà mẹ, Nguyên Nghi Chi đi tới chính viện để cảm tạ mẹ cả Trịnh thị.

Nguyên Nghi Chi mặc dù là con thứ, mẹ đẻ lại là nha hoàn được cất nhắc lên làm Chu di nương nương, nhưng bởi vì mẹ cả Trịnh thị chỉ sinh con trai, không có con gái, Nguyên Nghi Chi là thiên kim tiểu thư duy nhất của Nguyên phủ, lại trắng trẻo đáng yêu, cho nên được Trịnh thị yêu mến. Nguyên Nghi Chi vừa có thể đọc sách, vừa có thể đến bên cạnh Trịnh thị để nuôi dạy, cầm kỳ thư họa, may vá nữ công, Trịnh thị thuê thầy tốt nhất về dạy nàng, hao tổn rất nhiều tâm huyết. Có thể nói, rất nhiều nhà học sĩ, cũng chưa chắc có được sự giáo dục tốt như nàng.

Cho nên, Nguyên Nghi Chi vô cùng tôn kính và yêu quý mẹ cả Trịnh thị, mẹ cả đối với nữ thứ mà tâm huyết như vậy, toàn bộ Kim Lăng này khó có thể tìm thấy.

Trịnh thị vốn có dung mạo đoan trang, mặc dù tuổi đã hơn bốn mươi nhưng da dẻ vẫn rất mịn màng, nàng giáo dục Nguyên Nghi Chi, nữ nhân nhất định phải chăm sóc coi trọng nhan sắc, nữ nhân nên vì mình, không bao giờ được lười biếng, nếu không rất dễ dàng thua thiệt.

Trịnh thị kéo tay Nguyên Nghi Chi lại gần rồi tỉ mỉ quan sát nàng, thấy da thịt nàng mềm mại, sáng mắt như nước, vẻ mặt vui vẻ, bộ dáng hài lòng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nỗi lo lắng trước lòng cũng cất đi được.

Nàng vỗ nhẹ tay Nguyên Nghi Chi rồi nói: “Xem ra mấy ngày vừa rồi không tệ, hẳn đối đãi con tốt chứ?”

Nguyên Nghi Chi mặc dù có chút xấu hổ, nhưng vẫn bình tĩnh gạt đầu.

“Nghe nói đêm đầu tiên đã bị mẹ chồng làm khó?” Trịnh thị lại hỏi.

Nguyên Nghi Chi “À” một tiếng, vội nói: “Con hiểu mẹ chồng con vì lo lắng cho phu quân, lấy một đứa con gái tai tiếng như con, nhưng tối sáng nay bà đã không có ý làm khó con nữa, về sau nữ nhi sẽ tận tâm tận hiếu, mọi chuyện như vậy là ổn đúng không ạ?”

Trịnh thị hừ lạnh một tiếng: “Con cũng không nhất thiết phải ngu muội mà hiểu như thế, theo tin tức của ta từ khắp nơi báo về, Tạ mẫu kia không phải là nhân vật đơn giản, về sau con đừng để bà ta khi dễ cũng không dám nói một tiếng, cứ ủy mị như vậy thì đừng nhận là con gái của Nguyên phủ! Cái gì cũng đừng sợ, có ta đây.”

Nguyên Nghi Chi trong bụng rất cảm động, từ từ nằm trên đầu gối Trịnh thị, hốc mắt nóng lên: “Con hiểu, mẹ cả, nữ nhi tuyệt sẽ không làm cho người bề mặt.”

Mặc dù nàng rất quý trọng phần nhân duyên này, nhưng nàng tuyệt sẽ không vì có người chịu cưới “Sao chổi” như nàng mà phải khuất tất lấy lòng, nhân nhượng mọi chuyện. Hai bên cần tôn trọng lẫn nhau, thông cảm, bao dung, mới có thể tính chuyện lâu dài, nếu không chỉ bằng chia ly cho xong.

Trịnh thị thở dài, “Nếu như không phải là do tình cảnh của con đặc biệt, tuổi tác hiện tại cũng có phần hơi lớn, lưu lại gia phủ mãi cũng buồn, đối với danh tiếng càng thêm không tốt, mẹ cũng sẽ không để con đi tái giá làm gì, lại lấy con trai độc nhất của một quả phụ, kiểu người này chính ra lại khó sống nhất.”

Tái giá mặc dù cũng coi là vợ chính thất, nhưng địa vị quả thật vẫn thấp hơn vợ cũ, đãi ngộ cũng khác, vợ kế dù sao cũng xếp sau vợ trước, ngày lễ ngày tết, vợ kế còn phải dâng hương cho vợ trước. Cho nên bình thường những danh gia vọng tộc thường không để hoàng hoa khuê nữ gả đi làm kế thất, cảm giác có chút mất mặt.

Mà còn liên quan đến chuyện quan trọng là kế thừa nữa, chỉ cần vợ trước có con trai, thì đó cũng chính là người kế thừa của gia tộc, trừ phi con trai của vợ trước chết đi, con trai vợ sau mới có cơ hội thừa kế tài sản quyền lực của gia tộc.

11. Chương 11

Còn nữa con gái tốt nhất không nên lấy con trai độc nhất của quả phụ, những gia đình như thế này thường có vấn đề, không có đàn ông dựa dẫm, người mẹ thường có tham vọng độc chiếm con trai, nàng dâu muốn thân mật cùng con trai cũng khiến bà ác cảm.

Mặc dù chưa chắc quả phụ nào cũng vậy, nhưng Tạ mẫu đã chứng tỏ có loại triệu chứng này, loại mẹ chồng này không thể đơn thuần vâng dạ, hiểu thuận là có thể lấy lòng, họ luôn muốn kiểm soát chuyện, không để con dâu thoải mái.

Nguyên Nghi Chi nói: “Mẹ, người không cần tự trách, nữ nhi mặc dù kiến thức có kém cỏi, nhưng vẫn biết mỗi nhà có một hoàn cảnh riêng, không có nhà nào thập toàn thập mỹ, danh tiếng của con vốn đã chẳng tốt đẹp gì, cuối cùng có thể gả cho Tam nguyên, hơn nữa hấn còn đối đãi với con rất tốt, nữ nhi còn cầu mong điều gì hơn nữa? Người con sống cùng cả đời là phu quân, không phải là mẹ chồng, cho nên, con hiểu rõ nơi nào nặng nhẹ, mẹ không cần quá lo lắng.”

Trịnh thị gật đầu một cái: “Ta biết con luôn là đứa hiểu chuyện, sống tốt cùng phu quân mới là chuyện quan trọng nhất, nếu Tạ mẫu kia gây phiền toái cho con, con chỉ cần cư xử cho đúng, sau đó để con bọn họ tự xử với nhau. Nếu như Tạ Ung dám làm gì ảnh hưởng đến con, đến lúc đó mẹ sẽ ra mặt, dù sao người đời cũng không cho phép nàng dâu trực tiếp gây loạn với mẹ chồng. Mẹ chồng nàng dâu một khi có chuyện, bất kể con để ý hay không để ý, người ta cũng có thể chụp mũ con là đồ bất hiếu, chỉ cần thế là đủ để chết con đó.”

“Nữ nhi hiểu.”

Trịnh thị chợt nhớ ra mình cũng là một bà mẹ chồng, đứa con của mình vì nàng dâu mà dám làm nhiều chuyện trái ý bà, sau đó bà tỉnh ngộ lại, bà thật là dở khóc dở cười, nhưng cũng nhờ vậy mà bà không còn khổ tâm đầu trí cùng con dâu nữa.

Từ xưa quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó khăn nhất là khi sống chung, hi vọng Tạ Ung không giống như dạng đàn ông không có tiền đồ, không bản lĩnh, không bảo vệ được vợ mình.

Trịnh thị suy nghĩ một chút lại nói: “Em vợ Đình gia vẫn còn ở Tạ phủ sao?”

Vừa nghĩ tới bộ dáng thô non đáng yêu của Đình Cẩm Tú, Nguyên Nghi Chi cũng có chút không vui, nàng chu mỏ một cái, bày ra vẻ mặt trẻ con hiềm khi trước mặt mẹ cả, có chút uất ức:

“Buổi chiều hôm qua Phu quân đã đem nàng về Đình gia rồi.”

Trịnh thị gật đầu một cái: “Chuyện này không có gì là lạ, Đình gia tất muốn cầu cạnh Tạ phủ, bình thường lui tới con nên khách khí một chút, mặt mày đừng tỏ ra khó chịu, lúc mầu chốt chó mềm lòng là được.”

Nguyên Nghi Chi suy nghĩ một chút: “Việc đã đến nước này, Đình gia cũng không định đưa nữ nhi khác đến làm thiếp đấy chứ?” Trịnh thị hừ lạnh một tiếng: “Ai biết được? Đình Sĩ Chương lòng dạ đen tối, vì nịnh bợ muốn làm thân thích với Tạ phủ, lão ta dám làm gì cũng rất khó nói. Không làm thiếp, nguy trang lấy tiếng đến chăm sóc anh rể Tạ Ung rồi làm tiểu thiếp, cũng có khác gì đâu.”

Nguyên Nghi Chi thở dài, nàng vừa mới được gả đi đã phải cảnh giác với bao nhiêu chuyện như vậy, thật khó mà vui vẻ được.

Trịnh thị thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ra chiều khổ tâm, không khỏi cười mà nói: “Thế nào, mới thế này đã sợ sao? Về sau làm bà lớn, việc phiền lòng sẽ còn rất nhiều, nam nhân không phải lúc nào cũng đáng hoàng, con nhất định phải liệu được mọi sự chớ để quá so đo, nếu không người chịu khổ chịu tội chính là con. Con cứ nhìn vị Đình tiểu thư kia, nàng ta chính là quá so đo, lòng dạ không rộng lượng nên tự mình giết chết mình, về sau ngàn vạn lần con không được dẫm vào vết xe đổ đó.”

Nguyên Nghi Chi gật đầu, “Nữ nhi xin vâng.”

“Còn nữa, nữ nhân luôn muốn mình vừa có tài vừa có đức, nhưng tài đức cũng phải tùy vào tình huống, chớ để chữ tài chữ đức biến thành chữ ngu. Hiếu thuận trưởng bối, chăm sóc con cái, thăm hỏi mọi người, những cái này nhất định có, để cho đẹp mặt, nhưng chuyện trong nhà thì nhớ, con chớ đại mà yêu quý phu quân ở trong lòng không khéo lại đẩy cho nữ nhân khác, đó không phải là có tài có đức, đó là ngu. Những nữ nhân kia cũng sẽ không cảm kích con, ngược lại còn cảm thấy con mềm yếu có thể lấn tới.”

Nguyên Nghi Chi gật đầu cười, nàng thấy mẹ cả thật đáng yêu, là một con người mâu thuẫn, bà tuy lạnh lùng nhưng rất thiện lương.

Mẹ cả thật ra cũng có mấy phần oán hận phụ thân?

Trịnh thị luôn luôn ghét chuyện tiểu thiếp này nọ của phu quân, mặc dù không giống người ta mạnh tay bẻ hoa, sát hại những người đàn bà của chồng, hoặc làm hại họ không thể sinh con, Trịnh thị chỉ tận lực bỏ qua sự hiện hữu của các nàng.

Nhưng Trịnh thị đối với con cái của thiếp lại tương đối tận tâm, ăn, mặc, ở, đi lại cũng không khác gì con trai trưởng nữ, bà cho tất cả hưởng sự giáo dục tốt nhất, cố gắng nuôi dạy bọn họ thành tài, không để cho bất cứ ai thành loại hư hỏng phé vật.

Nói cho cùng, Trịnh thị cũng là một người phụ nữ thiện lương, nhặn thói trăng hoa của chồng, còn đối xử tử tế với mọi người, rõ ràng trong mọi việc.

Trong xã hội này, Trịnh thị là đại diện tiêu biểu cho hầu hết bà cả, cố gắng điều chỉnh tâm tính của mình, tận lực an ổn sống tốt, đối với tiểu thiếp tuy có phần ghen tỵ, nhưng không quá ác độc; đối với con cái của họ lại vô cùng độ lượng, nhưng trên mặt cảm tình thực ra cũng không thể sánh bằng con ruột. Những người khác mà dù họ hưởng thụ thân phận bà lớn cùng mẹ lớn trong gia đình, đồng thời họ cũng phải nhẫn nhịn chịu thương tổn từ chồng, ngày qua ngày họ cứ nửa vui nửa buồn mà sống qua ngày.

Nguyên Nghi Chi thật không biết mình có thể có khí độ như mẹ cả không, hơn nữa thành thật mà nói, nàng hâm mộ cuộc sống vợ chồng của đại ca Nguyên Tu Chi cùng đại tẩu Vân Thanh La—— người trong lòng chỉ có một, bạc đầu chẳng xa nhau.

Nhưng. nói như thế nào đây, dù đại ca đại tẩu mặn nồng như vậy, họ đành lòng bỏ mặc Diệp di nương cùng thứ trưởng Tử Nguyên Lang sao?

Ai. trở về nhà mẹ một chuyến, Nguyên Nghi Chi lại càng u buồn.

Làm một người con gái không ai thêm lấy đã rất phiền lòng, thì ra làm vợ người ta lại còn đủ loại chuyện buồn hơn, khó trách mọi người luôn nói “Cuộc sống không thể mười phần vẹn mười”.

Nguyên Nghi Chi một mình tới chỗ mẹ đẻ Chu di nương nương, Chu di nương nương xuất thân là tỳ nữ, không thể nói nhiều về đạo lý lớn lao này nọ, chỉ căn dặn nàng hiếu thuận mẹ chồng, kính cẩn nghe theo phu quân của nàng và đối xử tử tế với Tạ Chiêu.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất, Nguyên Nghi Chi phải nhanh chóng có thai đi, không có con trai ruột thì cũng rất khổ sở.

Cũng như Nguyên Nghi Chi lúc này, Tạ Ung cũng không hề dễ dàng xoay sở.

Sau khi chính thức bái kiến nhạc phụ đại nhân cùng anh vợ Nguyên Tu Chi, Tạ Ung bị em vợ Nguyên Bình Chi kéo đến sảnh lớn, sau đó đóng cửa bắt đầu hỏi han.

Hôm nay Nguyên Bình Chi mặc một cái trường sam màu hồng, cổ áo, vạt áo có viền bằng vàng hình mây, eo buộc một dải tơ lụa, treo ngọc bội cùng túi thơm, mặc cho khí trời chuyển lạnh, trong tay hần vẫn cầm quạt xếp Phong nhĩ, thảnh thơi làm bộ rung một cái.

12. Chương 12

Mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, ngũ quan xinh đẹp vô cùng, lại thêm da thịt mịn màng như ngọc, eo nhỏ chân dài, Nguyên Bình Chi ăn mặc thêm phần thanh nhã thoát tục, như hoa như ngọc, làm người khác hoa cả mắt.

Ngay cả Tạ Ung vốn không phải loại người háo sắc, cũng không thể chuyển dời ánh mắt, sau khi nhìn không rời mắt, hần còn tự hoài nghi có phải mình đã động tâm không, thật không biết vì sao cái tên hoàng thượng háo sắc Huyền Dục chịu buông tha một người như thế này?

Nguyên Bình Chi nở một nụ cười lạnh lẽo, nghiêm túc nhìn chòng chọc Tạ Ung ước chừng một khắc đồng hồ, như thể sẽ đếm được tất cả sợi tóc trên đầu Tạ Ung.

Tạ Ung dưới ánh mắt bức người đó vẫn ngồi yên, thong thả ung dung uống trà.

Hần cho rằng mình chưa làm việc gì trái với lương tâm, đương nhiên không phải sợ bộ dáng muốn hỏi tội này của Nguyên Bình Chi.

Nguyên Bình Chi thấy hần cư nhiên một chút cũng không động tâm, không khỏi cảm thấy tức giận, hung hăng dùng cây quạt gõ một cái vào lòng bàn tay của mình, nói: “Tạ tài tử, phong lưu Trạng nguyên, có người nhờ ta hỏi thăm người đó.”

Tạ Ung kinh ngạc nhướng mày, hỏi: “Sao cơ?”

Không đợi Nguyên Bình Chi trả lời, Tạ Ung lại bổ sung: “Tài tử ta được xưng tụng, Trạng nguyên cũng không giả, nhưng phong lưu thì không hề có. Tứ đệ chớ nói lung tung, để cho tỷ tỷ người hiểu lầm sẽ không tốt.”

Nguyên Bình Chi xì mũi coi thường, “Dám làm không dám chịu? Người còn nhớ Tô Bạch Mai chứ? Năm đó hoa khôi Kim Lăng Tô Bạch Mai, đối với việc người liên tiếp giành được các chức Giải nguyên Trạng nguyên thủ khoa thì vừa thấy đã yêu, nàng vì người mà chịu khổ, cam nguyện làm vợ bé, thật đúng là giai thoại.”

Giai nhân luôn đi cùng tài tử, xưa đến nay vẫn thế.

Tạ Ung có chút kinh ngạc, hần không nghĩ Nguyên Bình Chi lại có thể nhắc tới Tô Bạch Mai, dù sao cũng là chuyện của mười năm trước, hần cơ hồ quên đi nữ nhân này rồi, mà khi đó Nguyên Bình Chi cũng chỉ là đứa bé sáu tuổi.

Nhưng sắc mặt hần trước sau vẫn bình tĩnh, trong ánh mắt cũng không có một gợn sóng, hần gật đầu một cái: “Đó là chuyện của mười năm trước rồi, ta cùng họ Tô từng có duyên phận, đều là người cùng tuổi có chung một số điểm, thật ra thì ta cũng không mấy khi giao thiệp với nàng. Sau khi ta thành thân, nghe nói nàng cũng rời chốn phong nguyệt, chúng ta chưa từng gặp lại. Thế nào? Tứ đệ đã gặp nàng?”

Nguyên Bình Chi hừ hừ cười một tiếng, dùng cây quạt chỉ chỉ chính mình chớp mũi, nói: “Tại hạ đại danh Tiểu Bá Vương, chuyện gió trăng của Kim Lăng ngày đó ta rất rõ! Không có chuyện gió trăng gì có thể lừa gạt được ta đâu!”

Tạ Ung cười nhạt một tiếng, “Người còn nhỏ tuổi, không nên giao thiệp quá sớm với gió trăng, lại càng không nên trầm mê ở trong đó, không tốt cho thân thể.”

Nguyên Bình Chi bĩu môi, “xem ra huynh rất rõ chuyện đó nhỉ? Quả là rất nhiều kinh nghiệm”

Đáy mắt Tạ Ung thoáng qua một tia thống khổ, nói: “Nói như vậy cũng có phần đúng. Mặc dù con không thể trách cha, nhưng gia phụ đã từng vì mấy chuyện tình cảm nam nữ, kết quả là hao tổn sức lực mà ra đi.”

Thật ra thì Tạ Ung khó nói ra rằng, Tạ phụ căn bản là túng dục quá độ, tình dục không giới hạn, đổ hết toàn bộ gia tài vào chốn trăng hoa, cuối cùng lại chết bởi bệnh hoa liễu.

Mấy chốn kĩ viện đó, kỹ nữ sinh hoạt hỗn tạp, các loại bệnh lây qua đường sinh dục rất nhiều, không biết làm tổn hại bao nhiêu nam nữ.

Nguyên Bình Chi thu vẻ mặt khinh bỉ lại, có chút lúng túng, dù sao hắn mới chỉ là một thanh niên mười sáu tuổi, vốn là muốn bắt bình thay cho tỷ tỷ mình, không ngờ lại chạm phải nỗi đau xót của người khác.

Tạ Ung cũng không để ý mà nói: “Chuyện cũ năm xưa rồi, chớ để ở trong lòng, ta nói ra chỉ là hi vọng nhắc nhở Tứ đệ, loại chuyện đó không hề tốt, thỉnh thoảng đi xem một chút náo nhiệt, uống ly trà coi là hiểu biết nhân tình, tăng cường kiến thức, đắm chìm trong đó sẽ là lỗi lầm lớn.”

Nguyên Bình Chi râm rì hai tiếng, hắn bây giờ còn nhỏ, quả thật chỉ thấy được mấy cái chốn đó náo nhiệt vui vẻ còn những điều hủ bại đen tối phía sau hắn nào biết.

Tạ Ung hỏi ngược lại: “Không biết Tô Bạch Mai muốn Tứ đệ hỏi ta cái gì?”

“Hừ, Tô Bạch Mai muốn hỏi Tạ tài tử: ”Hương mai vẫn như cũ, Tạ lang có còn như cũ không?” ” Nguyên Bình Chi tràn đầy vẻ không cam lòng mà nhìn chằm chằm vào Tạ Ung.

Tạ Ung gật đầu một cái, như có điều suy nghĩ.

Nguyên Bình Chi không nhịn được dùng cây quạt đâm đâm hắn, “Này ! Ta cảnh cáo huynh, huynh đã là phu quân của tỷ tỷ ta, dầu gì cũng nên để cho tỷ tỷ chút mặt mũi! Nếu huynh mà gây ra lời đồn đại gì, cần thận ta dùng gậy đánh đó! Huynh phải nhớ, tỷ tỷ ta có những sáu huynh đệ đó! Sáu đó nha!”

Nguyên Bình Chi dùng ngón tay cái cùng ngón út điệu bộ ra sáu bộ dạng, sau đó hung tợn bổ sung: “Một người một gậy là đủ đánh chết người đó.”

Tạ Ung cười một tiếng, mắt phượng uyển chuyển, khiến Nguyên Bình Chi ngẩn ngơ, thậm chí nói khó trách họ Tô kia vì người này mà mê muội đây.

“Chuyện này ta sẽ xử lý, làm phiền Tứ đệ rồi.”

“Người hiểu được như thế là tốt rồi, hừ.” Nguyên Bình Chi lại mở quạt ra, thoáng một cái đã rời đi.

Nhưng ra khỏi cửa hắn liền ảo não, chuyện này rốt cuộc có nên nói cho tỷ tỷ biết không đây?

Đối với nàng mà nói, nàng biết thì có thể đề phòng; nhưng nếu như không nói, có lẽ tỷ tỷ vẫn không biết, người không biết không phiền não, liệu có tỷ tỷ có thể vui vẻ hơn chăng ?

Vậy rốt cuộc có nên hay không đây ? Nên hay không đây ?

Nguyên tứ công tử không ngừng than thở, chính vì hắn là người đệ đệ tốt, vì muốn tốt cho tỷ tỷ, hắn phải làm thế nào đây ?

13. Chương 13

Quá trưa, Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi rời Nguyên phủ về nhà.

Nguyên Nghi Chi cảm giác xe ngựa đi không đúng lộ tuyến, không khỏi tò mò dùng ánh mắt nhìn phu quân.

Tạ Ung vốn ngồi đối diện với nàng trong xe ngựa, sau đó chuyển đến ngồi bên nàng, bàn tay nhẹ cầm đôi tay mềm mại như ngọc của nàng, nhỏ giọng nói: “Chúng ta tới thăm một vị cố nhân.”

Nguyên Nghi Chi gật đầu một cái, khi đã trở thành dâu của Tạ gia, dĩ nhiên dần dần nàng phải quen với các bằng hữu của Tạ gia, gánh vác một phần trách nhiệm lui tới thăm hỏi.

Tạ Ung lại nói: “Vị này cố nhân có chút đặc biệt, nàng ta đã từng có một thời gian trong kỹ viện.”

Nguyên Nghi Chi tròn tròn đôi mắt, kinh ngạc nhìn Tạ Ung, đồng thời trong lòng cảm thấy có đôi chút khó chịu—kỹ nữ ư? Phu quân cư nhiên mang nàng, người vợ mới cưới, đi gặp một gái điếm? Vì cớ gì ??

Chẳng lẽ đang định nạp thêm nàng ta vào cửa? Thế chẳng phải là quá nóng lòng sao? Nàng vừa mới vào cửa!

Coi như liên tiếp giành được các chức Giải nguyên Trạng nguyên là tài hoa xuất chúng thì chuyện phong lưu hơn người cũng là một lẽ dễ hiểu, thế nhưng không kèm chế được thì cũng phải có chút giữ gìn thể diện chứ? Đưa nàng tới chỗ nào? Hẳn còn xem mặt mũi Nguyên phủ ra gì không?

Thấy sắc mặt của vợ trở nên trắng bệch, đáy mắt có chút bi thương, Tạ Ung biết nàng hiểu lầm, vỗ nhẹ bàn tay của nàng, nói: “Đừng nghĩ linh tinh, ta cùng nàng ấy không có quan hệ gì. Chẳng qua là khi ta mới giành giải Trạng Nguyên có uống cùng nàng mấy trận rượu, không hơn không kém.”

Nguyên Nghi Chi nháy mắt vài cái, thì ra là đã biết nhau hơn mười năm? !

Có điều nàng nguyên ý tin tưởng lời giải thích của Tạ Ung, không có gì mờ ám thì đúng là không có gì mờ ám. Nếu như nói chuyện uống rượu thưởng hoa, phàm là người trong quan trường sợ rằng đều khó mà có ngoại lệ, chính phụ thân và Hòa huynh trưởng cũng thường phải xã giao như thế.

Phong tục xưa nay đã thế, một cô gái xưa nay không bước chân ra khỏi cửa thì có thể làm gì ?

Tạ Ung tựa đầu lên gối lót bên cạnh, sau đó mới thông thả ung dung nói: “Nói thì dài dòng lắm, năm đó ta giành giải Trạng nguyên, những kẻ cũng có tên đều muốn tạo quan hệ, không tránh được chuyện xã giao, trong đó có uống rượu thưởng hoa.”

Tạ Ung cười cười, có chút ý vị giễu cợt, tiếp tục nói: “Tiền sĩ hăng hái hăm hở, kỹ nữ ngoan ngoãn quyến rũ, tài tử giai nhân thoải phồng lẫn nhau, người đương thời rất thích bộ đôi này, mỗi độ sau kì thi, không biết bao nhiêu người lại tới chỗ đấy, chúng ta năm đấy cũng không phải ngoại lệ. Tô Bạch Mai lúc ấy còn ở thanh quán, bởi vì cầm kỳ thư họa đều giỏi, lại vô cùng xinh đẹp, cho nên rất được tôn sùng, được tôn vinh là bông hoa đẹp nhất, mọi người liền hào hùng gán ghép cùng danh phận Trạng Nguyên của ta, mặc dù ta chỉ là vô tình lui tới, nhưng cũng khó tránh khỏi có phần đặc ý, đồng thời cũng sợ bị bạn đồng lứa coi thường, liền tặng cho Tô Bạch Mai một bài thơ, đại khái là chính bài thơ này đã gây phiền toái cho ta.”

“Bài thơ gì vậy?” Nghe phu quân nói tuy nàng vẫn chưa hiểu về cuộc sống của đàn ông, Nguyên Nghi Chi thấy đáy lòng có chút buồn, nhưng cũng có mấy phần tò mò.

“Lúc ấy tất cả mọi người đều lấy tên Tô Bạch Mai làm đề thơ, chính là ”Bạch Mai” .” Ngay đó Tạ Ung nhẹ giọng ngâm :

Băng tuyết lâm trung trước thử thân,

Bất đồng đào lý hỗn phương trần.

Hốt nhiên nhất dạ thanh hương phát,

Tán tác càn khôn vạn lý xuân

(“Bạch Mai”)

[Dịch thơ :

Băng tuyết trong rừng phủ tấm thân,

Chẳng cùng đào mạn loạn phương trần.

Hốt nhiên một tối hương thanh ngát,

Bừng khắp đất trời vạn dặm xuân.

ND : Diệp Luyến Hoa]

Nguyên Nghi Chi nhắm lại bài thơ, nàng không coi nhẹ chuyện này nhưng giờ lại có vài phần trầm trọng, hơn nữa tâm trạng càng thêm nặng nề, nàng miễn cưỡng cười nói: “Nói vậy vị Tô Bạch Mai này quả là xinh đẹp bất phàm rồi, có thể được phu quân đem tặng một bài thơ hay đến vậy.”

Tạ Ung lắc đầu một cái, “Ta và nàng căn bản không có quan hệ gì, lúc đó chẳng qua là vì sự háo thắng mà làm ra bài thơ thôi.”

Người như Tạ Ung không phong lưu thì quả là uổng, năm đó vừa mới mười chín tuổi đã liên tiếp giành được các chức danh Tam Nguyên. Mà quả thật hẳn cũng từng dương dương đắc ý, mọi người tâng bốc khiến hẳn cũng quên trời đất. Năm đó đến thanh lâu uống rượu, lại được đông đảo mỹ nữ ngưỡng mộ, sùng bái, ánh mắt vây lượn, đang lúc mọi người hào hứng, tùy bút liền viết nên một bài như vậy, thật ra thì cũng coi như là thỏa khát vọng thơ ca, chứ không hẳn là tặng một danh như vậy.

Thơ vừa mới được ngâm, tự nhiên trở nên phổ biến một thời, bị đám sĩ tử truyền miệng khen ngợi, cực kỳ sùng bái, không hổ danh là Tam nguyên đại tài tử.

“Bởi vì bài thơ này, tất cả mọi người đều cho là ta có tình ý với Tô Bạch Mai, nhưng ta thậm chí không hề gặp mặt riêng nàng ta trước đó.” Tạ Ung thở dài, vẻ mặt có chút nặng nề. “Thật ra thì ta đối với thanh lâu từ trước đến giờ không có ấn tượng tốt, nàng cũng đã là dâu Tạ gia, ta cũng không ngại nói cho nàng biết việc xấu trong nhà. Tạ gia chúng ta vốn cũng được coi là danh môn thế gia, có điều liên tiếp mấy đời đều là con một, đàn ông đọc sách thánh hiền lại không có tiền đồ, dần dần suy thoái xuống dốc, đến đời phụ thân ta, vốn cũng có mấy trăm khoảnh ruộng tốt, cũng có nhà lớn, nhưng phụ thân thi tú tài, thi Cử nhân mấy lần đều rớt, dần dần chán nản, rơi vào bể trầm luân chốn thanh lâu, sống mơ mơ màng màng. Ông chán ghét ánh mắt kì vọng của vợ, mà những cô gái chốn thanh lâu lại vì tiền mà ca tụng ông, sau đó ông say mê một nàng hoa khôi, tình nguyện vì nàng bán gia bại sản để chuộc nàng, đáng tiếc tiền tiêu sạch rồi, nàng ta liền đi làm tiểu thiếp cho Thứ sử Kinh Châu. Phụ thân lúc ấy đã mắc bệnh từ chốn thanh lâu, vì nóng giận mà qua đời, khi đó ta mới mười ba tuổi, mới vừa trúng tú tài.”

Nguyên Nghi Chi cầm tay Tạ Ung, truyền sự ảm áp của nàng cho hẳn.

Nàng biết cuộc sống của cô nhi quả mẫu rất khó khăn, không ngờ Tạ gia còn có quá khứ tủ nhục như vậy.

Nguyên Nghi Chi khi vừa được gả vào Tạ phủ, nghe bọn hạ nhân gọi Tạ Ung trẻ tuổi như vậy là “Lão gia” còn cảm thấy buồn cười không thôi, nhưng bây giờ nghĩ lại, năm đó Tạ Ung mới mười ba tuổi phụ thân đã qua đời, không thể tránh khỏi bị buộc từ “Thiếu gia” lên trở thành “Lão gia”, không thể không gánh vác trách nhiệm nặng nề của người đứng đầu gia đình, đã phải chịu biết bao đắng cay lo sợ bất an ?

Tạ Ung lớn lên trong gia đình như vậy, còn có thể liên tiếp giành được các ngôi vị đầu bảng, thủ khoa duy nhất, có lẽ không chỉ có thiên phú, mà chắc hẳn tâm huyết bỏ ra còn gấp mấy lần.

Tạ Ung đưa tay nàng vào ngực, nói: “Vì làm đám tang cho cha mà chỉ còn lại căn nhà ba gian hơi dột nát, đất đai cũng sớm bị phụ thân cầm cố, vì để cho ta có thể tiếp tục đèn sách, mẫu thân ngày đêm theo đuổi, hiện tại mắt bà không tốt lắm, chính là vì lúc đó phải chịu đựng quá mức.”

Nguyên Nghi Chi nhẹ giọng nói: “Lúc đó quả thật mẫu thân đã không hề dễ dàng mà sống, ngược lại rất chí khí, làm người ta kính nể.”

Có một người chồng như vậy mà sau đó vẫn cần răng nuôi con khôn lớn thành tài, làm một người quả phụ như vậy quả thực phải có nghị lực rất nhiều.

Tại thập niên đó, cung dưỡng một người đọc sách là chuyện cực kì khó, mà Tạ mẫu sau khi gia đình suy tàn vẫn tiếp tục cố gắng, bà quả thật rất vĩ đại.

Cũng bởi vì duyên cớ này, Tạ Ung là người con chí hiếu, trừ phi vạn bất đắc dĩ, hẳn tuyệt sẽ không chọc giận mẫu thân.

Đây cũng là lí do mà trong cuộc hôn nhân với Đinh Cẩm Tú, có lúc hẳn biết rõ là Đinh Cẩm Tú bị uất ức, nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng.

Hiện tại hẳn đã hiểu ra cách hiếu thuận của hẳn không đúng, ngu ngốc hại không ít người, cũng hại cả mình.

Nguyên Nghi Chi hiểu sự im lặng của hẳn, dịu dàng nói: “Về sau ta sẽ hiếu thuận mẫu thân, để mẫu thân có thể an hưởng tuổi già.”

14. Chương 14

Tạ Ung ôm chặt nàng, “Nghi Chi, ta nói những thứ này là để cho nàng hiểu rõ nội tình nhà ta, không phải để cho nàng nhân nhượng mẹ đến cam chịu. Ta hiểu mẹ cũng có lúc quá cố chấp, tính khí cũng không thuận, nàng không cần phải gây xung đột trực tiếp với bà, ta sẽ giúp nàng xử lý.”

Nguyên Nghi Chi ở đáy lòng có phần kinh ngạc, không ngờ phu quân cùng mẹ cả lại có cái nhìn giống nhau, đều cho rằng nàng không nên cùng Tạ mẫu xung đột ngoài mặt, xem ra Tạ Ung thật lòng nghĩ cho nàng đấy. Nàng ngọt ngào cười một tiếng, nói:

“Xuất giá tòng phu, phận làm vợ là phải nghe lời chồng mà.”

Nếu hẳn thật lòng nghĩ cho nàng, nàng làm sao có thể không tuân theo chứ?

Mẹ cả đã nói, nữ nhân quá mạnh mẽ độc lập thì cũng khó có thể khiến cho nam nhân yêu thích chiều chuộng, họ lại thường kính nể những người phụ nữ như vậy, hoặc giả là kính trọng chứ yêu thương thì có lẽ rất ít như vết xe đổ là Đinh Cẩm Tú.

Tạ Ung rất yêu thích bộ dáng điềm đạm lại có chút đáng yêu của Nguyên Nghi Chi, vừa thức thời mà vẫn ngọt ngào động lòng người, khiến cho hẳn từng bị cho cuộc hôn nhân trước gây biết bao mệt mỏi khốn khổ, rốt cuộc cũng lấy lại được sức sống.

Hắn đã từng coi hôn nhân là việc nên tránh xa, nhưng bây giờ hẳn bắt đầu không muốn xa rời cuộc hôn nhân này, nhờ có nữ nhân này hẳn mới thực sự cảm thấy vui vẻ ấm áp. Ở cùng nàng khiến hẳn nhẹ nhõm tự tại, cho dù không nói lời nào, cũng làm cho hẳn cảm thấy rất thoải mái.

“Kia, sao hôm nay phu quân lại nhắc tới Tô Bạch Mai vậy?” Nguyên Nghi Chi đối với nữ nhân này vẫn có chút để ý.

“Mới vừa rồi Tứ đệ nói với ta, Tô Bạch Mai tựa hồ có điều gì đó muốn đụng chạm tới ta, ta muốn đi qua đó một chút.”

Thật ra thì điều Tạ Ung để ý hơn là làm sao Tô Bạch Mai lại đúng lúc tìm được em vợ Nguyên Bình Chi, còn cố ý thông qua Nguyên Bình Chi truyền lời tới hẳn, đây có vẻ giống như một âm mưu.

Mà âm mưu diễn ra ngay lúc tân hôn hạnh phúc của hẳn, dù sao đây cũng là việc không tốt, hơn nữa rất có thể là nhằm vào Nguyên Nghi Chi, điều này càng làm cho hẳn không thể không nghiêm túc xem xét, coi đó là một mối nguy hiểm lớn.

Kỹ nữ thuộc về tầng lớp thấp kém, địa vị vô cùng ê hèn, nhưng danh kỹ thì không phải, danh kỹ vốn gắn liền với danh nhân và tiền tài, năng lực giao tiếp của họ cũng kinh người, thậm chí có thể có quan hệ với nhiều người tai to mặt lớn, việc dẫn hoàng thượng vào màn khách danh kỹ từ xưa cũng không ít, họ có lẽ không làm được những chuyện đại sự cho dân cho nước, nhưng nếu như họ muốn làm chuyện xấu, lại tương đối dễ dàng.

Lăn lộn trên quan trường mười một năm, Tạ Ung đã sớm học được rằng không nên đánh giá thấp bất cứ người nào, dù nàng chỉ là một kỹ nữ nhỏ bé.

Phủ Tô Bạch Mai nằm trên khu nhà giàu của Kim Lăng, là một tòa viện ba gian, hoa cỏ cây cối được trồng khắp nơi, phòng xá gọn gàng sạch sẽ, xem ra quả thật không tệ.

Tô Bạch Mai nhìn thấy Tạ Ung liền có chút vui mừng, sau đó lại thấy Tạ Ung dặt tay Nguyên Nghi Chi từ trên kiệu xuống thì lại kinh ngạc một lúc lâu.

Có điều mỹ nữ thì nàng cũng đã gặp không ít, rất nhanh liền khôi phục vẻ tự nhiên mỉm cười, hướng Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi hành lễ, nói: “Sáng sớm ta có nghe tiếng Hỉ Thước đầu canh, liền nghĩ ngày hôm nay sẽ có chuyện tốt, không ngờ đúng là được gặp hai người, thật đúng là khách quý nghênh môn, thật quý hóa cho kẻ hèn mọn này.”

Tạ Ung sắc mặt không thay đổi gật đầu một cái, “Đã lâu không gặp.”

Nguyên Nghi Chi nhanh chóng quan sát vị tiền nhậm hoa mị trước mặt, thấy nàng tư thái yếu điệu, mái tóc tùy ý vãn một chút, rũ xuống sau ót, chỉ cắm một hai cây trâm cài, tà áo mỏng cẩn thận khép lại, váy lụa xanh nhạt, quần thêu mây cành bạch mai, càng khiến cho khuôn mặt trái xoan mỹ miều kia thêm vẻ khuê tú, cũng không thấy một chút phong trần.

Nguyên Nghi Chi không nhận được âm thầm thở dài, khó trách phu quân có thể vì nàng viết ra như vậy một bài thơ, quả nhiên không phải người tầm thường.

Mà Tô Bạch Mai cũng quan sát Nguyên Nghi Chi, thấy nàng lông mày tựa như Viễn Sơn, đôi mắt nhược thủy, da thịt nhẹ nhàng Như Ngọc, tư thái uyển chuyển mê người, tóc đen dày được vấn cẩn thận, cài trâm Phỉ Thúy, còn có trâm hoa màu đỏ thủy tinh rất tinh xảo, tôn lên vẻ tân nương tử kiều mị đáng yêu. Trên người là váy áo hoa gấm đỏ, phía trên thêu cây lựu, ngụ ý sau này nhiều con, cổ áo, váy được thêu Biên Bức đồ án, ngụ ý nhiều phúc. Một thân sắc đỏ như vậy càng tôn lên một tân nương tử quyền rũ động lòng người, thêm vào đó Nguyên Nghi Chi tư thái cao gầy, càng tôn thêm vẻ cao sang phú quý, không cô gái tầm thường nào có thể bì kịp.

Tô Bạch Mai ở đáy lòng âm thầm thở dài, đây mới là quý nữ của thế gia trăm năm, vừa ưu nhã, vừa tự tại, những cô gái xuất thân phong trần làm sao có thể bì kịp.

Mà Nguyên Nghi Chi luôn được sống trong nhung lụa giàu sang, chưa bao giờ vì củi gạo dầu muối tương dấm mà lo lắng mất ăn mất ngủ, chưa từng bị cái rét cắt da cắt thịt làm tê tái, cứ như vậy mà sống thoải mái thì Tô Bạch Mai làm sao bì nổi.

Nhìn một Nguyên Nghi Chi như vậy, Tô Bạch Mai không chỉ hâm mộ, ghen tỵ, còn oán hận số mệnh thật bất công, với tư chất của nàng, nếu xuất thân từ quý gia, nàng tin chắc mình còn ưu nhã vượt trội. Nhưng sự thật nàng xuất thân bần hàn, vì nuôi sống đệ đệ, nàng liền bị cha ruột bán vào thanh lâu.

Nhưng điều càng làm cho Tô Bạch Mai không cam lòng là Tạ Ung cứ nhiên dẫn theo Nguyên Nghi Chi tới gặp nàng!

Phu quân của nàng mà lại mang theo thê tử đi gặp thanh lâu hồng nhan tri kỷ, điều này nói lên cái gì?

Hoặc là loại phu quân này quá ngu xuẩn, quá hỗn đản, thật không có đầu óc, không coi trọng thê tử; hoặc chính là vị phu quân này quá thẳng thắn, quá coi trọng thê tử, hơn nữa đồng thời hoàn toàn không thêm coi trọng vị hồng nhan kia.

Trăm năm khó gặp được một kẻ ngu như vậy, Tạ Ung dĩ nhiên chính là loại người sau.

Cứ nhiên bản thân lại trở thành chất xúc tác tình yêu cho vợ chồng người ta, Tô Bạch Mai cảm giác mình quả thật trở thành một trò cười.

Đề xuống sự bất mãn trong lòng, Tô Bạch Mai cười mời vợ chồng Tạ Ung vào nhà nói chuyện.

Ba người bước tới chánh đường rồi cùng ngồi xuống, nha hoàn dâng trà thơm rồi yên lặng lui xuống.

Tô Bạch Mai đầu óc xoay chuyển thật nhanh, nhanh chóng cân nhắc tình thế trước mắt một chút, nàng tựa hồ đánh giá thấp địa vị của Nguyên Nghi Chi trong lòng Tạ Ung, cho nên kế hoạch lúc đầu tựa hồ không

được rồi, nếu không cách nào phá vỡ tình cảm của họ, như vậy nàng nên sửa đổi kế hoạch, lần nữa vì mình giành lợi ích lớn nhất.

Nàng cân nhắc đắn đo, ngoài mặt nhất phải bình tĩnh tự nhiên đối với Nguyên Nghi Chi cười nói: “Tạ phu nhân,”

Lời của nàng còn chưa ra khỏi miệng, Tạ Ung lại đột ngột cắt đứt nàng nói: “Tô cô nương, dạo gần đây cuộc sống có gì khó khăn không? Có cần Tạ mẫu trợ giúp xin cứ nói thẳng, Tạ mẫu sẽ làm hết sức.”

Hắn không hề muốn thê tử nói chuyện cùng nữ tử phong trần như Tô Bạch Mai, thậm chí để nàng suy nghĩ đến cũng không nên.

Tô Bạch Mai ngừng lại, thu lại vẻ miễn cưỡng trên mặt mà tươi cười: “Ta biết mạo muội quấy rầy đại nhân, hành động thật sự không tốt, nhưng ta cũng là cùng đường rồi, mới ra hạ sách này.”

Nàng lại cố ý dừng lại một lát, lại thấy sắc mặt đôi phu phụ kia không chút thay đổi, không khỏi cảm thấy chán nản, liền dứt khoát nói thẳng ra: “Thực không dám giấu diếm, ta quả thật đang rất là khó khăn, năm đó nhờ vào danh tiếng của Tạ công tử, vốn tưởng rằng có thể hóa giải kiếp danh kỹ, nhưng ta quá ngây thơ, một cô gái ngây thơ không có chỗ dựa lớn, dung mạo cũng chỉ tầm tạm, cộng thêm một chút danh tiếng nhỏ, chuộc thân rồi khách cũ vẫn không dứt, ta không thể cự tuyệt, mà cũng không có sức lực để cự tuyệt, nếu không ta e rằng mình sẽ chết không có chỗ chôn. Nhưng phận tôi tớ ta không cam lòng, sống như vậy có khác gì những kẻ bán rẻ tiếng cười chốn thanh lâu?”

Nói tới chỗ này, Tô Bạch Mai hướng Nguyên Nghi Chi cười nhẹ không rõ ý vị “Năm đó ta quả thật đối với Tạ đại nhân vừa thấy đã yêu, cũng vì ngài mới chịu được ăn cả ngã về không, chỉ tiếc Tạ đại nhân không thích loại nữ tử phong trần như ta. Ta cố tìm mọi cách, chờ Tạ đại nhân ước chừng một năm, đã chịu không ít đau khổ, vẫn không thể làm mềm lòng Tạ đại nhân, khi đó ta còn tưởng rằng Tạ đại nhân vốn không biết thương hoa tiếc ngọc là gì, hôm nay xem ra ta đã sai, Tạ đại nhân đối đãi Nguyên tiểu thư thật sự rất tốt”

Đáy mắt Tô Bạch Mai vô thức hiện lên nỗi cô đơn sâu thẳm. Năm đó quả thật nàng đã mượn danh tiếng của Tạ Ung mà thoát thân khỏi chốn thanh lâu, còn nói với người ngoài là nàng được Tạ Ung bao nuôi, cứ như vậy được một năm chẳng ai dám động tới nàng, nàng tự thấy may mắn, nàng cho là mình bỏ ra bao nhiêu công sức như vậy sẽ lấy được chút thương xót của Tạ Ung, chỉ cần Tạ Ung quan tâm nàng một chút, nàng sẽ không để bùn lầy nhuộm bẩn nơi chốn trầm luân.

15. Chương 15

Ở điểm này, nàng oán hận Tạ Ung đã lãnh khốc vô tình. Nàng khó mà tin được trên cõi đời này lại có một nam nhân đối xử như thế với một mỹ nhân đã bất chấp tất cả để theo hắn, khi đó Tô Bạch Mai thậm chí hoài nghi Tạ Ung liệu có tình cảm với phái nữ hay không, hay là loại ham mê nam sắc.

Nguyên Nghi Chi chỉ lẳng lặng lắng nghe, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hơn nữa, nàng cũng không có gì để nói với Tô Bạch Mai.

Đối với một cô gái đã từng yêu phu quân mình, nàng có thể nói gì đây?

Tô Bạch Mai vô cùng hiểu sự cao ngạo của những kẻ quyền cao chức trọng, cũng không để ý sự trầm mặc của Nguyên Nghi Chi, chỉ tiếp tục nói: “Một năm sau, ta thật chẳng đỡ không nổi nữa, trùng hợp lúc đó có người nói muốn chăm sóc ta, ta cảm thấy thay vì chờ đợi một người không có hi vọng, không bằng làm người tình cho người yêu mình, khéo thay, vị này họ Đinh, chính là Nhị công tử nhà tiền tể tướng Đinh Sĩ Chương.”

Đinh Sĩ Chương? !

Không chỉ có Nguyên Nghi Chi kinh ngạc, ngay cả Tạ Ung cũng không nhận được nhú mày.

Tạ Ung năm đó hoàn toàn không để ý đến Tô Bạch Mai, dĩ nhiên không biết chính xác đời sống riêng của nàng, những lời đồn đãi kia hẳn có nghe qua nhưng bỏ ngoài tai, sớm muộn gì cũng sẽ hết, không ngờ Tô Bạch Mai có liên quan tới người của Đình gia.

Thấy bộ dạng đó của Tạ Ung, Tô Bạch Mai không khỏi cười châm chọc, cười cả mình, mà cười cho cả kẻ mưu toan tính toán năm đó là Đình Cẩm Tú.

Vì đối phó với nàng, Đình Cẩm Tú liền dùng chính huynh đệ của mình, nhưng không ngờ phu quân của nàng hoàn toàn không quan tâm, thậm chí còn không biết chút gì đến những việc mờ ám nàng làm, Đình Cẩm Tú ăn dấm chua vô ích rồi.

Nghĩ đến đây, Tô Bạch Mai liếc nhìn vẻ ngây ngốc của Nguyên Nghi Chi, đáy lòng thậm chí có chút bất bình thay cho Đình Cẩm Tú, trước mặt là người có tiếng “Khắc chồng”, vậy mà còn hơn cả người vợ chính thất năm nào ...

Nam nhân , hừ!

Tô Bạch Mai mặc dù yêu thích Tạ Ung, cũng không dám quán chặt lấy hắn, căn nguyên là do Tô Bạch Mai dù biết mình có tài trí đến mấy cũng không thể nhìn thấu Tạ Ung, nên đối với hắn vẫn rất mực kiêng kỵ, trực giác của nữ nhân cho nàng hay không nên đụng vào chỗ hiểm của hắn, nếu không hậu quả thật khó lường.

Tô Bạch Mai vốn cho rằng Tạ Ung là một nam nhân coi trọng sự nghiệp, không coi trọng tình yêu nam nữ, hôn nhân đối với hắn mà nói cũng chỉ là nấc thang để thăng tiến, trước kia hắn cưới tiểu thư Đình gia kiêu ngạo kia là để có chỗ trụ vững chắc trong kinh thành, nếu không chỉ dựa vào mình cái danh của hắn, một mình mới đất Kinh thành này, cho dù danh tiếng có lớn hơn đi chăng nữa, e rằng cũng rất khó khăn.

Còn giờ đây? Đình Cẩm Tú chết rồi, Đình gia xuống dốc rồi, Tạ Ung nếu muốn tiếp tục thăng tiến, tất nhiên cần một sự hỗ trợ lớn, như vậy hôm nay hắn lại đến Nguyên gia – Đệ nhất thế gia, không phải là tìm cách kết thân cầu lợi sao ?

Thăng quan, phát tài, vợ chết, lý lịch của Tạ Ung quả thật dị thường.

Mà Tạ Ung cũng là kẻ khôn ngoan, muốn gia tăng tư cách chính trị bản thân, không để ý đến cái danh “Khắc chồng” của Nguyên Nghi Chi mà lấy nàng, mẫu thân phản đối cũng không để ý, chẳng phải lại trở thành quan tốt điển hình sao!

Cho nên, Tô Bạch Mai rất kiêng kỵ Tạ Ung, nếu như vạn bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn chọc vào hắn nữa, tốt nhất là biến mất một cách lặng lẽ khỏi cuộc sống của hắn.

“Thăng thần mà nói, nữ nhân ai không nghĩ đến việc tìm nơi mà phó thác cả một đời? Nhưng ta đi theo Đình nhị công tử mười năm, thế nhưng hắn lại một mực nhất định không dám nạp ta, ta còn tưởng rằng đời này không còn gì cả, sớm muộn sẽ bị vứt bỏ, ai ngờ mấy ngày trước đây Nhị công tử đột nhiên tới tìm ta, nói chỉ cần ta dùng chút quan hệ xưa để nhờ vả Tạ đại nhân, hơn nữa khích bác ly gián tình cảm của đại nhân và phu nhân, hắn lập tức nạp ta làm thiếp. Mà Tạ đại nhân cùng tân phu nhân quan hệ không tốt, Đình gia tự nhiên sẽ nhân cơ hội đưa Đình Lục cô nương tái giá vào Tạ phủ.”

Nguyên Nghi Chi không khỏi nắm chặt tay thành nắm đấm, lòng bàn tay lạnh như băng, nàng thật sự giật mình, vạn lần không nghĩ tới việc làm của một cô gái thanh lâu như vậy lại cất dấu sau lưng một tâm cơ thủ đoạn.

Nếu như nàng hơi thiếu kiên nhẫn một chút, nếu như nàng bớt tin Tạ Ung một chút, hoặc là giống như Đình Cẩm Tú không thêm hỏi rõ ràng mà chỉ biết làm tới, nếu như Tạ Ung không thăng thần, có ý tốt giấu giếm một chút, tự mình tới gặp Tô Bạch Mai, chắc đã đạt ý nguyện của Đình gia rồi.

Phải biết mâu thuẫn nhỏ giữa vợ chồng mới cưới cũng có thể thành vũ khí sắc nhọn, để lại ấn tượng không tốt, về sau ở chung sẽ rất khó, chứ đừng nói tin tưởng, thông cảm cho nhau.

Nguyên Nghi Chi nhìn Tạ Ung một cái, ban đầu nàng còn âm thầm trách cứ hắn cư nhiên mang nàng tới gặp một cô gái thanh lâu, không phải vũ nhục thân phận nàng sao? Hiện tại nàng mới hiểu được nỗi khổ tâm của Tạ Ung.

Có vài người phải tự mình chính mắt thấy được, có một số việc phải tự mình đích thân trải qua, mới có thể hiểu được, nếu không có thể dẫn đến hiểu lầm vô cùng lớn.

Thanh âm Tô Bạch Mai ngày càng thấp, tiếp tục nói: “ta nghĩ không nên chọc vào Tạ đại nhân, ta là một cô gái yếu đuối, sao dám đắc tội với Trạng nguyên công, chứ đừng nói cao cao tại thượng Đệ Nhất Thế Gia Nguyên phủ rồi ! nhưng mấy ngày trước, ta chợt phát hiện là mình đang mang thai. điều mà ta đã mong chờ biết bao năm nay, rốt cuộc cũng có, vì đứa bé này thì tương lai ta mới có thân phận xứng đáng được, mới không thể không khuất phục sự an bài của Đình gia.”

“Vậy tại sao bây giờ người lại thừa nhận tất cả?” Tạ Ung cắt đứt dáng vẻ đáng thương của nàng: “Không lo lắng cho tương lai và đứa bé nữa sao ?”

Tô Bạch Mai cười khổ nói: “Ta nhìn thấy Tạ đại nhân cùng phu nhân, mới hiểu được mình là con cờ mà người ta hi sinh, bất kể ta có phá hỏng được mối quan hệ giữa ngài và phu nhân hay không, ta nhất định phải hy sinh , Đình gia cũng sẽ không chấp nhận ta vào cửa . Aii. cái loại giấy rách cố giữ lấy lề như Đình Sĩ Chương, làm sao cho phép con trai hắn cưới một kỹ nữ hạ tiện chứ? Hắn cũng sẽ không để đứa bé này nhận tổ tông, Đình gia đã có nhiều con cháu, làm sao để cho ta và đứa trẻ này vào cửa?”

Mà trên thực tế, năm đó Đình Cẩm Tú nhờ huynh đệ giải quyết Tô Bạch Mai thì thậm chí còn tính hạ sát, nhưng nàng cũng không rõ Tạ Ung có quan tâm Tô Bạch Mai hay không, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì không tốt, mới lui một bước, dễ dàng tha thứ cho Nhị ca háo sắc của mình bao nuôi Tô Bạch Mai. Đối với Đình Cẩm Tú mà nói, chỉ cần Tạ Ung và Tô Bạch Mai không dính dáng, nàng không quan tâm tới những chuyện khác.

Mà Tô Bạch Mai năm đó cũng không thể tiếp tục chờ Tạ Ung, đành phải kiếm đường khác, Đình Sĩ Chương năm đó vẫn là Tể tướng, rất được Thái hậu coi trọng, Tô Bạch Mai bám Đình Nhị công tử, cũng tạm thời coi là bình an. Nàng thủ đoạn nhưng Đình nhị công tử cũng không chán nàng, vẫn duy trì lui tới, có điều hai năm qua nàng cũng có tuổi dần, Đình công tử càng ít lui tới.

Tô Bạch Mai chợt quỳ xuống trước mặt Tạ Ung, khẩn cầu: “Tạ đại nhân, ta trước kia hồ đồ, làm rất nhiều việc xấu gây ảnh hưởng đến danh tiếng của ngài, nhưng ta cũng không có ác ý, chỉ là muốn được sống thanh ột chút, sống khá hơn một chút. Hiện tại ta đã bị Đình gia vứt bỏ, chỉ cả gan hy vọng Tạ đại nhân có thể giúp ta một chuyện.”

“Người cho rằng chỉ với mấy chuyện người nói là ta sẽ giúp người sao?” Tạ Ung giọng lạnh lùng.

“Ta là kẻ ti tiện, không cách hồi báo, chỉ hy vọng đại nhân thương tiếc, coi như vì tân phu nhân tích phúc, tốt bụng sẽ có hảo báo . Ta chỉ hy vọng đại nhân nường tay, để ta giữ được đứa bé này, cũng không cầu gì hơn.” Tô Bạch Mai từ trước đến giờ luôn hiểu được cái gì nên giữ cái gì nên bỏ, rất là quả quyết dứt khoát nói ra yêu cầu thấp nhất.

Tạ Ung nghe câu “Vì tân phu nhân tích phúc”, rõ ràng biến sắc, Tô Bạch Mai quả nhiên hiểu được lòng người.

Tạ Ung đứng lên : “Thế này đi, ta đưa người đến chốn xa xôi nào đó, hi vọng người có thể an ổn ở tịch mịch, chịu khó qua ngày.”

Tô Bạch Mai mừng rỡ, cuống quýt dập đầu, nàng biết nếu Tạ Ung đã nói như vậy, như vậy nàng cùng hài nhi trong bụng coi như được bảo vệ. Đây cũng là sự liều lĩnh của Tô Bạch Mai, cố ý thông qua Nguyên Bình Chi liên lạc với Tạ Ung , đắc tội với Nguyên gia.

Giờ khắc này, vì sự sống của đứa con trong bụng, khi về già mình còn có chỗ nương tựa, Tô Bạch Mai nguyện ý mỗi ngày vì Nguyên Nghi Chi thấp nhang thơm cầu nguyện, cầu cho nàng không còn số khắc chồng, cầu cho nàng đông con nhiều cháu, người tốt sẽ được báo đáp.

16. Chương 16

Sự kiện Tô Bạch Mai cứ như sóng trên mặt nước, cứ như vậy rồi qua đi.

Mặc dù Nguyên Nghi Chi có chút tò mò, cũng muốn nói chuyện với Tạ Ung mấy câu, nhưng bởi vì chuyện này cứ nhiên dính đến vợ trước Đinh Cẩm Tú cùng huynh trưởng nàng là Đinh nhị công tử, có lẽ sau lưng còn có bóng dáng Đinh Sĩ Chương, cho nên tốt nhất là giữ im lặng.

Từ lời nói và cử chỉ của Tô Bạch Mai, Nguyên Nghi Chi nhìn ra được nàng đối với mình có phần hâm mộ lẫn ghen tỵ, Tô Bạch Mai tựa hồ không thể hiểu vì sao Tạ Ung tốt với vị tân nương như vậy, thật ra thì Nguyên Nghi Chi cũng có chút không hiểu.

Nguyên Nghi Chi biết danh tiếng bên ngoài của mình cực kỳ không tốt, tuyệt đại đa số nam nhân luôn e sợ, tại sao Tạ Ung thì lại ân cần ưu đãi nàng như vậy?

Vì để dựa vào thế lực Nguyên gia sao?

Nguyên Nghi Chi không muốn nghĩ Tạ Ung là loại người nịnh bợ dựa dẫm như vậy, hơn nữa cơ bản hẳn cũng không giống.

Hay là vì dung mạo xinh đẹp của nàng?

Coi như Nguyên Nghi Chi tự nhận mình vốn cũng xinh đẹp, không đến nỗi tự đề ỉnh quá, cho là một đại nam nhân ngoài ba mươi tuổi có thể tham quyền về đẹp của nàng mà đối xử với nàng như thế.

Hơn nữa dung mạo Tô Bạch Mai tuyệt không kém hơn nàng, nghe nói năm đó Đinh Cẩm Tú cũng là đại mỹ nhân, cũng không hề thấy Tạ Ung vì họ mà quyền luyến.

Người đàn ông này bản chất là vô tình, bởi vì nguyên nhân từ phụ thân hắn, nói không chừng hẳn đối với nữ nhân duy trì mấy phần địch ý.

Cũng bởi vì như vậy, Nguyên Nghi Chi mới càng khó hiểu vì sao hắn tốt với nàng như vậy, mà lòng tốt xuất phát từ nội tâm, không có nửa điểm dối trá.

Trực giác của nữ nhân rất nhạy, nam nhân chỉ cần không thật lòng đối xử tốt với mình, chỉ cần dùng tâm cảm thụ cũng có thể nhận ra.

Về phần những nữ nhân thường khóc lóc kể lể bị nam nhân lừa gạt, thường thường là lừa mình dối người, không muốn thừa nhận nam nhân đối với các nàng chỉ là đối đãi xã giao mà thôi.

Ngay đêm đó, sau cuộc mây mưa, một lát sau hai người nằm xuống cạnh nhau.

Nguyên Nghi Chi bởi vì trong lòng có chuyện, nên lúc hoan ái có phần mất hồn, mà bây giờ nàng cũng có chút khúc mắc, nên dứt khoát nghiêng người, quay lưng về phía Tạ Ung.

Nhưng cũng vì động tác vô tình đó khiến cho đường cong mỹ miều của nàng lộ ra, thân thể thon dài trắng nõn như thiên nga, khéo léo mượt mà nơi đầu vai, tỉ mỉ lốm xuyết nơi hông, cái mông rất tròn và đầy đặn, đôi chân thon dài, hơn nữa mới vừa hoan ái nên còn mang chút dục tính, Tạ Ung lại thấy máu nóng nổi lên.

Tạ Ung lướt bàn tay trên thân thể mềm mại của thê tử, vuốt ve nơi bầu vú trắng tinh của nàng, lại trượt đến chỗ kín của nàng, mặc dù chỗ đó vừa mới lau đi, nhưng vẫn như cũ ướt át ẩm áp, cánh hoa còn chưa hoàn toàn khép lại, tựa hồ vẫn còn ở chờ đợi hắn một lần nữa.

Hai tay của Tạ Ung không ngừng vuốt ve toàn thân Nguyên Nghi Chi, rất nhanh hắn lại cương lên, hắn nhẹ nhàng quay người Nguyên Nghi Chi lại rồi lật người áp lên người nàng, đôi tay để ở khuỷu chân của nàng, để cho chỗ kín ướt át của nàng hướng lên, cánh hoa mềm mại tách ra, Tạ Ung cúi đầu tỉ mỉ quan sát một phen, cổ họng căng lên, Nguyên Nghi Chi xấu hổ vô cùng, giằng giằng muốn thoát thì hắn đem thứ đã cương lên đâm sâu vào.

Mới vừa hoan ái, dư âm vẫn còn chưa hoàn toàn biến mất, hiện tại lần nữa lại bị lấp đầy, Nguyên Nghi Chi cảm thấy cả người tê dại, thật là một loại tư vị khó nói, khiến cho nàng không nhịn được phát ra một tiếng kêu kiều mị.

Bởi vì mới vừa phát tiết qua lần thứ nhất, Tạ Ung cũng chẳng cấp bách, hắn có thể trầm xuống từ từ mà đẩy ra đẩy vào, có lúc thậm chí cố ý chôn thật sâu ở bên trong, khiến Nguyên Nghi Chi không nén được, còn chủ động nghênh hợp.

Tạ Ung khoe miệng nở nụ cười, mang theo vẻ đặc hữu giáo hoạt của nam nhân, hắn cư nhiên cũng phát hiện Nguyên Nghi Chi có chuyện, mặc dù hắn có thể hiểu Nguyên Nghi Chi chịu rất nhiều điều khó nghĩ, nhưng là nam nhân kiêu ngạo thì không thể chịu được đả kích đó.

Chẳng lẽ hắn đã già? Không thể khiến cho tân hôn kiều thê toàn tâm với hắn khi ở trên giường ?

Nam nhân tinh lực dư thừa, dự vọng sôi trào nhất là ở tuổi 17,18, khoa trương mà nói, cái tuổi đó làm cả một đêm bảy lần cũng không phải là chuyện khó khăn, nhưng một khi qua hai mươi tuổi, thường thì sẽ ngày càng sa sút, thật sự nếu không tiết chế, qua ba mươi tuổi, có thể sẽ lực bất tòng tâm với nữ nhân.

Tạ Ung tính tình kín kẽ khắc chế, hơn nữa còn chịu ảnh hưởng của biến cố gia đình, lúc tuổi còn trẻ không hề phóng túng, vợ cả sau khi chết càng khiến hắn trở thành kẻ không đụng đến dự vọng, rất tự tin thân thể của mình còn rất khỏe khoắn, cứng cáp, mặc dù hơn Nguyên Nghi Chi đến mười tuổi, hắn cũng tự tin có thể thỏa mãn nàng.

Nhưng Nguyên Nghi Chi, tiểu mỹ nhân này thật đúng là có thể đánh vào lòng tự tin của hắn a.

Cho nên hắn vô luận như thế nào cũng muốn hòa quyện với nàng.

Dĩ nhiên quan trọng nhất là hắn rất thích quần quít với nàng, hắn thích cảm giác ôm nàng, giống như nàng vốn là da thịt xương cốt của hắn vậy, phí thời gian nhiều năm như vậy, hắn mới tìm được nàng, tìm được hạnh phúc.

Các nam nhân ở chung một chỗ uống hoa tửu nói lời nói thô tục, có người từng nói cởi quần áo tắt đèn, thật ra thì nữ nhân đều giống nhau , nhưng Tạ Ung tuyệt không đồng quan điểm đó, hắn biết Nguyên Nghi Chi không giống người khác, hoàn toàn không giống.

Nguyên Nghi Chi yếu đuối ở trên giường, Tạ Ung từ phía sau nhẹ nhàng che trên người nàng, dự vọng của hắn vẫn còn ở trong cơ thể nàng khẽ run, chậm chạp không chịu rời đi.

Nguyên Nghi Chi quay người một cái, hô một tiếng: “Phu quân. thật là ... ”

Nàng lại có điểm xấu hổ, đã xong chuyện, sao còn giữ cái vẻ mắc cỡ đến như vậy chứ ?

Tạ Ung nằm nghiêng ở bên người nàng, hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói: “Ngủ đi, sáng mai dậy sớm lại tẩy tẩm.”

Nguyên Nghi Chi cảm thấy thân thể nhơ nhớp là không thoải mái, nhưng quả thật mệt mỏi lắm rồi, mắt chớp chớp, rốt cuộc từ từ nặng nề khép lại ,rơi vào giấc mộng.

Tay Tạ Ung ở trên người Nguyên Nghi Chi quên cả lối về, đáy lòng âm thầm quyết định từ ngày mai sẽ dậy sớm rèn luyện sức khỏe.

17. Chương 17

Quả nhiên sáng sớm đã thấy hắn đứng đánh quyền.

Tạ Ung thật ra là người khá chú trọng tới việc chăm sóc sức khỏe, trước kia đi theo lão ân sư học về dưỡng sinh, trên căn bản không hề bỏ qua chuyện gì, có điều sau này vì quá bận rộn nên đành phải gác lại.

Nhưng bây giờ hắn lại ý thức lại được tầm quan trọng được của việc giữ gìn sức khỏe, để có thể sống cùng Nguyên Nghi Chi tới già, vì Nguyên Nghi Chi “tính” phúc, hắn nhất định phải nỗ lực.

Cuối mùa thu đầu mùa đông, hà hơi thành sương, mặt đất phủ đầy một lớp sương trắng mỏng, nha hoàn quét dọn sân sớm có đôi khi vụng trộm ngắm nhìn nam chủ nhân, thấy hắn dáng người thon dài cân xứng,

động tác tuyệt đẹp như thư sinh, mi mắt như phượng, mắt như bạch ngọc, thật sự là quân tử như ngọc, cử chỉ đoan chính, nhìn thế nào cũng giống người trên tiên giới, tất cả nữ tử đều sẽ cảm thấy bộ dáng đó chính là người tình hoàn mỹ, làm ột nhóm nhỏ nha hoàn mặt đỏ tim đập, nghĩ vẫn nghĩ vợ.

Tạ Ung đánh xong một bộ quyền, thân thể trở nên khoan khoái, hắn cảm thấy cả người gân cốt đều giãn ra, rất thoải mái, nhìn trời sắc còn sớm, liền chuẩn bị đánh tiếp một quyền, đúng lúc này, hắn ngẩng đầu lại thấy lão bà làm việc tại Thanh Việt Viên đang đi đến, liền cất cao giọng nói lớn muốn bà dừng lại, “Tôn gia, chuyện gì?”

Tôn bà đột nhiên nghe tiếng, lại gặp Tạ Ung trong viện, vội vàng quỳ gối hành lễ, nói: “Lão gia, thiếu gia đến thỉnh an, ta thấy còn sớm, lo lắng lão gia phu nhân còn chưa dậy, nên muốn đến hỏi các tỷ tỷ hầu hạ trong phòng, đồng thời báo trước một tiếng.”

Tạ Ung nhíu nhíu mày, Tạ Chiêu sao lại đến đây?

Tạ Ung cũng vô tâm đánh quyền, nha hoàn hầu hạ vội vàng lấy đà áo choàng lông mao khoác lên cho hắn để khỏi nhiễm lạnh, lại lấy khăn lông ấm áp đưa cho hắn lau mặt lau tay.

Tạ Ung chậm rãi tiếp nhận, phân phó cho Tôn bà: “Cho thiếu gia vào đi, đến phòng khách phía tây.” Hắn biết Nguyên Nghi Chi đêm qua rất mệt, muốn cho nàng nghỉ ngơi nhiều một lát, liền chuẩn bị đến phòng khách phía tây cùng Tạ Chiêu nói chuyện chút, tiểu tử này có vẻ cổ lỗ sĩ.

Nhưng mà mới là một tiểu oa nhi năm tuổi thì biết cái gì? Chỉ sợ là bị người khác xúi giục.

Tạ Ung đáy lòng có chút không kiên nhẫn, những người này thật là quá đáng, họ không thể cho hắn có một ngày thư thái hay sao?

Tạ Ung đang chuẩn bị xoay người đến tây phòng khách, Hòa Yên từ trong nội thất đi ra, quỳ gối nói: “Lão gia, phu nhân mời thiếu gia đến gian thứ phía đông để thỉnh an gặp mặt, phu nhân đã thức dậy.”

Tạ Ung thở dài, gật gật đầu, hắn cũng xoay người trở về chính đường, hướng gian thứ phía đông đi đến, bên trong thứ gian là nội thất của hắn và Nguyên Nghi Chi.

Nguyên Nghi Chi từ trong thất đi ra, sáng nay nàng thay đổi một bộ trang phục màu vàng thanh đạm ôm sát thân phía dưới là thân váy xòe nhuộm màu hoàng kim, tươi đẹp hoạt bát, đẹp để quý phái mà thanh nhã, bước ra gian bên ngoài vật áo bị gió thổi tỏa ra một mùi hương thơm ngát hợp lòng người, làm cho tâm tình của Tạ Ung thêm vui vẻ.

Bởi vì ngủ không đủ giấc, đáy mắt nàng thoảng có chút thâm quầng, nàng dùng son phấn miễn cưỡng che lấp, phát hiện Tạ Ung cẩn thận đánh giá nàng, nàng khẽ cười nói: “Có chỗ nào không ổn sao?”

Tạ Ung lắc đầu: “Sợ nàng mệt, ta muốn cho nàng ngủ nhiều một lát.”

Nguyên Nghi Chi cười nói: “Ở đâu có chuyện có cô dâu được nhàn hạ ngủ lười? Nói ra sẽ bị người khác chê cười.”

Tạ Ung hạ nhẹ giọng: “Đến giữa trưa nàng phải ngủ trưa đấy.”

Nguyên Nghi Chi thật ra còn trách hắn đêm qua yêu cầu vô độ, hại nàng sáng sớm cơ hồ không dậy nổi xuống giường, nếu Tạ Chiêu tiến vào thỉnh an, nhìn thấy nàng còn ở trên giường, chẳng phải là mất mặt chết người?

Hiện tại gặp Tạ Ung nhìn chăm chăm, sợ nàng bị mệt chết, trong lòng lại có chút ngọt ngào mềm mại, liền nhẹ nhàng mà nghiêm mặt với hắn liếc mắt một cái, khước miệng lại mân khởi nhàn nhạt ý cười.

Tạ Chiêu được bà vú nắm tay đi vào phòng, Hòa Yên bài trí chỗ ngồi cho họ sau khi hành lễ thì ngồi xuống, Tạ Chiêu cúi đầu trước phụ thân cùng kế mẫu.

Năm tuổi tiểu oa nhi rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thực rất đẹp, trên người mặc quần áo bông thật dày, bên ngoài còn khoác áo khoác da, giống những tiểu tử mập mạp tròn vo.

Nhưng trên thực tế Nguyên Nghi Chi nhìn ra được tất cả là do quần áo, Tạ Chiêu bản thân hắn rất gầy yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy thành mặt trái xoan, toàn là xương, khiến người ta xót xa.

Tạ Ung hiển nhiên cũng nhìn ra được Tạ Chiêu suy yếu, ánh mắt sắc bén liếc bà vú Tôn thị của Tạ Chiêu một cái: “Tiểu hài tử cần ngủ thời gian dài, Chiêu nhi thân mình lại yếu, ta đã luôn luôn dặn rằng phải để hần mỗi sáng ngủ đủ giấc đến khi tự mình tỉnh giấc, buổi sáng thảnh an dĩ nhiên miễn, hôm nay vì sao lại dậy sớm như vậy?”

Tôn thị là phụ nữ có thân hình cao lớn đầy đặn, trong nhà bà đã có ba cái đứa con bởi vì không nuôi nổi, cho nên mới đi ra làm bà vú, nhìn sắc mặt giận đến đen của Tạ Ung, bà có chút sợ hãi, lằm bằm nửa ngày cũng chưa nói ra câu nào.

Tạ Chiêu sợ hãi nhìn Nguyên Nghi Chi liếc mắt một cái, lại nhìn bà vú lấp bắp, cố lấy dũng khí nói: “Là tổ mẫu đại nhân gọi con chỉ bảo dậy sớm thảnh an, tổ mẫu nói một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, nên học dậy sớm một chút hướng phụ thân cùng mẫu thân thảnh an, tỏ vẻ hiếu thảo.”

Mẫu thân..... Lại là chủ ý của bà!

Tạ Ung nhắm mắt lại, trong lòng bỗng nhiên nổi lên nóng giận.

Trước kia hần và Đinh Cẩm Tú mới vừa thành thân, cả hai vợ chồng trẻ đều khí huyết tràn trề, không khỏi có chút tham luyến cảm giác vui vẻ của giường uyên ương, mẫu thân khi đó liền nhiều lần phái người quấy rầy, đưa ra cho bọn họ một đồng lý do, nghiêm khắc hạn chế chuyện phòng the của họ.

Khi đó Tạ Ung còn trẻ, mới vừa thi đậu Trạng nguyên, hai mẹ con vừa mới trải qua cuộc sống gian nan, hần còn cảm động và nhớ công ơn dưỡng dục của mẫu thân mình không dễ, tận lực nghe theo mẫu thân an bài, sau tân hôn thường bỏ lại Đinh Cẩm Tú một mình đến thư phòng ngủ, lý do chính là vì tu thân dưỡng tính.

Cũng từ đó tình cảm vợ chồng của hần cùng với Đinh Cẩm Tú vì chuyện này mà có sự ngăn cách, từ đó không còn thực sự tốt nữa.

Bây giờ suy nghĩ một chút, thật ra hần phụ Cẩm Tú rất nhiều, mẫu thân cũng quản quá nhiều rồi.

18. Chương 18

Hần hiện tại không còn là thiếu niên mười mấy tuổi chưa trưởng thành, càng không phải ở cùng nha hoàn tỷ nữ hoặc là thanh lâu hoa khôi mà nói ham dục hại thân, hần chỉ cùng thể tử của mình ân ái, mẫu thân lại muốn quản, bà tính ra còn cái gì không thể quản nữa?

Được quản quá nhiều, lo được quá nhiều việc, ngay cả việc riêng tư!

Việc này sẽ khiến con dâu nghĩ như thế nào? Sự việc này có thể chữa cho con trai bà chút mặt mũi sao?

Nguyên Nghi Chi thấy sắc mặt Tạ Ung không tốt, nén giận khiến sắc mặt hần đen thui, làm cho Tạ Chiêu sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn càng trắng hơn, nàng liền mỉm cười vẫy tay về phía hần, kéo Tạ Chiêu lại bên cạnh mình, nhẹ nhàng giúp hần sửa lại một chút tơ lông thỏ, dịu giọng nói: “Chiêu nhi thật biết nghe lời, thật thông minh, đạo lý gì đó đều nói và hiểu rõ ràng, tương lai nhất định sẽ giống như phụ thân là một người học hành có thành tựu. Chỉ có điều, con bây giờ còn nhỏ, nếu thức quá sớm ngủ không ngon đối với thân thể không tốt, cho nên về sau khi nào mặt trời thật tỏ hãy tỉnh giấc rồi giường có được không?”

Nguyên Nghi Chi nhẹ giọng nói chậm, khiến vẻ khiếp đảm trên mặt Tạ Chiêu dần dần biến mất, hần cười tươi tỉnh nói: “Thật tốt! Thật tốt! mặt trời thật tỏ mới rời giường!”

Tạ Ung nhìn Tạ Chiêu hiếu động cùng Nguyên Nghi Chi, cũng không nhịn được lộ ra một tia mỉm cười.

Thật ra gia đình lớn có quy củ tôn nghiêm, con cái sớm tối hai lần hướng trưởng bối trong nhà thảnh an hỏi thăm, thể mới nói đến “Sáng chiều phụng dưỡng”, đây là cần thiết.

Nhưng vì Tạ Chiêu hai lần này rõ ràng tới quá sớm, sắc trời còn tối đen hơn nữa lại rét lạnh, tiểu hài tử thiếu ngủ trở mã không tốt, thân thể cũng dễ sinh bệnh, đây mới là nguyên nhân khiến Tạ Ung tức giận nhất.

Mẫu thân thấy Nguyên Nghi Chi không vừa mắt, còn phải kéo theo Linh Lung, Thanh Đại và tất cả mọi người từ kẻ trên người dưới trong nhà đều thấy Nguyên Nghi Chi mới tái giá đến không vừa mắt sao?

Nhưng dù vậy cũng không thể để Tạ Chiêu tiểu hài tử này giống như con cò đùa bỡn !

Đây là lòng dạ mẫu tử của mẫu thân? Bà không yêu thương Tôn Tử duy nhất của bà sao? Cứ như vậy giày vò thân thể yếu đuối Tạ Chiêu?

Muốn Tạ Chiêu đi đối phó Nguyên Nghi Chi, Đình Lục cô nương, Đình Cẩm Vân cùng Thanh Đại chỉ sợ không phải chưa làm.

Mà Linh Lung đại khái chính là ngồi yên xem hổ đấu, hai bên tổn hại mới nhất mới hợp với ý của nàng.

Cứ tiếp như thế, chỉ sợ trong nhà sẽ không có một ngày yên tĩnh.

Nhớ lại mọi thứ, Tạ Ung trong lòng từ từ tính toán, có một số việc, quả thật cần hoàn toàn thay đổi.

Sau khi trời vừa sáng, Linh Lung và Thanh Đại cũng cùng đi hướng chủ mẫu thỉnh an, sau khi họ hàn huyên mấy câu, liền trầm mặc phục vụ ở một bên, rất kính cẩn, ánh mắt cũng không dám hướng đến trên người của Tạ Ung mà nhìn lung tung.

Tạ Ung từ ngày mai trở đi sẽ phải trở lại công việc nên phải vào triều sớm, đến lúc đó, Linh Lung cùng Thanh Đại bắt đầu buổi sáng mỗi ngày lại chỉ có thể phục vụ chủ mẫu, rửa mặt, điểm tâm và tâm sự, sẽ không có cơ hội gặp lại Tạ Ung trừ phi Tạ Ung qua đêm ở chỗ các nàng.

Nhưng mà Tạ Ung lúc trước không yêu thương hai tiểu thiếp, không phải bởi hắn tự hạn chế, mà là Linh Lung cùng Thanh Đại cũng không làm cho hắn động tâm thôi.

Nhìn thấy Linh Lung, sẽ nghĩ đến sự cường bách của mẫu thân, Tạ Ung trước kia mỗi lần ôm Linh Lung giống như bị mắc xương ở cổ họng, chủ yếu là ứng phó, mà nhìn Thanh Đại, sẽ nghĩ đến Đình Cẩm Tú, ban đầu Đình Cẩm Tú vì cùng Tạ mẩu đối đầu mà nạp Thanh Đại, nhưng mà Đình Cẩm Tú trong lòng không vui vẻ lại quay đầu đi tìm Tạ Ung gây sự, dùng lời nói lạnh nhạt châm chọc hắn là kẻ thích hưởng thụ, trái ôm phải ấp, tự nhiên khiến Tạ Ung cảm thấy khó sống.

Kể từ ngày nạp Linh Lung và Thanh Đại, Tạ Ung cũng xác định không thể suốt ngày đắm chìm vào dục vọng thế nên cũng chưa từng tới phòng của các nàng . Với Tạ Ung xem việc truyền thống thâm thiếp tranh giành yêu thương trong lòng, không sao cả, chỉ cần không tổn hại lẫn nhau, hắn liền nhắm một mắt mở một mắt, nhưng họ cũng không nên tổn hại đến hài tử của hắn, trong khi các nàng giết chết tiểu sinh mệnh, họ chỉ cho là người họ giết chết chính là hài tử của kẻ địch, chẳng lẽ họ không nghĩ đến đứa bé kia cũng là máu mủ của phu quân họ?

Nhưng mà họ hoàn toàn không để ý, Đình Cẩm Tú khiến Linh Lung không thể sinh nữa, Linh Lung khiến Thanh Đại đẻ non, trong lòng của các nàng chỉ có lợi ích của mình, không nghĩ tới c Tạ Ung hắn.

Tạ Ung vốn là kẻ khó có con cháu, cùng Đình Cẩm Tú thành thân sau mấy năm cũng không có hài tử, bởi vì Tạ gia mấy đời chỉ có con một, hắn cũng thực sự coi trọng hương khói kế thừa, mới đón nhận mẫu thân ban cho Linh Lung, lại hoàn toàn không nghĩ tới cuối cùng sẽ dẫn đến tai họa lớn như vậy thực là thảm thiết.

Theo ý Tạ Ung, nếu to gan, độc ác đến dám giết con cháu hắn, như vậy người này không còn là người bên gối, Đình Cẩm Tú lại là nguyên phối vợ cả của hắn, tạm thời xử lý không được, nhưng Linh Lung cùng Thanh Đại không dùng loạn côn đánh chết, cũng phải bán tất cả ra ngoài..

Tạ mẩu cố tình hồ đồ xen vào chuyện này, bà kiên trì cho rằng Linh Lung là cố giữ thể diện, xử trí Linh Lung chính là không tôn trọng trưởng bối, chính là bất hiếu; mà Đình Cẩm Tú tự nhiên cũng muốn thiên vị Thanh Đại, nàng cố giữ lại tiểu thiếp vô dụng này vì mình lấy lại mặt mũi, mẹ chồng nàng dâu hai người tranh đấu kết quả chính là Linh Lung và Thanh Đại cũng bình yên vô sự ở Tạ phủ khiến Tạ Ung buồn bực đến mức nội thương.

Tạ Ung nguyên bản không phải tham hoan hảo sắc, hắn từng gặp phải tổn thương của nữ nhân, càng không thích tư vị trái ôm phải ấp thê thiếp thành đàn. Nên sau khi Đinh Cẩm Tú qua đời, mẫu thân vẫn thúc giục hắn nhanh tái giá, nhưng hắn vẫn trì hoãn, chính là không muốn một lần nữa tùy ý tìm nữ nhân gây huyên náo ình thêm phiền toái, không thể yên ổn.

Linh Lung cùng Thanh Đại hiện tại rất sợ hãi, vô cùng sợ chủ mẫu mới sau khi vào cửa, không đáp ứng được cho tướng công sẽ bán họ đi, hoặc là tùy tiện đuổi đến từ đường trong trang để dưỡng lão, hoặc đem họ đến miếu tụng kinh niệm Phật cả đời.

Tạ Ung liếc hai người một cái, đứng lên, nói: “Chúng ta muốn đến chỗ mẫu thân thỉnh an, hai người các nàng cũng đi theo đi, có một số việc phải xử lý.”

Linh Lung cùng Thanh Đại nhanh chóng trừng mắt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, chẳng lẽ tân phu nhân nhanh vậy đã không thể chờ đợi muốn đuổi họ ra khỏi cửa?

19. Chương 19

Chủ nhân của khu vườn Tùng Hạc.

Tạ mẫu ngồi ngay ngắn bị hài nhi, con dâu cùng cháu trai thỉnh an, cũng không để ý đến Linh Lung và Thanh Đại.

Chờ sau khi họ hành lễ xong, Tạ Ung ngồi xuống đối diện với Tạ mẫu, Nguyên Nghi Chi thì ngồi ở phía dưới cạnh hắn, Tạ Chiêu được bà vú ôm ngồi phía dưới cạnh Tạ Mẫu.

Linh Lung cùng Thanh Đại đương nhiên đứng ở sau lưng Nguyên Nghi Chi phục vụ.

Tạ mẫu thấy bộ dáng hắn hằm hằm sát khí, có chút nghi ngờ nhìn con mình, hỏi: “Ung nhi, vì sao lại tề tựu lại thế này, có chuyện gì sao?”

Nếu là tình huống bình thường, tiểu thiếp sẽ không có tư cách ra mặt bà bà .

Tạ Ung gật đầu một cái, nói: “Ngày mai con sẽ phải quay lại làm việc, dạo gần đây quốc sự bề bộn, các thần tử không thể không hết lòng tận tụy, con một khi bận rộn sợ sẽ không có tâm trí quản lý chuyện nhà, không bằng hôm nay nên xử lý rõ ràng, phân phó lại công việc.”

Tạ mẫu khẽ sầm mặt lại chớp mắt một cái, hừ nhẹ một tiếng: “Con có tính toán gì, nói thẳng đi.”

Sáng sớm đầu mùa đông mang theo hơi thở lạnh lùng nhìn Tạ Ung. Đậm nét lên dung nhan tuấn mỹ của hắn, cùng thân phận đặc biệt trong quan trường của hắn. Những điều này làm cho Tạ mẫu cảm thấy có chút hoa mắt, có cảm giác hài nhi cực kỳ xa lạ.

Hài nhi của bà theo năm tháng ngày một lớn lên đã bắt đầu quan điểm với bà rồi.

“Mẹ, người vì hài nhi khổ cực vất vả hơn nửa đời, hiện tại đã lớn tuổi nên thanh thản mà hưởng phúc đừng hao tâm vào những chuyện vụn vặt trong gia đình nữa. Sau này mọi thứ giao cho Nghi Chi quản lý đi.” Tạ Ung nhàn nhạt nói.

Tạ mẫu không lên tiếng.

Bà biết quyền lực sớm muộn cũng phải giao ra, chỉ không nghĩ tới Nguyên Nghi Chi nhanh như vậy đã đoạt mất quyền lợi lớn nhất của mình, hơn nữa con trai mình lại còn hoàn toàn nghe theo quyết định của nàng.

Nhưng Tạ mẫu cũng không nổi giận ngay, hiện nay quan phẩm của Tạ Ung càng ngày càng cao, theo như lễ nghĩa trong nhà thì hắn vẫn là chủ nhân thực sự, Tạ mẫu dù sao xuất thân cũng thấp kém, kiến thức nông cạn, bà sẽ không thể làm tốt công việc này. Mà thôi cho dù là trước đây Đinh Cẩm Tú, còn là bây giờ Nguyên Nghi Chi, bởi có một xuất thân cao quý, dĩ nhiên thích hợp làm Tạ phủ đương gia chủ mẫu hơn so với bà.

“Mẹ?” Tạ Ung thoáng lên giọng.

“Biết, biết, chút nữa sẽ giao lại cho con dâu tiếp quản là được. Chỉ mong nàng có thể quản tốt, nếu xảy ra việc ta không phải quản tới là được.” Tạ mẫu nhìn mặt nhìn mày không vui nói.

“Nhà chúng ta có hơi khác một chút, vì vẫn còn đồ cưới do Cẩm Tú để lại chỉ cần dọn dẹp một chút sẽ không có vấn đề.” Tạ Ung chỉ vô tình buông một câu lơ đãng lại làm cho Thanh Đại cùng Linh Lung giật mình.

Tạ Ung tiếp tục nói: “Đội lát nữa đem sổ sách trong nhà ra, cùng đối chiếu với kho; danh sách đồ cưới của Cẩm Tú cùng với những vật còn lại đối chiếu. theo di chúc của nàng niêm phong lại tạm cất vào kho chờ sau này Chiêu nhi trưởng thành để hân dùng.”

Theo như điều luật của ngày đó, đồ cưới của nữ tử sẽ tuân theo di chúc của nàng, nếu không có di chúc thì đứng đầu lựa chọn người thừa kế là con gái của nàng; nếu như nàng không có con gái, đồ cưới sẽ trả về nhà mẹ, do cha mẹ hoặc huynh đệ, cháu chắt chỉ cần là máu mủ sẽ có quyền thừa kế, nhà chồng sẽ không có quyền sử dụng, trừ phi nữ tử này tự cố ý để lại di chúc cho nhà chồng, họ làm vậy chẳng qua chỉ để có được sự thờ cúng từ nhà chồng một nén hương trong ngày lễ tết.

Năm đó Đinh Cẩm Tú xuất giá Đinh gia còn như mặt trời ban trưa, của hồi môn của Đinh Cẩm Tú dĩ nhiên cực kỳ phong phú. Bởi nàng có hài nhi, nên sau khi nàng mất đồ cưới đương nhiên phải do Tạ Chiêu thừa kế.

Nhưng mà, Tạ Chiêu bây giờ còn nhỏ, hẳn sẽ không quản lý được tài sản phong phú của mình, vì thế người giám sát tài sản của hắn nhất định phải là người có thể tin, nếu không sợ rằng Tạ Chiêu còn chưa có lớn, tài sản của hắn đã không còn.

Đinh gia rất muốn giám sát số tài sản lớn này, nhưng mà Đinh Cẩm Tú cũng không tin tưởng huynh đệ bản thân, nàng di chúc muốn giao đồ cưới cho phu quân của nàng giám sát, cũng mời người trong quan phủ lập đồ cưới thành danh sách để kiểm chứng.

Tạ mẫu cũng muốn trông chừng, không phải vì bà muốn kiếm lợi từ đồ cưới mà là lo lắng con dâu mới Nguyên Nghi Chi sẽ kiếm lợi từ phần tài sản thuộc về mình cháu trai

Thanh Đại rục rịch ngẩng đầu lên, nàng đã từng là Nha hoàn cận thân của Đinh Cẩm Tú, đối với đồ cưới của Đinh Cẩm Tú phong phú cỡ nào nàng biết rõ nhất, hơn nữa nàng lại không thể sinh con, nếu như giúp Tạ Chiêu quản lý tốt tài sản, về sau có lẽ có thể được Tạ Chiêu phụng dưỡng. Dĩ nhiên, suy nghĩ này của nàng chỉ là vọng tưởng, việc của Tạ Chiêu dù thế nào cũng không đến phiên một tỷ nữ được phong làm tiểu thiếp nhúng tay vào.

” Đồ cưới Cẩm Tú theo danh sách toàn bộ cất vào kho, chìa khóa sẽ giao ẹ bảo quản.” Tạ Ung khê hướng Tạ mẫu gạt đầu, dò hỏi.

“Được.” Tạ mẫu gạt đầu : “Chiêu nhi còn nhỏ, chờ hắn lớn, hiểu chuyện rồi, ta sẽ giao cho hắn.”

Tạ mẫu nói xong, lén liếc mắt ngó Nguyên Nghi Chi một cái.

Nguyên Nghi Chi ngồi ngay ngắn, vẻ mặt đoan trang ảm áp, Tạ Ung xử lý nàng rất hài lòng, đồ cưới của Đinh Cẩm Tú nàng một chút cũng không muốn động vào. Dù đồ cưới Đinh gia có phong phú hơn nữa, cũng không bằng Nguyên phủ mấy trăm năm thế gia tích góp từng tí một trở thành cự phú một phương sao có thể so sánh, huống chi, cho dù Nguyên phủ bản hàn, Nguyên Nghi Chi cũng không ham phần tài sản không thuộc về mình.

“Về phần Chiêu nhi, nếu trong nhà đã có chủ mẫu, nên do chủ mẫu nuôi dạy, dời đến ở Thanh Việt viện đi, cuộc sống hằng ngày sẽ do Nghi Chi chăm sóc.” Tạ Ung tiếp tục nói.

“Không được!” Tạ Ung vừa nói xong lời này liền bị Tạ mẫu phản đối.

Nguyên Nghi Chi nhú nhú mày, nói thật, nàng cũng không muốn tự mình dưỡng dục Tạ Chiêu, không phải bởi nàng không ưa con trai của vợ trước để lại, mà là mẹ kế thật sự rất khó khăn, Tạ mẫu chắc chắn sẽ dây vào, Tạ Chiêu thân thể lại suy yếu thấy rõ, ngộ nhỡ có việc không hay xảy ra, sợ rằng tội lỗi sẽ đổ hết lên đầu nàng, nàng từ đầu đến cuối sẽ phải lấy lòng, cần gì phải thế?

Nàng cũng không có ý định đó cùng Từ mẫu diễn kịch, khẩu phạt tâm xà là việc nàng trước giờ không muốn làm, còn thực sự lương thiện để người ta lần tới nàng càng không muốn, mọi người cứ duy trì một khoảng cách giữ lễ với nhau là tốt nhất, không quá lạnh nhạt, bình an vô sự qua ngày là tốt nhất.

“Chiêu nhi từ nhỏ luôn ở bên ta, nếu rời khỏi, ta sợ không quen.” Tạ mẫu vừa mới bình thường đã trở nên giận dữ, cố làm như không có gì nói: “Hơn nữa con cháu nhà chúng ta không nhiều, quan trọng nhất đối với con dâu là phải chăm sóc thân thể, sớm mang thai sinh nở mới là chủ yếu, việc nuôi dạy Chiêu nhi không cần phiền nàng phải bận tâm.”

Tạ Ung trái lại kiên trì, “Chiêu nhi sẽ dọn sang Thanh Viên viện, con cũng sẽ dễ dàng thường xuyên quan tâm hẳn, con trai ở cách xa với phụ thân quá luôn không ổn, nếu nuôi thành tính khí giống nữ nhân thì sẽ phiền toái, hiện giờ Chiêu nhi thực sự quá yếu đuối, không giống nam tử.”

Tạ mẫu nổi điên, hung hăng trợn mắt nhìn Nguyên Nghi Chi một cái.

Nguyên Nghi Chi lại không động đậy.

Nói cho cùng, Tạ Ung mới chính là chủ nhân duy nhất, cho dù là Tạ mẫu, hoặc Nguyên Nghi Chi, đều không thể thay đổi việc hắn đã quyết.

Nguyên Nghi Chi gả vào Tạ phủ lần đầu tiên tiếp xúc với công việc trong nhà nàng thấy hướng giải quyết của Tạ Ung vừa lưu loát vừa hoàn mỹ.

Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi trở về Thanh Việt viện. Họ cùng bước vào phía tây thư phòng để nha hoàn dâng trà xong sau đó lui xuống, hai người có chuyện để nói.

Nguyên Nghi Chi nhắc ly trà hình hoa sen gốm sứ tinh tế lên, khẽ cau mày, nghĩ phải từ chối việc nuôi dạy Tạ Chiêu như thế nào.

Tạ Ung lại giành nói trước, từ trong năn tử phía dưới giá sách lấy ra một hộp bằng đồng đỏ đặt ở trên thư án, phía trên hộp cũng không có khắc hoa văn gì phức tạp, chỉ đơn giản là một chiếc hộp đồng nhưng xem ra rất cũ kỹ và khá nặng nề có một chiếc khóa khóa lại.

Tạ Ung dùng chiếc chìa khóa mang theo bên mình mở hộp ra rồi vẫy Nguyên Chi lại gần.

Nguyên Nghi Chi đứng dậy đi đến, thấy bên trong là giấy khế ước các loại, cùng với một xấp thật dày ngân phiếu, ngân phiếu đều mệnh giá lớn vạn lượng, sơ sơ chừng năm sáu chục cái.

Giấy khế ước toàn là ruộng đất, cùng với trạch viện, biệt viện khế đất, còn có một vài cửa hàng khế ước của quán trọ.

Nguyên Nghi Chi đánh giá sơ qua, chỉ riêng hộp này không thôi cũng có đến mấy trăm vạn lượng tài sản. Tạ Ung năm đó nghèo rớt mồng tơi, hôm nay làm quan mười năm, là có thể tích nhiều đó của cải?

Xem ra cũng là tham quan đó.

20. Chương 20

Phát hiện thê tử ánh mắt có chút khác thường, Tạ Ung sắc mặt không đổi nói: “Ở trong quan trường, thanh liêm ngoài việc có thể đổi lấy thanh danh của mình bên ngoài tốt, còn lại đều không thể làm được việc gì đại sự, bởi vì bản tính con người đều tham lam, người không tham, người sẽ cản trở thượng cấp của người, con đường phát tài kém,thượng không thông - hạ không đạt, kết quả chính là kẻ vô tích sự. Chỉ là, phu quân nàng với những thứ này cũng không coi là quá tham, đều là tiền để dành của lệ Ngân hàng năm.”

Cái gọi là lệ Ngân trong quan trường , chính là ngày lễ ngày tết, cùng với mừng thọ đều chờ đồng liêu cùng với thuộc hạ tặng .

Nguyên Nghi Chi có chút không tin, hỏi: “Sẽ có nhiều như vậy?”

Mặc dù nàng không biết thế giới nam nhân, lại càng không rõ ràng quy tắc ngầm quan trường, nhưng mà nàng cũng không phải là không hiểu dân tình khó khăn, mẹ cả Trịnh thị sau khi nàng được 15 tuổi đã để nàng đi theo học tập quản gia lý việc, đối với việc quản lý trong ngoài lui tới, trừ phi là sự việc vô cùng quan trọng các mối quan hệ lớn, ngày lễ biếu tặng sẽ không vượt qua ngàn lượng, đó cũng coi như chi phí. Ngày thường nhiều lắm là trăm lượng, hoặc mấy trăm lượng mà thôi.

Cho các quý nhân tặng lễ, càng chú trọng lễ nghĩa, có thể một nghìn mực hoặc một bình hoa có giá trị mấy vạn lượng, thậm chí mười mấy vạn lượng, hoặc là một khối ngọc bội cũng phải trên mấy ngàn vạn lượng, nhưng mà đây đều là đưa vật thật, sẽ không lộ liễu đưa vàng, bạc.

Với giá trị Kim Ngân lớn như thế, nếu là bình thường sẽ chính là hối lộ, phải khẩn cầu việc lớn mới dùng đến.

Tạ Ung nhìn Nguyên Nghi Chi hết sức thâm tình: “Nói thế nào phu quân nàng hôm nay cũng là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng, với chút tài sản này có đáng gì chứ?”

Tạ Ung hôm nay đã làm quan tới chức hộ bộ Tả Thị Lang, chính là Tam Phẩm đại quan. Hộ bộ trông coi trong bên ngoài trên cả nước, đất đai, hộ tịch, thu thuế, lương bổng cùng những gì thuộc về quốc khố, chức này có thể xem là đứng đầu lục bộ.

Hơn nữa Tạ Ung còn kiêm nhiệm học sĩ Hàn Lâm viện dạy học cho hoàng gia, học sĩ trước kia theo ngự giá về kinh sử, tương đương với cánh tay đắc lực của hoàng thượng, phẩm cấp không cao, quyền phát biểu cũng rất nặng.

Trong quan trường còn nhiều điều mà càng già càng tỏ tường lão luyện, bọn họ đương nhiên nhìn ra được hoàng thượng đối coi trọng Tạ Ung, ở lục bộ xem xét, lại có sát thân Hàn Lâm viện, việc này rõ ràng là bồi dưỡng cho Tể tướng đương triều, cho nên hầu như phần lớn người trong Lại Bộ thường nịnh bợ Tạ Ung, đưa lễ đến nhất định phải nặng vốn. Thừa dịp hân còn chưa thực sự ngồi trên cao lấy lòng, như thế xem như là thật tâm. Để sau này có nịnh bợ Tể tướng cũng là thấu tình đạt lý?

Người trong quan trường cũng rất thông minh, mọi người đều biết tính toán, sẽ không đầu tư lỗ vốn.

Chỉ có thể nói, Nguyên Nghi Chi cũng không rõ phu quân của nàng địa vị có bao nhiêu cao quý, nàng chỉ dựa theo lễ thường mà phỏng đoán, mới phát giác không ổn. Mà trên thực tế, Tạ Ung đã khéo léo từ chối phần lớn hối lộ, thật ra phần lớn chỉ là thu “Lệ Ngân”, nếu không với địa vị của hân nhà còn phải to gấp mấy lần.

Tạ Ung làm quan xử lý sự vụ không cong cũng không thẳng, vì để được việc, hân có thể cùng tham quan tiểu nhân phía sau vẫn ngấm ngầm qua lại, cũng có thể cùng đám trung thần ngoan cố căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, đó gọi là “Kể làm việc lớn không câu nệ tiểu tiết”.

Nguyên Nghi Chi len lén liếc Tạ Ung một cái, thấy hân lông mày nhăn lên, mắt phượng hơi lạnh, dường như không vui, nàng thật nhanh giải thích: “Thiếp không phải ý đó, chỉ là lo lắng.”

“Không cần lo lắng, ta sẽ không vì tham lam đến mức chết bởi hồ đồ, coi như vì người nhà, ta cũng vậy sẽ không làm chuyện điên rồ.” Tạ Ung thấy mặt nàng lo lắng, tâm tình trong nháy mắt tốt hơn nhiều.

Nguyên Nghi Chi gật đầu, “Làm thê tử tin tưởng phu quân.”

Tạ Ung cầm tay của nàng, “Chỉ có hai người chúng ta, hiểu được là tốt rồi.”

Nguyên Nghi Chi ngẩng đầu vừa cười rạng rỡ vừa nhìn hân “Được.”

“Những thứ này coi như của riêng để dành vài năm nay của ta, về sau sẽ giao cho nàng bảo quản.” Tạ Ung đem hộp đồng tử khóa lại lần nữa, giao chìa khóa vào tay Nguyên Nghi Chi.

Nguyên Nghi Chi có chút chần chờ, hỏi: “Này?”

Nguyên Nghi Chi vạn không nghĩ tới mới vừa gả vào Tạ phủ, Tạ Ung đem tất cả Tiểu Kim Khố của hân giao ình, nàng có nên thụ sủng nhược kinh hay không?

“Phu quân, việc này. thỏa đáng không?”

Tạ Ung Quay lưng ngồi xuống, tư thế nghiêm túc, tựa như một loại khí thể sánh ngang trời đất: “Có gì không ổn? Ta và nàng phu thê như một, thăng thăng cùng nhau là việc hiển nhiên.”

Nguyên Nghi Chi lập tức nói: “Vây đồ cưới của thiếp cũng cho chàng dùng.”

Tạ Ung bật cười, không nhận được đưa tay vuốt ve bàn tay của nàng, nói: “Ngốc tử, vì phu sao có thể dùng tiền của nàng? Nàng nếu gả cho ta, chính là đi theo ta hưởng phúc.”

Nguyên Nghi Chi chột dạ nhếch miệng cười khúc khích, nhỏ giọng thì thầm: “Thiếp có cảm giác mệnh của thiếp thực quá tốt rồi thì phải? Liệu có phải thiếp đang nằm mơ?”

Nàng không nhận được len lén nhéo đùi mình một cái, kết quả đau đến âm thầm cắn răng, lại không phát hiện một người khác ngay lúc này vừa cười vừa nhìn chằm chằm nàng.

Tạ Ung thấy nàng bộ dáng mất hồn, tâm tình càng trở nên tốt hơn: “Nàng có thể đem toàn bộ những thứ này để trong phòng, đừng để người khác biết, đây là tài sản riêng của phu thê ta.”

Nguyên Nghi Chi ngoan ngoãn gật đầu, đồng thời len lén nghĩ, quả nhiên sinh con trai không đáng tin, có thể tử rồi thì quên mất mẫu thân, về sau nàng sinh hài nhi có phải khi nó lớn lên cũng sẽ như vậy? Nàng có khi cũng giống bà bà thương tâm khổ sở không?

“Lại suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Số tiền này thu vào cũng không quang minh chính đại gì, mỗi khi thu vào đều phải ghi rõ, có một sổ thứ không cần phải trả lại, nhưng có vào tất có ra, sau này khi có món nào vào nàng cũng cần phải ghi chép. Chỉ có nàng cùng ta biết rõ những kẻ lui tới kia là ai, có hay không có liên quan tiền bạc, mới có thể cùng phu nhân bọn họ qua lại, phải dùng thứ thích hợp đáp lễ thì mới không đắc tội kẻ khác.”

Nguyên Nghi Chi vẫn chỉ ngoan ngoãn gật đầu. Trước kia nàng cảm thấy mẹ cả Trịnh phu nhân cũng đã rất lợi hại rồi, bây giờ mới biết Trịnh phu nhân thật ra thì cũng bị phụ thân nàng hạn chế rất nhiều.

Nếu so ra thì nàng hẳn là may mắn hơn?

Mặc dù hạnh phúc này đến quá bất ngờ, nàng cảm thấy giống một giấc mộng, vẫn không dám tin, nhưng mà ánh mắt của Tạ Ung ánh lên như muốn nói “cứ thử không tin ta thử xem” thế là dù nàng không dám tin cũng không dám nói ra.

“Đem cất hộp đi.”

“Dạ.” Nguyên Nghi Chi vội vàng ôm lấy hộp đồng đỏ.

“Tốt lắm, nàng trở về nhà trước đi, ta còn phải xử lý vài việc công, ngày mai sẽ phải quay lại nha môn làm việc.” Tạ Ung mỉm cười nói.

“Dạ được.” Nguyên Nghi Chi ngoan ngoãn ôm hộp rời đi.

Cho đến khi trở lại nội thất, đem hộp đồng khóa lại trong rương của hồi môn, Nguyên Nghi Chi bất giác nhớ ra nàng còn chưa nói đến chuyện của Tạ Chiêu!

Tạ Ung quá giáo hoạt đi, rõ ràng biết được ý định của nàng lại khiến cho nàng không thể cự tuyệt ra miệng.

Chỉ là. . . nhìn vào chiếc rương được khóa kia, Nguyên Nghi Chi đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, ăn tiền của người ta thì làm việc cho người ta, hiện tại nàng ăn của Tạ Ung, cầm tiền của hắn, hơn nữa còn nương tử Tạ Ung cưới hồi đàng hoàng về, lại không chịu giúp hắn trông nom hài tử, hình như là có chút đui lý.

Tạ Ung tin tưởng nàng như thế, nàng cũng nên cho hắn tận tâm tận lực đây?

Cứ nghĩ tới nếu chăm sóc không tốt Tạ Chiêu, hắn sẽ oán hận nàng, nhưng nàng lại không nghĩ ra rằng cố gắng để không phải chăm sóc một đứa trẻ thì có phải là nàng có chút ích kỷ. Chăm sóc cho đời sau chính là việc một chủ mẫu trong nhà cần làm. Nàng đã gả cho người ta rồi thì cũng nên gánh lấy trách nhiệm đó mà không nên có suy nghĩ đẩy trách nhiệm đó cho người khác.

Nguyên Nghi Chi siết chặt tay thành quyền hạ quyết tâm chỉ cần phục vụ tốt phu quân cùng bảo bảo. Chỉ cần nàng không thẹn với lòng thì sẽ không cần sợ bà bà cho dù đó là cộc mẹ.

Nghi Chi, người có thể! Không phải sợ!

Buổi tối, Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi sau khi rửa mặt liền đi ngủ

Liên tiếp sinh hoạt vợ chồng khiến thân thể thương tổn, cho nên hai người chỉ nằm song song trò chuyện, ôn tồn một chút rồi thôi.

Nguyên Nghi Chi vẫn không yên lòng muốn nói trước với Tạ Ung một tiếng, tránh để sau này xảy ra rủi ro mà không nói trước.

21. Chương 21

Nàng đem mặt chôn ở trong ngực Tạ Ung, làm nũng một chút rồi mới nhỏ giọng nói: “Phu quân, thiếp sẽ tận tâm chăm sóc Tạ Chiêu, chỉ là thiếp chưa có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, nếu có việc gì không ổn, chàng phải thông cảm cho thiếp đấy.” Tạ Ung khoe miệng cong lên, rút cuộc đáy lòng cũng cảm thấy nhẹ nhõm vài phần, Nghi Chi cuối cùng cũng không để hấn thất vọng.

Hắn đương nhiên biết Nguyên Nghi Chi cũng không muốn tư mình trông nom Tạ Chiêu, hấn cũng hiểu những bằng khoán của Nguyên Nghi Chi, dù sao cũng không phải hài nhi ruột của nàng, phía trên còn có một bà bà bắt bẻ, rồi còn có nhà ngoại Tạ Chiêu sẽ bắt bẻ, chăm sóc tốt cũng chỉ là bổn phận của nàng, chăm sóc không tốt sẽ đổ hết lên mình nàng.

Nhưng Tạ Ung không muốn ở phương diện này ngay cả Nguyên Nghi Chi cũng không thể nhờ. Hấn muốn nàng là một vợ người có trách nhiệm, nàng sẽ phải đối mặt nhiều với những khó khăn, nhưng mọi người đều vậy, nếu như mỗi lần khó khăn đều chạy trốn. Vậy khi tai họa ập đến thì phải làm sao? Vợ chồng làm thế nào có thể đồng cam cộng khổ, đồng giường cộng chằm?

Hắn đem tài sản riêng giao cho Nguyên Nghi Chi, chính là có ý giao quyền lực giao vào tay nàng, hấn đem Tạ Chiêu giao cho Nguyên Nghi Chi, cũng chính là giao cho nàng trách nhiệm.

Từ ngày nàng chính thức gả làm thê tử của hấn thì nàng hấn phải cùng hấn hưởng thụ vinh hoa, nhưng cũng phải cùng hấn chia sẻ những trách nhiệm.

Tạ Ung dùng tay sờ tóc nàng: “Trong nhà có lão ma ma, không hiểu thì cứ tới học hỏi, không đưa ra được quyết định cứ tới hỏi ta. Về sau chúng ta còn phải sinh rất nhiều hài tử xem như là luyện tập trước.”

Nguyên Nghi Chi không nhịn được bật cười: “Chàng làm sao biết sẽ có rất nhiều hài tử?”

Tạ Ung nhìn nàng ánh mắt sáng lên, không nhịn được đi đến gần hôn: “Không bằng chúng ta hiện tại liền cố gắng?”

Dù sao cũng là vợ chồng tân hôn, mặc dù hai người vốn tính ngưng chiến cả đêm, nhưng không nhịn được vì đụng chạm thân thể hết lần này đến lần khác cùng bốc cháy, cuối cùng vẫn cứ dây dưa một chỗ.

Tạ Chiêu hôm sau liền từ vườn Tùng Hạc được đưa đến Thanh Việt Viện.

Nguyên Nghi Chi bài trí cho hấn ở chủ viện phía đông sương phòng, ba gian đông sương phòng, là phòng phòng khách đãi khách, Bắc phòng trong làm phòng ngủ, Nam phòng để làm thư phòng, đủ để một tiểu oa nhi một tuổi cư ngụ.

Diện tích phòng ngủ hơi lớn hơn một chút, gần cửa sổ đặt thêm 1 chiếc giường nhỏ, buổi tối bà vú ngủ ở trên đó bầu bạn với Tạ Chiêu, hài tử còn rất nhỏ, không yên lòng để cho hấn ngủ một mình.

Thì ra phục vụ bên cạnh Tạ Chiêu gồm có một bà vú em Triệu thị, người trông trẻ Tiền thị, hai Nha hoàn Oanh Nhi, Hỷ Tước, bốn tiểu nha hoàn, cùng với lão bà sai vặt.

Nguyên Nghi Chi quan sát một lượt những người bên cạnh Tạ Chiêu một lượt.

Người nuôi dạy trẻ Tiền thị là theo từ hồi môn của Đinh Cẩm Tú, một phụ nữ trung niên có khuôn mặt phúc hậu hơn 40 tuổi, nói chuyện làm việc thoạt nhìn rất có chừng mực, Nguyên Nghi Chi để nàng lưu lại, hơn nữa cũng không thể không lưu, nếu không Ngoại Tổ Phụ nhà Tạ Chiêu sẽ không biết sẽ náo loạn đến cỡ nào.

Hai Đại Nha hoàn Oanh Nhi, Hỷ Tước đều là mới mười ba, mười bốn tuổi, mặt mũi thanh tú lại không phải người xinh đẹp, tay chân nhanh nhẹn, nên giữ lại cũng thỏa đáng. Bọn họ là do Tạ mẫu cho Tạ Chiêu chọn, họ sẽ ở với Tạ Chiêu trước khi xuất giá có thể phục vụ Tạ Chiêu mấy năm. Bọn họ còn có kinh nghiệm chăm sóc Tạ Chiêu, vì vậy Nguyên Nghi Chi để hai nàng lưu lại.

Bốn tiểu nha hoàn và thô hai lão bà sai vặt cũng không có chỗ bắt bẻ, trước cứ quan sát sai bảo tùy thời có thể thay đổi.

Nguyên Nghi Chi không hài lòng chính là bà vú Triệu thị. Triệu thị nhà ở giáp ngoại thành Kim Lăng, đã sinh ba đứa con, trong nhà thật sự nghèo đến không có cơm ăn. Bà mới đành để con trai của mình đổi sữa ở nhà, còn bản thân ra ngoài làm bà vú. Triệu thị bản thân thể có thể nói là khỏe mạnh, nhưng là tính tình rất trầm buồn, rất kiệm lời, trước mặt chủ nhân chẳng bao giờ nói lời nào.

Nguyên Nghi Chi nói với Tạ Ung : “Hiện tại Tạ Chiêu đã lớn, không cần bú sữa nữa, bà vú tuy không phải không cần, nhưng mà Triệu thị tính tình rất có vấn đề, sợ hãi rụt rè, mềm yếu, cử chỉ hành động không chút thoải mái, việc này rất ảnh hưởng đến hài tử trong bất chúc cử chỉ từ người lớn. Tạ Chiêu bản tính cực kỳ thông minh lanh lợi, nhìn hần nói chuyện có thể thấy được, nhưng thần sắc thì rất rụt rè, rất có thể do ảnh hưởng từ Triệu thị.”

Tạ Ung đối với giáo dục hài nhi mặc dù cũng rất chú ý, nhưng trong việc quản lý những người trông nom lại không biết gì, cảm thấy lời nói Nguyên Nghi Chi cũng có đạo lý, dù sao một Triệu thị cũng không xem là nhiều, hần liền đáp ứng đề nghị của Nguyên Nghi Chi, cho Triệu thị nghỉ việc, tìm thêm một người giữ trẻ cho Tạ Chiêu.

Không nghĩ tới chuyện này lại gây phiền toái ——Tạ Chiêu cực kỳ không muốn xa rời Triệu thị, nghe nói Triệu thị bị đuổi đi, oa oa khóc lớn không dứt.

Tạ mẫu giận tím mặt, lập tức gọi Nguyên Nghi Chi tới mắng: “Dê con quý vú, trên có phụng dưỡng cha mẹ, coi như dốt đặc cán mai thì hỏi hạ nhân cũng biết ăn khế trả vàng, huống chi lại đối đãi như thế với bà vú nuôi lớn nó? Đây chính cách mà Nguyên Phủ Gia tộc nuôi dạy người sao? Chỉ cần dùng xong liền trở mặt không nhận người? Người có thể như vậy, Tạ Chiêu không thể! Tạ gia ta không thể! Tạ Chiêu từ khi cất tiếng khóc chào đời được nuôi chính là từ sữa của Triệu thị. Là Triệu thị nuôi hần từ một bé con đỏ hỏn lớn tới bây giờ, Tạ Chiêu sau này còn phải phụng dưỡng bà, nuôi bà cả đời! Người đem Triệu thị đuổi đi, là muốn cho người khác nhìn Tạ phủ chúng ta trở thành trò cười. Cười nhạo Tạ gia vô tình vô nghĩa sao? Hồ đồ! Bảo người quản nhà không phải quản như vậy! Có phải người muốn đem kẻ đắc lực của mình để bên cạnh Tạ Chiêu rồi đuổi đi hết tất cả mọi người, người mới vừa lòng không?”

Nguyên Nghi Chi đỏ bừng mặt cười nhẹ, thật sự là quá xấu hổ rồi, nàng dù lớn như vậy nhưng mà cũng chưa bao giờ nghĩ thế.

Người đương thời coi trọng việc đối đãi với bà vú, đặc biệt là gia tộc lớn. Quả thật Nguyên Nghi Chi cũng có một bà vú quen thuộc chính là Tôn ma ma. Bà ấy còn đi theo Nguyên Nghi Chi đến Tạ phủ làm của hồi môn.

Nhưng mà, phần lớn bà vú kia được ở hần trong nhà như những nô tỳ khác, bình thường đều phục vụ các chủ tử đời này sang đời khác, cho nên chọn lựa tìm ra bà vú tốt hơn phân nửa không có vấn đề gì, hài tử phó thác cho nàng cũng yên tâm, khi còn bé làm bà vú, hài tử lớn dứt sữa sẽ ở bên cạnh trở thành bảo mẫu. Chỉ cần nàng không làm sai việc lớn, sẽ đi theo Tiểu Chủ Tử cả đời.

Quan trọng nhất chính là kế ước bán thân của các nàng chủ tử nắm trong tay.

Nhưng là Triệu thị không giống, mặc dù bà ta xuất thân bản hàn, nhưng lại là lương dân, không phải nô tỳ Tạ phủ, không thuộc về dân đen, nàng vào Tạ phủ ban đầu để trở thành bà vú, ký chính là kế ước ngắn hạn hai năm, chỉ là bởi vì Tạ Chiêu không còn mẹ ruột nữa, cực kỳ không muốn xa rời sữa của bà vú. Tạ mẫu lại nuông chiều hần, hần muốn như thế nào sẽ theo như vậy, cho nên mãi đến giờ đã năm tuổi còn chưa dứt sữa.

Triệu thị không phải nô tỳ Tạ phủ, nàng có tư cách lương dân, nàng tùy lúc có thể bỏ Tạ phủ mà đi, nàng ở bên ngoài dĩ nhiên có nhà có con gái của mình, nàng ở Tạ phủ đi làm chỉ vì kiếm lấy tiền công nuôi sống người trong gia đình, tới bây giờ, nàng đã không cần làm công việc bà vú. Nhưng lại không có kiến thức

cùng tư cách làm bảo mẫu. Trầm tính còn nhút nhát quả thật là khuyết điểm quá nhiều. Tuyệt đối sẽ làm ảnh hưởng đến Tạ Chiêu đến khi lớn lên, đây mới là nguyên nhân cơ bản Nguyên Nghi Chi đuổi việc nàng.

Dĩ nhiên, Nguyên Nghi Chi sẽ lấy danh nghĩa Tạ Chiêu ngày lễ tết sẽ đưa cho Triệu thị chút vật phẩm, coi như là cảm tạ nàng đã nuôi Tạ Chiêu từ sữa của mình

Nguyên Nghi Chi yên lặng mặc cho Tạ mẫu phát tiết lửa giận, cho đến khi Tạ mẫu mắng mệ một, lại thấy Nguyên Nghi Chi không nói tiếng nào, cũng cảm thấy không có ý nghĩa, mới ngừng nói.

Nhưng khi nhìn mặt của Nguyên Nghi Chi, Tạ mẫu chính không vừa mắt bằng mọi cách, nàng đưa tay trái qua gọi người đứng phía sau mình Đại Nha hoàn tử tinh, nói với Nguyên Nghi Chi: “Tử Tinh từ nhỏ đã phục vụ ta, trước khi người vào cửa nàng vẫn giúp ta quản lý chuyện nhà, vô cùng hiểu chuyện, về sau sẽ để cho nàng đến bên cạnh người phục vụ đi, quản lý chuyện nhà người có càng nhiều người giúp càng tốt, tránh cho không biết chuyện lúng ta lúng túng.”

Tử Tinh ước chừng 18, 19 tuổi, chính là đóa hoa đang nở rộ, da thịt mịn màng như bạch ngọc, mặt mày như vẽ, nhưng lại có khí chất đoan trang, một chút cũng không lộ vẻ cợt nhả, so với Linh Lung tiền bối của nàng còn có vẻ trầm ổn khí chất hơn nhiều.

Nguyên Nghi Chi trầm mặc một chút, ngẩng đầu lẳng lặng nhìn Tử Tinh một cái, mới hướng Tạ mẫu thi lễ, “Vâng” như vậy phải là thừa dịp nhét thêm người vào phòng cho hài nhi sao?

Năm đó dầu gì còn đợi Đinh Cẩm Tú mấy năm không con nói sợ vô sinh mới chọn Linh Lung, hôm nay lại nhờ vào một việc không đáng kể của Bà Vú mà nhét thêm vào một Tử Tinh?

Nguyên Nghi Chi dẫn Tử Tinh trở Thanh biệt viện, thân mình căng cứng, trong lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

Nàng tức giận đến cả người đều run rẩy.

Nàng rút cuộc hiểu rõ cảm giác Đinh Cẩm Tú năm đó —— không phải nàng không làm một hiền thê, mà chính là gặp được một bà bà ác bá.

22. Chương 22

Nguyên Nghi Chi nổi giận.

Nàng đây là mới gả vào Tạ phủ ngày thứ năm!

Trở lại Thanh Việt Viện, nàng đem Tử Tinh giao cho bà vú Tôn của mình, rồi tự nhốt mình ở thư phòng tại tây phòng, không cho bất cứ ai đến quấy rầy.

Nàng ngồi ở trước thư án, không nhúc nhích, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm trên thư án ống đựng bút, đồ rửa bút, giá bút những vật này, vừa tựa hồ con mắt không tiêu cự, chỉ là ngắm người.

Cứ như vậy, nàng ngồi lặng thinh đến khi mặt trời xuống núi khiến trong phòng trở nên mờ mịt.

Khi xong công vụ về nhà Tạ Ung ở thư phòng tìm được nàng thì nàng cảm thấy nội tâm của mình trở nên hỗn loạn như đã thú đã được thuần phục, ngoan ngoãn nằm ở đó chờ chủ nhân chải lông cho nó.

Vừa nhìn thấy Tạ Ung, Nguyên Nghi Chi đứng lên: “Chàng đã trở lại.”

Tạ Ung nhìn nàng một chút, thấy sắc mặt nàng đã bình tĩnh, liền gật đầu, “Chuyện hôm nay ta đều nghe Tôn ma ma nói.”

Trên mặt Nguyên Nghi Chi nụ cười được nặn ra một cách miễn cưỡng chợt tiêu tan sắc mặt nàng không đổi đứng đó chờ nghe ý kiến của Tạ Ung.

Tạ Ung lấy tay vuốt vuốt cái trán, hắn không nghĩ tới mình vừa quay lại với công việc trong nhà liền nhón nháo một chút rảnh rỗi cũng không thừa cho hắn.

Hắn ngồi xuống, đưa tay kéo Nguyên Nghi Chi đến bên cạnh mình, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng, hai tay nắm chắc vì nàng sưởi ấm, nói: “Năm đó Triệu thị là mẫu thân tìm về, vốn là coi trọng bà vì thân phận đẳng hoàng, lại quên nàng quá nhút nhát với Chiêu nhi gây ảnh hưởng không tốt, tất cả là lỗi của ta. Nhưng trong những năm qua bầu bạn cùng Chiêu nhi lâu nhất chỉ có Triệu thị, trong lòng của Chiêu nhi có lẽ vị trí của Triệu thị thân cận hơn giống như một người mẹ nên đáng lệ thuộc hơn bất kỳ ai. Tình cảm hiện giờ là quan trọng nhất, nuôi dạy tính sau vậy. Nếu không trước mắt cứ lưu lại Triệu thị, nhưng vẫn tìm một người hiểu biết lễ tiết để trở thành người nuôi dạy chi Chiêu nhi?”

Nguyên Nghi Chi gật đầu một cái, nàng mở miệng tính nói chuyện thế nhưng nước mắt lại tuôn rơi cứ thế tuôn rơi không ngừng khiến Tạ Ung sợ hết hồn.

Tạ Ung ôm nàng vào ngực, bàn tay vụng về mà vì nàng lau nước mắt, an ủi: “Ta hiểu biết rõ nương nương nói rất nhiều lời cũng thật quá đáng, uất ức nàng. Nàng đừng để ở trong lòng, nhé?”

Nguyên Nghi Chi lắc đầu một cái, lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, cố gắng bình ổn tâm tình, mới nói: “Là thiếp đã quá lỗ mãng, mặc dù một lòng vì muốn tốt cho Tạ Chiêu, lại quên mất cảm thụ của Tạ Chiêu.”

Nhưng sống trong Nguyên phủ tiếp nhận nền giáo dục quý tộc Nguyên Nghi Chi thật ra vẫn kiên định ý kiến của mình cái gọi là “Mẹ nuông chiều thì con hư”, một người có hình tượng không tốt, sẽ ảnh hưởng lớn đến một đứa trẻ lúc trở mã.

Nếu như Tạ Chiêu có mẹ ruột, ảnh hưởng của bà vú có thể ít một chút, nhưng với tình huống này tình cảm của Tạ Chiêu hầu như đều đặt hết ở Triệu thị, loại tình huống này thì càng hỏng.

Rõ ràng là trưởng tử của phủ Trạng Nguyên, rõ ràng tư chất không tệ, thông minh lanh lợi, rõ ràng phải thư thái thảnh thơi, phải là một hài nhi hoạt bát hướng ngoại, nhưng bây giờ giống như tiểu cô nương xấu hổ, nhìn thấy ai cũng sợ hãi, ánh mắt kia giống như động vật nhỏ đáng thương, không có tự tin, không có tự chủ, một kiểu người hay dấn do, tiếp tục như vậy, Tạ Chiêu sẽ trở thành người như thế nào?

Nếu như trong lòng Nguyên Nghi Chi có chút ích kỷ “Với danh mẹ kế” Nàng sẽ để mặc Tạ Chiêu tiếp tục như vậy, Tạ Chiêu càng không có khí chất, đối với hài tử sau này của nàng sanh ra sẽ tốt hơn.

Nhưng Nguyên Nghi Chi chịu ảnh hưởng khá sâu từ mẹ cả Trịnh thị, nàng có thể ghét tiểu thiếp thông phòng của phu quân của nàng, hận không bắt tất cả bọn họ biến mất, nhưng nàng sẽ không nhỏ nhen khắt khe với các hài nhi của phu quân, những hài tử kia mặc dù là do những nữ nhân khác sanh, nhưng mang trong mình một nửa huyết mạch của phu quân nàng, vì Tạ Ung suy nghĩ, nàng cũng sẽ không thể dạy hư Tạ Chiêu.

Nguyên Nghi Chi cúi đầu, nhìn chằm chằm những đường vân trên thủy ma thạch, trong đầu suy tính thật nhanh xem có nên nhượng bộ?

Nếu như mình kiên trì, tuyệt đối sẽ là một việc tốt không được nhận thấy xem ra cuối cùng sẽ đắc tội với cả nhà, mà ngay cả Tạ Ung cũng không ủng hộ nàng, việc này khiến nàng vô cùng thất vọng.

Nàng không nghĩ tới Tạ Ung lại là người cứng chiều hài tử không có chút nguyên tắc gì, về việc giáo dưỡng hài tử, Nguyên Nghi Chi cảm thấy Tạ Ung dù đồ liên tiếp mấy Giải nguyên, dù là Trạng nguyên tài giỏi, cũng không bằng mẹ cả của mình.

Nguyên phủ chính là Đệ Nhất Thế Gia, có chí hướng rất cao, trong mắt người khác, có lẽ tiểu hài tử của Nguyên phủ đều là cẩm y ngọc được nuôi lớn trong chiều chuộng, thật ra thì không phải vậy. Trịnh thị nuôi dạy hài tử cực kỳ nghiêm khắc, văn ôn võ luyện, dựa theo tài năng mà rèn dạy, không hề hạn chế quyền tự do lựa chọn của họ, thế nhưng luôn phải học tập chăm chỉ và cực khổ, trời đông giá rét hay ngày hè nóng bức đều không được lười biếng hay dùng đến mảnh lối, bởi vì như vậy, mấy vị công tử Nguyên phủ mới vượt trội các bạn bè đồng trang lứa.

Một người có thể hay không thành tài, cho dù có liên quan đến thiên phú nhưng giáo dưỡng cũng ảnh hưởng rất lớn.

Nguyên Nghi Chi suy nghĩ một lúc lâu, quyết định nên thành thật cùng Tạ Ung nói với nhau một lần, vì nàng tin tưởng Tạ Ung và cũng xem như hồi đáp lại tin tưởng hẳn đối với nàng.

Nàng sửa lại tư thế đoan chính, nhìn thẳng vào mắt Tạ Ung: “thiếp thật ra rất ngốc, người khác đối với thiếp tốt một, thiếp sẽ móc hết tim phổi ra mà báo đáp. Thiếp mặc dù không biết phu quân vì sao đối với thiếp tốt như vậy, nguyên ý lấy thiếp. Nguyên ý ở trước mặt bà bà che chở cho thiếp, thậm chí đem tiền và quyền giao phó cho thiếp, thiếp mặc dù xuất thân Nguyên phủ, nhưng chỉ là con của thứ xuất, lại vừa mang tiếng khắc phụ, phu quân đối tốt với thiếp, giống như cho thiếp một sinh mệnh thứ hai, để cho thiếp từng bị người ta thương hại người ta mỉa mai, bị người ta sợ hãi tránh xa, cho thiếp nhiều niềm vui mới nên thiếp vô cùng cảm kích, thiếp muốn toàn tâm toàn ý báo đáp chàng. Chàng để cho thiếp trông nom Chiêu nhi, thiếp muốn đem hết khả năng của mình để làm thật tốt dù có mang danh kẻ xấu cũng không sao.”

Tạ Ung nghe nàng nói tâm tình khê động, tiểu thê tử đã khiến hắn thực sự kinh ngạc, cũng làm cho tim hắn càng ngày càng ấm áp.

“Có lẽ ở trong mắt người khác, thiếp đối với Tạ Chiêu rất vô tình đúng không? Không thương yêu một đứa trẻ, chàng có tình phụ tử đối với Tạ Chiêu, mẫu thân đối với Tạ Chiêu có tấm lòng tổ mẫu triu mến, chỉ có mình thiếp là mẹ kế độc ác?” Nguyên Nghi Chi tự giấu cười rồi nói: “Nhưng đau dài không bằng đau ngắn, biết rõ chuyện này không nên nhưng vẫn cứ dung túng, đó chính là làm hại hại tử không phải sao? Huống chi, tình cảm của Chiêu nhi vốn không nên đặt lên Triệu thị một người ngoài, việc này cho thấy chúng ta thất trách, nếu như bây giờ còn không vội vàng thừa dịp cùng hắn bồi dưỡng tình cảm, ta phải đưa tình cảm của Tạ Chiêu phải hướng về nguồn cội, nếu không khi hắn lớn lên tình cảm đối với chúng ta càng ngày càng xa cách không phải sao? Hắn sẽ đối với Tạ phủ không có cảm giác của tình thân, không có cảm giác thân tình, thậm chí cùng hài tử của chúng ta sau này không có tình cảm huynh đệ thân tình. Nói không chừng còn có thể hận chúng ta. Triệu thị nuôi Chiêu nhi bằng sữa của bà tuy có công nhưng bà cũng nhận được thù lao, hơn nữa theo như thiếp điều tra, Tạ phủ trả thù lao cho nàng gấp hai lần những bà vú khác, lễ tết còn có rất nhiều phẩm vật, cái này không nói đến, sau này vẫn cứ tiếp tục như thế, nhưng tuyệt đối không thể để cho bà bầu bạn sớm tối cùng Tạ Chiêu, phải tách bà ra khỏi Tạ Chiêu những việc như thế này không nên chậm trễ phải làm càng sớm càng tốt.”

“Nghi Chi, Nghi Chi, nha đầu ngốc của ta.” Tạ Ung khê than, cô nương ngốc nghếch hết sức thật thà, một chút thủ đoạn cũng không biết, về sau sống cùng mẫu thân phải làm sao?

Xem ra Nguyên phủ bảo vệ nàng quá tốt nàng so với Đinh Cẩm Tú nửa tâm cơ thủ đoạn cũng không có.

Tạ Ung cầm chặt tay nàng: “Ta hiểu lòng nàng, ta biết nàng một lòng lo lắng và nghĩ cho Chiêu nhi, chỉ là đừng nóng vội, chuyện này ta sẽ xử lý. Ai chà, thế nào? Thế nào? Thế nào mới vừa nói rất hay rồi lại khóc nữa? Mới vừa rồi còn một bộ dạng phong phạm đương gia chủ mẫu đâu rồi, sao mà mới chớp mắt đã khóc đến phải lau nước mắt đến đáng thương?”

23. Chương 23

Khi Tạ Ung cầm tay của nàng thì Nguyên Nghi Chi cũng không hiểu vì sao, vốn đã trấn định đột nhiên lung lay, uất ức trong đáy lòng như Hoàng Hà vỡ đê tràn lan mãnh liệt hơn thông thường, nàng chưa từng nghĩ đến làm con dâu lại khó khăn như vậy, làm mẹ kế càng khó hơn.

Nhưng mà lúc này nàng cảm thấy uất ức tăng gấp bội, bởi vì biết Tạ Ung thương tiếc đối với nàng sao?

Bởi vì biết có người thương tiếc, nên cảm giác đau đớn ập đến, mới càng cảm thấy uất ức, mới càng không muốn che dấu nữa khóc rống một trận.

Nàng vùi mặt vào ngực Tạ Ung, mặc cho nước mắt chảy dài, ô ô khóc rống thất thanh.

“Bé con.” Tạ Ung dùng tay xoa mái tóc đen nhu thuận của nàng, vừa cười vừa nói: “Còn tưởng rằng nàng đã trưởng thành, thì ra vẫn là một tiểu hài tử. Ngoan, khó khăn cho nàng, ta hiểu.”

“Thiếp không phải hài tử.” Nguyên Nghi Chi nức nở: “Chàng mà không lấy thiếp thì thiếp đã trở thành gái lơ thỉ.”

Tạ Ung cười ha hả, không nhịn được cúi đầu hôn trên khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng: “Vây cũng không tính là cô nương già, nhiều lắm là đại cô nương. Đại cô nương của ta, đừng khóc, được không? Nói không chừng có thể làm mẹ người ta rồi, còn động một chút là khóc nè?”

Nguyên Nghi Chi bỗng nhiên lại cúi đầu vào ngực Tạ Ung, buồn bực níu vạt áo của hắn nói: “Mẫu thân lại ban cho chàng một mỹ nhân đây.” Nếu như hắn dám nhận Tử Tinh, nàng sẽ không ngu ngốc rúc vào ngực hắn mà khóc.

Hừ!

Tạ Ung vỗ vỗ đầu của nàng: “Đừng lo lắng, ta sẽ xử lý.”

Phòng tây trong Tùng Hạc Uyển .

Tạ mẫu nghe Tạ Ung nói vốn đang nằm dựa trên nệm bả đột nhiên bật dậy cau chặt đôi chân mày chăm chăm nhìn hài nhi, hỏi: “Người phải dọn ra ngoài ở ?”

Tạ Ung ngồi đối diện với Tạ mẫu, nâng lên một ly trà nóng, hắn mở nắp đậy rồi rất từ tốn thổi hơi nóng mới trả lời: “Đúng vậy, năm nay chính là đánh giá quan viên ba năm một lần, hiện nay là cuối năm , là thời điểm nhận lệnh điều động, kết quả chắc cũng sắp có, con được lời nhắc từ hoàng thượng, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vài ngày nữa sẽ có lệnh.”

Tạ mẫu nhíu chặt chân mày, mặc dù kiến thức của bà thiển cận nhưng vì quan tâm hài nhi trên quan trường nên có từng nghiêm túc nghiên cứu qua nên hiểu ngay được tình huống. Thực ra để đạt được đến vị trí trọng thần cao trong triều, đứng ra sẽ không bị điều ra bên ngoài mà căn bản chỉ làm việc ở Hàn Lâm viện cùng sáu vị thư trung tại kinh thành, chờ cho thời gian lâu một chút sẽ được thăng chức Đại Học Sĩ, bước chân vào địa vị cao quý trở thành rường cột nước nhà.

Điển hình nhất chính là Nguyên Tu Chi huynh trưởng Nguyên Nghi Chi .

Nguyên Tu Chi lúc xưa chính là thư đồng của hoàng thượng Huyền Dục, sau lại tiến vào Hàn Lâm viện đợi ba năm, lại trở thành Lại Thị Lang hai năm, sau được đặc cách thăng làm phó Tả Thượng Thư, thực chất là “Tả Tướng” , và phó Hữu Thượng Thư cùng nhau nắm giữ triều chính, mà cổ nhân lấy trái làm chánh, cho nên Nguyên Tu Chi trở thành chân chính “Thủ lĩnh Tể tướng” .

Dĩ nhiên đường thăng quan giống Nguyên Tu Chi không phải ai cũng giống thế, dù sao hắn cũng là cận thần bên cạnh hoàng thượng, có công hộ thánh giá, các triều đại thay đổi đại quốc công thần đều do nhảy vượt cấp , không đi theo quỹ đạo thông thường.

Nhưng từ ngày lập quốc tới nay tất cả các Tể tướng, đều làm quan tại kinh thành không hề bị đưa ra bên ngoài

Nghiêm chính mà nói, trong kinh thành khắp nơi đều có quan, nhưng chỉ có số ít là đại thần và vài vị quan có thực quyền, phần lớn quan ở kinh thành đều tương đối nghèo nàn. Cho dù món béo bở có thể vơ vét phải chia cho quá nhiều người, cuối cùng còn sót lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì được một buổi giao tiếp của quan viên với nhau thôi. Nhưng làm quan ở kinh thành vì luôn được tỏa sáng trước mắt hoàng thượng, nên một khi được hoàng thượng ưu ái, sẽ vượt lên một lúc ba cấp.

----- nói tình tiểu thuyết đi W W W. X S 8. C N ----- nói tình tiểu thuyết đi W W W. X S 8. C N -----

Trên căn bản đại quan ở bên ngoài rất có tiền, ngày lễ ngày tết sẽ có cả xe ngân lượng đầy ắp đưa đến kinh thành tặng lễ vật, để được thăng quan, để tại chức, hoặc vì muốn quay lại kinh thành. Nói tóm lại, mặc dù làm quan bên ngoài có nhiều món béo bở lớn, quyền hành lớn có thể xem như hoàng thượng một phương. So với làm quan ở kinh thành, quyền lực có vẻ lớn hơn nhiều. Nhưng ở bên ngoài dễ bị hoàng thượng lãng quên, có thể phải ở bên ngoài cả đời, không thể trở lại kinh thành, không thể đạt được đến địa vị cao.

Quan ở kinh thành, quan ở bên ngoài đều có ưu việt riêng, các quan viên đều theo đuổi một mục đích giống nhau, đều tình nguyện nghèo nàn ở kinh thành, mặc cho bên ngoài kiếm được nhiều tiền. Với Tạ Ung liên

tiếp giành các chức Giải nguyên là một Trạng nguyên kì tài, hoàng thượng rõ ràng muốn đem hần bồi dưỡng thành Tể Tướng, Tạ mẫu chưa bao giờ nghĩ tới con trai mình lại bị điều ra bên ngoài.

Tạ mẫu lo lắng trùng trùng hỏi: “Người làm quan tại kinh thành không tốt sao? Sao tự nhiên bị điều ra ngoài? Là vì đắc tội với ai sao?”

Không đợi Tạ Ung trả lời, Tạ mẫu đã gào to lên: “Ta biết rồi, nhất định là nữ nhân kia làm hại! Ta đã không cho người cưới nàng, người không nghe, giờ người nhìn xem! Nàng mới vừa vào cửa người đã bị điều ra ngoài, bên ngoài vạn nhất gặp phải tai ương, thì phải làm sao? Nàng chính là mạng sao chổi! Không được! Ung nhi, người không thể giữ lại nàng nữa!”

Nghe mẫu thân càng nói càng quá đáng, Tạ Ung không thể vô tâm uống trà nữa, đặt chiếc cốc lên bàn, hần cất cao giọng áp chế lại sự cáu gắt của mẫu thân: “Nương nương! Người yên lặng một chút! Chuyện này không liên quan đến Nghi Chi, là do ta xin được ra ngoài, chuyện này đã là ý định của ta lâu nay rồi.”

Tạ mẫu kích động đến mức mặt cũng đỏ lên, hần không thể đuổi Nguyên Nghi Chi ra khỏi Tạ phủ ngay lập tức, đột nhiên nghe hài nhi nói như thế, không khỏi kinh ngạc, nàng vốn đã đứng dậy, giờ lại chậm rãi ngồi lại giường, nghi ngờ nhìn Tạ Ung, hỏi: “Chính người xin đi sao? Tại sao? Người thật ngốc? Người không phải không biết chưa một đại thần nào xin ra ngoài sao? Chẳng lẽ người cam tâm làm quan phụ mẫu một nơi không thể về lại kinh?”

Tạ Ung khẽ thở dài một cái, trong lòng nữ nhân được cùng phu quân của mình cùng hài nhi làm quan mang lại cho họ cuộc sống thanh nhàn. Thậm chí có thể vênh mặt hất hàm sai khiến kẻ khác hầu hạ đã là điều không thể hiểu.

Đối với Tạ mẫu mà nói, muốn hài nhi thi khoa cử làm quan, là vì muốn trở thành nhân vật lớn, thoát khỏi cuộc sống mà lúc trước bà cùng phu quân sống bần hàn sĩ nhục, hài nhi làm quan chức càng cao càng tốt. Về con đường làm quan của hài nhi thì giữ chức vụ gì, làm như thế nào nàng không hiểu nên không thể đưa ra lời khuyên tốt.

Tạ Ung nói: “Hài nhi muốn chân chính làm việc có ích cho dân, muốn duy trì sự ổn định của quốc gia và hòa bình lâu dài, ở Lại Bộ Thị Lang tất nhiên có thể rèn luyện toàn bộ năng lực, nhưng lại thiếu hụt về khả năng thực tế, thiếu kinh nghiệm tiếp xúc cùng dân chúng, đối với cuộc sống khó khăn của dân chúng càng không có kiến thức, hài nhi muốn xuống phía dưới rèn luyện vài năm.”

Trong lịch sử có rất nhiều chính sách quan trọng của các nhà hùng tài vĩ lược, các nhà cải cách lớn. Bọn họ có thể đưa ra những vấn đề trị quốc an dân to lớn. Nhưng phần lớn không suy nghĩ đến việc phức tạp tại từng địa phương và những quan lại nhỏ bằng mặt không bằng lòng thói hư tật xấu, dấu trên lửa dưới. Bọn họ chỉ có thể đưa ra những biện pháp cương lĩnh thiên tài nhưng lại thiếu đi thủ đoạn áp chế để áp dụng hữu hiệu những chính sách này, cuối cùng dẫn đến cải cách thất bại.

Tạ Ung không dám nói mình vĩ đại cỡ nào không vụ lợi, nhưng là hần quả thật không muốn ngồi không hưởng lợi, không muốn “Vì chức vụ mới làm quan”, việc hần muốn làm bây giờ, hần muốn giúp ích cho quốc gia, dĩ nhiên nếu như có thể lưu danh sử xanh vậy thì càng tốt.

Tên, lợi, quyền, mỗi người luôn muốn đuổi theo, hần cũng giống vậy, hần chỉ là hy vọng mình sẽ làm tốt hơn 1 chút, làm tốt đẹp hơn một chút, nhờ có hần mà dân chúng có nhiều lợi ích hơn.

24. Chương 24

“Vậy người có thể quay lại không?” Tạ mẫu lo lắng nhất là tương lai của Hài nhi.

“Dĩ nhiên.” Tạ Ung tắt tự tin trả lời.

“Có thể trở thành quan lớn?”

“Đúng vậy.” Tạ Ung trong lòng bất đắc dĩ, Tạ mẫu hi vọng hấn làm Tể tướng chấp niệm này khiến hấn nhức đầu.

Tạ mẫu vì tin tức hài nhi phải dọn ra ngoài làm cho ngỡ ngác, nàng ngồi đó bất động thật lâu, một lát lại lo lắng hấn ra khỏi nhà có được an toàn, một lát lại lo lắng hài nhi có thể hay không vừa rời khỏi kinh thành sẽ bị kẻ thù công kích, không thể trở về được nữa với chốn phồn hoa.

Qua một lúc lâu, Tạ mẫu trầm thở dài: “Ta không thể hiểu những đạo lý lớn lao ấy, mà ta cũng không muốn cùng người cách biệt lâu như thế.”

Năm đó nàng ở quê hương Kinh châu, hài nhi một mình vào kinh thành đi thi, nàng ngày đêm lo lắng, dường như chưa đêm nào được ngủ ngon, đợi đến khi kinh thành truyền tin đến hài nhi đỗ Trạng nguyên thì nàng đã gầy trơ hết cả xương.

Nhưng vì hài nhi đỗ đạt là một tin tức tốt đã khuyến khích nàng, khiến cho nàng nhanh chóng khôi phục tinh thần, ăn ngon ngủ ngon, kích động theo sát hài nhi phái người đến kinh thành, lại nhận được tin tức hài nhi được tể tướng đương triều nhận làm con rể, lúc ấy Tạ mẫu thật sự cảm ơn trời đất, cho là mình khổ tấn cam lai rồi, lại không nghĩ đến sau khi Đinh Cẩm Tú vào cửa, luôn khiến nàng không vừa ý mọi thứ?

Mà bây giờ vào cửa Nguyên Nghi Chi, lại khiến cho nàng không hài lòng.

Tạ mẫu cúi húng nằm xuống nói: “Nói nhiều đạo lý lớn với ta, ta nghe cũng không hiểu, thật ra thì người dọn ra ngoài, căn bản vẫn là muốn chạy trốn khỏi ở bên cạnh mẹ chứ gì? Không chịu nổi mẹ? Cảm thấy mẹ cố tình gây sự? Mà ta có chỗ nào không vì sức khỏe của người? Ta đây cực khổ vì ai, vội vàng vì ai?”

Nói xong, Tạ mẫu rơi lệ

“Nương nương.” Tạ Ung cũng không nói, hấn rời khỏi kinh thành ra bên ngoài làm quan, quả thật có ý định rời khỏi Tạ mẫu, hấn thật cảm thấy tâm tình của mẫu thân không đúng, còn cứ suốt ngày sớm chiều đụng phải, đối với ai cũng sẽ không tốt.

Trăm thiện hiếu đứng đầu, hấn không thể cùng mẫu thân tranh chấp, không thể cùng mẫu thân ồn ào, nếu không sau này sẽ bị ngang tiếng bất hiếu, không vâng lời, nghiêm trọng hơn có thể mất chức, cho nên hấn chỉ có thể lựa chọn rời khỏi mẫu thân một thời gian.

Mà nếu như vì hấn rời kinh ra ngoài, hoàng thượng Huyền Dục liền quên mất hấn, không triệu hồi hấn trở lại kinh nữa, vậy hấn cũng không có gì oán trách, một hoàng thượng như vậy không đáng để hấn dốc hết tâm tư của mình.

Tạ mẫu phát phát tay, “đi đi, đừng khiến ta nhìn thấy lại thêm phiền lòng.”

Tạ Ung biết mẫu thân lúc này bị chút đả kích, sau khi đứng lên hành lễ rồi xoay người rời đi, sau lưng lại truyền đến Tạ mẫu càng phát ra thanh âm chán nản: “Đều nói nuôi nhi thật tốt, nuôi nhi có thể dưỡng già, nhưng mà nhìn xem nuôi hài nhi có ích lợi gì? Nuôi lớn tìm được một nữ nhân khác rồi, có kẻ nào trong lòng còn có mẹ kia chứ.”

Tạ Ung bóp bóp nắm tay, bước chân chần chờ một chút, cuối cùng vẫn bước nhanh rời đi.

Nguyên Nghi Chi đối với tin tức muốn chuyển ra ngoài của Tạ Ung cũng thất kinh.

Nàng so Tạ mẫu dù hiểu biết hơn nhưng cũng cho là Tạ Ung sẽ luôn luôn làm quan ở kinh thành, sau đó bình ổn thăng nhập nội các trở thành Tể tướng.

Lúc trước khi chưa xuất giá nàng nghe Tứ đệ Nguyên Bình Chi đề cập tới, tựa hồ Tạ Ung cùng với huynh trưởng Nguyên Tu Chi chính kiến không hợp, như vậy về sau Tạ Ung giữ chức vị hữu tướng, Nguyên Tu Chi giữ chức vị Tả tướng, Tả Hữu Tướng chính kiến không hợp, hoàng thượng thuận lợi cân bằng quyền lực, lợi cho hoàng quyền vững chắc, hoàng thượng cũng không cần lo lắng Tạ phủ cùng Nguyên phủ kết thân mà tạo thành ảnh hưởng bất lợi.

Bất kể nói thế nào, nàng đều không nghĩ tới Tạ Ung sẽ rời kinh làm quan đất khách.

Chỉ là, nếu như có thể rời khỏi Tạ phủ ở kinh thành, tạm thời rời khỏi Tạ mẫu, đối với người vừa gả vào Tạ phủ là nàng mà nói, rất tốt là khác ấy chứ?

Ba ngày sau đó khi Tạ Ung đề cập đến việc dọn ra ngoài, Thánh Chỉ trong cung cũng được truyền xuống, Tạ Ung với cấp bậc tả phó đô ngự sử quan tam phẩm điều đến Đô Sát viện, kiêm nhiệm giám sát Ngự sử lưỡng Hoài lập tức nhậm chức.

Ngự sử là quan văn, phụ trách giám sát bách quan, là kỷ cương tai mắt và thay mặt cho hoàng thượng, có rất nhiều quyền hành, lại không cần có thực quyền phá án. Nhưng mà hoàng thượng cho Tạ Ung Thượng Phương Bảo Kiếm, gặp phải việc không hợp pháp có quyền chém trước tâu sau, đồng thời cho hấn Hồ ẩn điều động quân sự lưỡng Hoài, có việc cấp bách, việc khó, đại sự có thể điều động quân đóng ở lưỡng Hoài.

Hiển nhiên, hoàng thượng hạ quyết tâm muốn quét sạch việc buôn bán muối.

Tạ Ung biết việc đề xuất tiến hành điều tra là do anh vợ thứ ba của hấn Nguyên Trị Chi, vạch ra chính sách cải tiến quả lý việc buôn bán muối cũng là do Nguyên Trị Chi, nhưng mà hoàng thượng hiển nhiên không muốn để cho Nguyên Trị Chi tiếp tục quá sâu hệ thống trị, thay đổi người, đổi tướng.

Vì liên quan đến dân sinh của quốc gia nên được đưa vào cơ bản của quốc sách, Huyền Dục cũng sẽ không để một đại thần toàn quyền nắm giữ, tất nhiên sẽ có khác người đi phân quyền hoặc giám thị.

Muối vụ cũng như thế.

Nguyên Trị Chi tiền kỳ công việc điều tra rõ ràng, hậu kỳ lại phải thay đổi Tạ Ung đi thao tác thực tế.

Tạ Ung bổ nhiệm rất gấp, mặc cho sắp đến năm mới, hấn phân phó Nguyên Nghi Chi chuẩn bị việc rời phủ, còn bản thân thì lo đến việc giao tiếp với quan phủ.

Tạ mẫu muốn ở lại Tạ phủ, hơn nữa lớn tuổi không nên bôn ba, nên tự nhiên sẽ không đi theo, Tạ Ung lưu lại Linh Lung, Thanh Đại phục vụ Tạ mẫu, lựa chọn dẫn theo Nguyên Nghi Chi cùng Tạ Chiêu lập tức nhậm chức.

Tử Tinh đương nhiên cũng ở lại Thanh Việt Uyển làm Nha hoàn, chiếu cố việc nhà. Bởi vì “ban thưởng của trưởng bối, không dám từ”, Tử Tinh không thể trực tiếp quay trở về bên Tạ mẫu, cho nên hiện tại đành lưu lại, sau này hấn sẽ lấy cớ lớn tuổi đuổi nàng gả cho người, coi như an toàn giải quyết.

Tạ mẫu dù sao cũng không thể ép buộc hài nhi đưa nữ nhân vào cửa, nếu không mặt mũi của cả hai sẽ mất sạch.

Mà bà vú Triệu Thị của Tạ Chiêu bởi vì nhớ hài nhi và phu quân của bà, tự nhiên cũng không nguyện ý đi theo Tạ Chiêu mà sẽ rời đi Kim Lăng, Triệu thị lựa chọn chủ động rời đi Tạ phủ, được bồi thường một số lớn kim ngân.

Nguyên Nghi Chi ngồi ở trong xe ngựa rời đi thành Kim Lăng, nàng nhìn nam nhân bên cạnh thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện Tạ Chiêu, chuyện Triệu thị, chuyện Tử Tinh, vì Tạ Ung chuyển ra ngoài làm quan mà toàn bộ những sự cố dễ dàng được hấn hóa giải.

Mâu thuẫn giữa Nguyên Nghi Chi cùng Tạ mẫu, vì khoảng cách xa, mà có thể trở nên bình thản, an tĩnh một chút chứ?

Mặc dù đây không phải là đường giải quyết căn bản nhưng nếu cứ sống ở nhà thì có thể hoàn toàn giải quyết sao? Trừ phi không qua lại, không làm người một nhà.

Nguyên Nghi Chi dĩ nhiên sẽ không chịu rời khỏi Tạ Ung, cho nên, có thể giống như bây giờ bình tĩnh dụ xuống, cũng đã tốt lắm rồi.

Nàng nghĩ, nàng sẽ quý trọng những thời gian yên tĩnh này

25. Chương 25

Dương Châu, Tạ phủ.

Đây là một phủ đệ điển hình Giang Nam - một viên lâm rất tinh xảo, bước vào năm bước là một khu vườn kết hợp với họa tiết của căn viện, được ngăn cách bởi cánh cửa thủy hoa ở giữa, bước vào bên trong ba bước có một hành lang dài thông với các lối rẽ vào các phòng, các loại cây cỏ quý hiếm đều có ở đây cả. Trên con đường đá xanh bằng phẳng pha lẫn chút đá cuội, hồ nước và giả sơn đan xen đỉnh đài lầu cát xa hoa.

Coi như ở thành Kim Lăng, Nguyên Nghi Chi thường thấy các loại kiến trúc to lớn, tinh xảo, lúc ban đầu bước vào tòa phủ đệ này cũng kinh thán không thôi, thật không thể coi thường dân gian Phú Quý.

Tòa phủ đệ này nguyên chủ nhân là một nhà đại diêm thương của Dương Châu. Nghe nói trước kia, Ngự sử mới tới tuần diêm không có ngôi nhà thích hợp, liền đem tòa biệt viện này hiến tặng cho quan phủ, sau đó quan phủ đem tòa nhà an bài cho gia thất của Tạ Ung.

Dương Châu nha môn có vận chuyển muối, toàn bộ đội vận chuyển muối đều được bọn họ sai khiến, thế nên quan trưởng chuyên trách cũng được đổi vận.

Muối vận nha môn của Cảnh quốc các phủ nha đều giống nhau, tiền nha hậu trạch, phía trước là phòng làm việc, phía sau là nơi để ở. Nhưng phía sau nha môn vận chuyển muối có phòng nhưng không thể trở thành nơi ở của một gia đình, tất nhiên không có cách nào an bài cho Ngự sử tuần diêm Tạ Ung, cho nên mới tìm ngôi nhà khác ở bên ngoài cho Tạ Ung.

Tạ Ung không giả bộ khách khí, hẳn đối với ngôi nhà quan phủ an bài tương đối hài lòng, không khách khí chút nào liền thu nhận, điều này cũng làm cho thần kinh vốn rất căng thẳng của quan lại Dương Châu lắng lẽ thở phào nhẹ nhõm —— xem ra vị Trạng nguyên này liên tiếp giành được các chức Giải nguyên có thể mua chuộc

Tạ Ung chuyển nhà đến Dương Châu hết một tháng, giờ đã vào tháng chạp, tuổi ngày một tăng.

Từ Kim Lăng đến Dương Châu ước chừng hơn hai trăm dặm đường, lộ trình cũng không quá xa, nhưng đây là lần đầu tiên Tạ Chiêu đi xa nhà, hơn nữa bị buộc rời khỏi bà vú Triệu thị rất buồn, khiến Tạ Chiêu vừa tới Dương Châu liền ngã bệnh, phát sốt, suy yếu, thỉnh thoảng khóc nháo, còn không thể ăn uống, ngủ không yên giấc, nên Nguyên Nghi Chi rất đau lòng.

Tạ Chiêu bệnh nặng vào mấy ngày đầu, Nguyên Nghi Chi ban đêm vẫn ngủ cùng với Tạ Chiêu, để Tạ Ung sang thư phòng.

Tạ Ung vốn định ở canh hai, nhưng là hẳn mới đến áp lực công việc rất lớn, Nguyên Nghi Chi lo lắng hẳn ban đêm không được nghỉ ngơi, bất lợi cho công việc ban ngày, nên không đồng ý.

Chăm sóc hài tử cần tỉ mỉ và kiên nhẫn, Nguyên Nghi Chi vừa nghe Tạ Chiêu khóc liền mất bình tĩnh, mấy lần phiền não suýt phát giận, sau lại lại nhớ đến mẹ cả Trịnh thị của mình, tâm tư bỗng nhiên trùng xuống, xem Tạ Chiêu như hài tử ruột của mình mà chiều cố.

Tiểu hài tử là sinh vật cực kỳ nhạy cảm. Người nào thật lòng đối tốt với nó, nó có thể cảm giác được ngay lập tức, cũng theo bản năng lệ thuộc vào người đó.

Tự mình chăm sóc Tạ Chiêu vài đêm, Tạ Chiêu dần dần đối với Nguyên Nghi Chi thân cận, dần dần không khóc kêu “Bà vú” vào ban đêm nữa, mà kêu “Nương nương”.

Lần đầu tiên nghe được tiếng gọi ban đêm trong giấc ngủ mơ màng của Tạ Chiêu, mỗi khi lật người, Tạ Chiêu đưa tay nhỏ bé lung tung sờ quơ lên, sau đó nhắm mắt lại kêu “Nương nương”, một bộ dạng tin cậy hoàn toàn. Nguyên Nghi Chi trong lòng mềm nhũ, ôm Tạ Chiêu hôn liên tục mấy cái.

Sau khi Tạ Chiêu khỏi bệnh, Nguyên Nghi Chi liền an bài mấy tên sai vặt tuổi nhỏ mỗi ngày cùng với Tạ Chiêu chơi đùa tại hậu hoa viên một chút, trước kia Tạ Chiêu được chăm sóc quá mức, thậm chí thường bị ốm, thân thể không được vận động đầy đủ, cũng không được phơi nắng, trông nó giống như tiểu hài tử 5, 6 tuổi. Tiểu tử này thích nhất là nghịch ngọc gây sự, cả ngày không có lúc rảnh rỗi, để hẳn thỏa thích chơi đùa, hẳn mới khỏe mạnh hơn.

Tạ Chiêu trở nên hướng ngoại, hoạt bát hơn trước bởi vì được phơi nắng và tỉ mỉ điều chỉnh ăn uống, nó vốn có khuôn mặt tái nhợt, nhỏ nhắn cũng từ từ trở nên hồng nhuận, động vật nhỏ luôn luôn khiếp sợ đã không còn thấy nữa, nó trở nên to gan hơn,thần nhiên hơn, dám nhìn thẳng phụ thân mẫu thân, dám biểu đạt ý nguyện của mình nữa.

Những biến hóa này rất chậm, nhưng xác thật từng ngày một đang thay đổi.

Mùng bảy tháng chạp, sáng sớm bầu trời mây đen giăng đầy, đen lay láy đè ở đỉnh đầu, báo hiệu một đợt bão tuyết sắp đến.

Tạ Chiêu hướng cha mẹ thỉnh an sớm, sau khi cùng cha mẹ ăn qua điểm tâm, liền dẫn mấy gã sai vặt cùng Nha hoàn đến hậu hoa viên chơi đùa.

Tiểu hài tử thiên tính mê chơi, không sợ lạnh nóng, ở ngoài cửa lớn chơi đùa không để ý đến cái lạnh.

Tạ Chiêu cùng mấy tiểu hỏa bạn cùng nhau chơi trốn tìm chạy nhảy một chút, Oanh nhi thấy trên trán hần hình như có chút mồ hôi, sợ hần đổ mồ hôi sẽ cảm lạnh, nên khuyên hần về nhà.

Tạ Chiêu có chút lưu luyến, trước kia hần bị tổ mẫu và bà vú gò bó , không cho phép diên khùng chạy không cho phép chơi đùa, bây giờ mẫu thân cho hần chơi đùa, hần quả thật vui đến chết mất, thật sự chết mất. Mỗi ngày lại theo mẫu thân học tập viết vài chữ to cũng không cảm thấy khổ cực, ngược lại cảm thấy thú vị.

Đang lúc ấy thì hần cảm thấy trên mặt lạnh lạnh, ngẩng đầu lên, liền thấy những mảng bông tuyết tung bay đầy trời bao la, Tạ Chiêu oa oa kêu lớn, “Tuyết rơi! Tuyết rơi! Ta muốn nói cho nương nương biết!”

Tạ Chiêu mang theo một luồng khí lạnh chạy vào buồng có lò sưởi thì Nguyên Nghi Chi đang cùng Hà quân sự thương lượng chuyện nấu cháo ngày mai - mùng 8 tháng chạp.

Nguyên Nghi Chi một mặt an bài xong sáng sớm ngày mai để nấu được cháo mùng 8 tháng chạp cần phải biết nấu, đồng thời còn suy tính lấy thân phận tuần diêm Ngự sử ra ngoài bố thí.

Có liên quan chuyện bố thí nàng cần cùng Tạ Ung thương lượng ——làm bố thí là chuyện tốt, nhưng lại dễ dàng bị người công kích là mua chuộc danh tiếng, vì vậy Nguyên Nghi Chi không dám tự tiện chủ trương.

“Nương nương! Nương nương! Tuyết rơi! Tuyết rơi!” Một góc áo bông thật dày bị vén lên Tạ Chiêu đổi lại một cổ lạnh lẽo thở hồng hộc chạy vào, hần còn đưa tay điều bộ , kêu: “Bông tuyết thật to nha, thật là trắng nha!”

Hần chỉ cố hướng trước mặt Nguyên Nghi Chi chạy đến, không có chú ý tới dưới chân một bồn than lửa hồng, mất thấy muốn đạp lên, Nguyên Nghi Chi vội vàng đưa tay cản hần, kết quả nàng từ trên ghế đứng dậy quá mạnh, liền ngã đi, thân thể mềm mại ngã xuống, làm cho Hà quân sự sợ hết hồn, vội vàng chạy đến đỡ nàng, lúc này bước nhanh sang đó Hòa Hà cũng ôm lấy Tạ Chiêu.

“Phu nhân? Phu nhân?”

Nguyên Nghi Chi sắc mặt tái nhợt bất tỉnh, dọa sợ mọi người, Hòa Hà đem Tạ Chiêu để qua một bên, vội vàng đến đỡ Nguyên Nghi Chi, mang theo tiếng khóc.

Đi ra bên ngoài làm việc Hòa Yên đi vào liền phát hiện trong phòng đại loạn.Đến khi nàng phát hiện là tiểu thư mình té xỉu,chỉ cảm thấy tâm không thể thở nổi. Nàng hung hăng bấm móng tay vào chính mình vì muốn mình trấn định. Lúc này mới xoay người kêu tiểu nha hoàn, phân phó: “Nhanh trước hết gọi quản gia đi mời đại phu, sau đó phái người đi thông báo lão gia.”

Quản sự Hòa Yên và Hòa Hà đã đưa Nguyên Nghi Chi vào giường lớn trong nội thất, Hòa yên đối với quản sự Hòa Hà nói: “Hà quân sự, làm phiền người đi gọi Tôn ma ma một tiếng, nàng hiểu sơ chút y lý, lại chiếu cổ tiêu thư từ nhỏ, mời nàng đến”

26. Chương 26

Quản sự Hòa Hà cuống quít đáp, một đường chạy đi gọi bà vú của Nguyên Nghi Chi - Tôn ma ma.

Tạ Chiêu bị sự cố bất ngờ dọa sợ, vẫn đi theo sau lưng Nguyên Nghi Chi, hiện tại hắn đã ngồi bên giường, lẳng lặng nhìn người đang nằm ngang ở trên giường nhắm mắt lại không nhúc nhích mẹ kế, muốn khóc lại không dám khóc, chỉ chớp chớp đôi mắt to, tay nhỏ bé sợ hãi nghĩ muốn níu lấy tay mẹ kế, thử mấy lần lại rụt về.

Hắn biết đều do mình gây họa.

Hắn chưa từng hiểu được gây họa sẽ có hậu quả gì, nhưng theo bản năng cảm thấy sợ.

Khi Tạ Ung vội vã chạy đến thì lão đại phu tóc điểm trắng đã xem xong mạch cho Nguyên Nghi Chi.

Lão đại phu có chút không xác định chắc chắn, lại dừng một chút, sau đó lại đổi tay bắt mạch.

Tạ Ung khóa chặt lông mi, mím chặt môi.

Một lát sau lão đại phu mới chậm rãi để tay xuống Nguyên Nghi Chi, lại chậm rãi đứng dậy, nhìn khuôn mặt nghiêm túc Tạ Ung cười nói: “Chúc mừng đại nhân, tôn phu nhân có hỉ.”

Tạ Ung chớp chớp mắt phượng, mặt không chút thay đổi, tiếp theo sau đó chớp mắt, nhìn lão đại phu một chút, lại nhìn Nguyên Nghi Chi đang hôn mê một chút.

Lão đại phu cười ha ha, ông thấy tình cảnh này bởi vì quá mức vui mừng, ngược lại không có phản ứng ngu xuẩn của phụ thân, nói: “Mới hơn một tháng, cho nên vẫn còn rất khó khăn chẩn đoán chính xác, nhưng theo kinh nghiệm lão phu tám chín phần, nếu như đại nhân không yên lòng, qua sáu bảy ngày nữa, lão phu trở lại chẩn đoán bệnh một lần nữa.”

Tạ Ung rốt cuộc xác định mình không nghe lầm, vẻ mặt nghiêm túc vẫn như cũ chưa đổi, hắn gật đầu một cái: “Vậy làm phiền lão tiên sinh rồi, tại sao nàng xỉu, mà bây giờ còn chưa tỉnh?”

Lão đại phu nói: “Tôn phu nhân vất vả quá độ, trước đó vài ngày liên tiếp thức đêm? Cái này không thể được, trước ba tháng đầu là thời kỳ mấu chốt của thai kỳ, hơi vô ý sẽ dễ dàng dẫn đến sanh non, ta sẽ cho nàng ấy thuốc an thai bổ thân, mỗi ngày sáng, tối uống một lần, ba chén nước mấu còn một chén, uống nhân lúc còn nóng.”

Vài ngày trước Nguyên Nghi Chi thức đêm chăm sóc Tạ Chiêu, ban ngày còn phải bố trí nhà mới, tiếp đãi các nữ quyền quan trường Dương Châu tới chơi.

Tạ Ung ánh mắt sầm lại, nhưng vẻ mặt như cũ hết sức tỉnh táo, hắn nói với lão đại phu: “Trong thành Dương Châu có thể có Thánh Thủ Phụ Khoa? Nếu như là nữ nhân thì càng tốt, ta muốn mời họ về đến nhà nhờ chăm sóc.”

Lão đại phu hơi có chút kinh ngạc nhìn Tạ Ung một cái, vị này tuổi không lớn lắm. Đại Quan người phát ra quan uy mười phần, thậm chí có chút lạnh như băng, cũng không nghĩ tới lại rất thương tiếc phu nhân, lại vì nàng mang thai mà cố ý cung phụng đại phu ở nhà.

“Lại nói tại đây thật sự có thầy thuốc nữ, chuyên khám phụ khoa, y thuật tuyệt diệu, cứu người vô số, nhân gian tôn xưng nàng ấy là vương cô, nếu như đại nhân có thể mời được nàng, khẳng định không phải lo gì.”

Tạ Ung gật đầu một cái, lại căn kẽ hỏi thăm tư gia của vương cô, chờ lão đại phu viết xong đơn thuốc, đưa cho hắn rất nhiều bạc.

Lúc Lão đại phu viết đơn thuốc, Nguyên Nghi Chi đã tỉnh lại, nàng chỉ là quá mệt mỏi, hơn nữa vừa cười xong rất nhanh đã có thai khiến cho khí huyết không điều hòa, lúc này mới té xỉu, cũng không có gì đáng ngại.

Tạ Ung tự tay dứt Nguyên Nghi Chi uống thuốc, để cho nàng nằm xuống nghỉ ngơi, thấy sắc mặt của nàng hơi khôi phục một chút đỏ ửng, sắc mặt căng thẳng của hắn mới hơi giảm đi một chút, nhẹ nhàng nắm tay Nguyên Nghi Chi, hắn mấy lần muốn mở miệng, muốn nói lại thôi

Nguyên Nghi Chi có chút buồn cười, cầm lại tay hắn hỏi: “Sao thế?”

Khuôn mặt của Tạ Ung U ám, hắn lại mím chặt môi một lúc, mới nhẹ nhàng cúi đầu tựa vào trán nàng, nói: “Nàng nhất định phải thật khỏe mạnh, biết không?”

Lông mi của hắn và lông mi nàng cọ vào nhau, hơi ngửa một chút, mắt của nàng nhìn vào mắt hắn, nàng có thể thấy được trong đó là sự lo lắng, sợ hãi đến tột độ, cùng với sự bình tĩnh bên ngoài của hắn hoàn toàn bất đồng.

Lòng của Nguyên Nghi Chi trong nháy mắt liền mềm như một dòng xuân thủy.

Nàng đưa tay vòng qua cổ của hắn, chủ động hôn lên cánh môi mỏng của hắn, nói như cam đoan: “Đừng lo lắng, Thiếp và hài tử sẽ thật khỏe mạnh.”

Hai người lẳng lẳng ôm nhau trong chốc lát, Tạ Ung chợt đứng lên, xoay người đi ra phía ngoài phòng, gọi nha hoàn đến phân phó.

Hắn nhẹ nhàng nói trước với nàng ta: “Người tự mình giáp mặt thông báo Tri Chương, bảo hắn lập tức đến cầu Vương cô, bất kể dùng thủ đoạn gì phải mời cho bằng được.”

Tri Nhu lĩnh mệnh đi.

Tạ Ung lại quay sang Tôn ma ma nói: “Nhũ mẫu chăm sóc Nghi Chi từ nhỏ, sau này vẫn phải phiền người bận tâm đến nàng, Nghi Chi luôn phải tự mình làm việc, không chịu nghỉ ngơi thật tốt, Nhũ mẫu nhất định phải giám sát nàng. Về sau nàng ăn, mặc, ở, dùng, người cũng cần thật cẩn thận.”

Tôn ma ma kính cẩn phúc phúc, nói: “Dạ, lão thân nhất định chăm sóc tốt phu nhân.”

Tạ Ung lại nhìn một chút Hòa yên và Hòa Hà: “Về sau các người thay phu nhân quản lý gia sự trong mọi việc phải nắm rõ hết mọi thứ, chuyện nhỏ tự mình giải quyết, đại sự đi hỏi quản gia Tri Chương bên ngoài biết chưa?”

Hòa Yên và Hòa Hà cùng đồng thanh: “Vâng”

Nguyên Nghi Chi trong nội thất lắng nghe Tạ Ung an bài, trong lòng vừa ấm áp vừa ngọt ngào, chính là cảm động vô cùng, mắt lại phát hiện Tạ Chiêu co rúc ở cuối giường.

Tạ Chiêu giống như con cún con nằm ở cuối giường, ngược mắt nhìn nàng.

Nguyên Nghi Chi kinh ngạc nói: “Chiêu Nhi con sao vậy?”

Tạ Chiêu chớp chớp thủy mâu, hỏi: “Nương nương, người có tiểu oa nhi còn thương con không? Tiền ma ma nói người có tiểu oa nhi của mình rồi sẽ không thương con nữa.”

Nguyên Nghi Chi vừa đau lòng vừa tức giận, vẫy Tạ Chiêu lại trước mặt mình, xoa đầu nó nói: “Ta là nương nương của ngươi, có người nương nương nào mà không thương hài nhi? Ngươi nha, sắp làm ca ca rồi, phải có bộ dạng của ca ca đó, sau này còn phải thay nương nương chăm sóc tiểu oa nhi nữa chứ.”

Tạ Chiêu lập tức vui vẻ ra mặt, hỏi: “Có thật không? Muốn cho con chăm sóc tiểu oa nhi! Ta muốn tiểu đệ đệ!”

Nguyên Nghi Chi có chút nghi ngờ cười, hỏi: “Tại sao không cần tiểu muội muội?”

Đứng ở lập trường trong nhà, không phải nên hi vọng nàng sinh nữ nhi sao?

“Tiểu đệ đệ sẽ chơi với ta, tiểu muội muội không cần.”

27. Chương 27

Nguyên Nghi Chi Cười ngược mặt lên nói ” đệ đệ, muội muội đều chơi với con, chỉ cần con làm một người anh tốt.”

Tạ Chiêu lập tức bảo đảm: “con nhất định sẽ làm một ca ca tốt! Nương nương để cho bọn họ chơi với con nha!”

Tạ Ung đi vào, không vui, nhỏ giọng quát: “Cả ngày chỉ biết chơi, người lớn thế nào rồi? đã mấy tuổi rồi hả ?”

Nguyên Nghi Chi bắt đắc dĩ vỗ trán, lại nữa!

Tạ Ung thật là một phụ thân ngốc, chỉ biết đen mặt lại khiển trách tiểu hài tử, khó trách Tạ Chiêu luôn khiếp sợ, không hẳn là bị ảnh hưởng từ Triệu Thị, còn do bị Tạ Ung dọa sợ?

Phụ thân ngu ngốc!

Nguyên Nghi Chi vuốt ve nhẹ bụng, không nhịn được mắng thầm trong bụng phụ thân của tiểu oa nhi. Xem ra sau này vì vấn đề nuôi dạy hài tử, nàng cùng hắn còn phải tranh chấp đây.

Chỉ là, nàng cực kỳ mong đợi ngày đó .

Từ sáng đến tối, một đám người vây quanh Nguyên Nghi Chi chạy qua chạy lại, ăn cơm, mặc quần áo, tắm bộ, không khỏi chiếu cố liên tục như vậy .

Nguyên Nghi Chi vốn trêu cợt Tạ Ung mấy câu, nhưng nghĩ đến Đinh Cẩm Tú cũng bởi sinh khó mà qua đời, nên trong lòng Tạ Ung có bóng ma, nàng lại đau lòng thay hắn, ngoan ngoãn nghe lời, nghiêm túc cẩn thận bảo dưỡng thân thể mình.

Sinh con là cửa ải khó nhất đối với nữ nhân từ trước đến giờ, hơn nữa mang thai cực khổ và nguy hiểm, Nguyên Nghi Chi mặc dù thường hay thoải mái nhưng cũng không dám coi thường.

Mới đầu nàng cảm thấy mang thai không có cảm giác gì khác, cho đến có một hôm thức giấc vào buổi sáng cảm thấy buồn nôn, Tạ Ung thấy sắc mặt nàng không tốt, vội vàng gọi bọn nha hoàn vào, nhưng Nguyên Nghi Chi đã nôn mửa đầy giường.

Đây chỉ là khởi đầu, mọi thứ ngày càng tệ, khẩu vị Nguyên Nghi Chi luôn rất tốt giờ thì bắt đầu nôn mửa, ăn bất cứ thứ gì cũng ói, ngày càng nhiều, trong bụng như có khối đá nặng đè ép, những thứ trước kia thích ăn lại thấy ghê tởm, chỉ muốn ăn rau dưa trái cây.

Nhưng thời kỳ nàng mang thai thật không khéo lại nhằm vào mùa đông làm gì có rau dưa? Trái cây cũng rất ít. Kết quả chính là sắc mặt của Nguyên Nghi Chi càng ngày càng kém, khẩu vị càng ngày càng tệ.

Tạ Ung gấp đến độ phát hỏa, mấy phen muốn tự mình bái phỏng vương cô, hi vọng nàng có thể đến ở tạm Tạ phủ vì điều dưỡng thân thể cho Nguyên Nghi Chi.

Vương cô là Thánh Thủ Phụ Khoa nổi danh ở Dương Châu, bà xuất thân Thư Hương, phụ thân từng làm một Tiểu Quan, tinh thông y thuật, mẫu thân cũng tinh thông dược lý, bà từ nhỏ đã có hứng thú với y học yêu thương con gái Vương Thị đến toàn bộ kiến thức truyền cho bà, nhưng học tại nhà cũng chỉ đến một giới hạn nào đó, hơn nữa vương cô lập chí muốn nghiên cứu bệnh của nữ nhân, lớn lên một muốn tìm thầy học y ở chung quanh, nhưng vào thời buổi trọng nam khinh nữ, truyền nam không truyền nữ ngành y cũng có khó khăn của nó, nhưng với tính khí kiên trì thành sự(ý là mọi việc thành công nhờ kiên trì), rất nhiều lão lang trung đã được nàng khơi thông tư tưởng, truyền thụ cho nàng rất nhiều bí mật bất truyền, cũng nhờ thế nàng học được y thuật, từ từ trở thành một người nổi trội.

Đáng tiếc, hành động của vương cô ngay lúc ấy rất kinh hãi thế tục, lại không tìm được nam nhân thích hợp xứng đáng gả, vương cô cả đời ở cùng với bà dì, chỉ lấy nhận mấy đệ tử bên cạnh.

Hôm nay vương cô tuổi tác đã cao, thể lực không lớn như lúc trước, môn hạ đệ tử cũng ra ngoài tự lập, thật ra thì nàng trải qua sự cô độc và tĩnh mịch.

Nguyên Nghi Chi cảm thấy rất tò mò với nữ thần y như vậy, hơn nữa kính nể, muốn tự đến bái kiến nàng, nhưng bị Tạ Ung ngăn lại.

Tạ Ung học tập cổ nhân Tam Cổ Mao Lư(1), lấy thân phận quan phẩm cao nhất của mình ở Dương Châu tự mình đi bái kiến vương cô, hi vọng bà chuyển đến Tạ phủ để chăm sóc, hơn nữa có thành ý muốn vì bà đường lão.

Vương cô cả đời tự mình hành y, không chịu đến nhà người khác làm người chăm sóc, nhưng mà hôm nay bà đã gần sáu mươi tuổi rồi, không có thể lực dồi dào để cứu người được nữa, đồng thời cũng bị chút thành ý của Tạ Ung tác động, quan trọng hơn bà thích Tạ Chiêu thường hay đến cùng Tạ Ung, người lớn tuổi đặc biệt dễ dàng bị bộ dạng của tiểu hài tử hồn nhiên ngây thơ làm lay động, vương cô cuối cùng đáp ứng khẩn cầu của Tạ Ung.

Trước đó Vương cô có chẩn đoán bệnh tình cho Tạ Chiêu, nó đã bị yếu từ nhỏ trong bụng mẹ, nếu muốn chân chính khỏe mạnh không gặp trở ngại sau khi lớn lên, cần khá nhiều thời gian bồi dưỡng tẩm bổ là chủ yếu, thuốc uống chỉ là phụ trợ thêm.

Sau khi vương cô cho Nguyên Nghi Chi điều dưỡng ăn uống cẩn thận, thân thể Nguyên Nghi Chi dần dần tốt hơn lên, nàng hiện tại chỉ hay nôn oẹ, phản ứng so với phụ nữ bình thường khác khi có thai kịch liệt hơn một chút, điều này cũng không có gì đặc biệt cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể từ từ điều dưỡng, tận lực tìm những thức ăn nàng muốn ăn, thích ăn các loại thức ăn kỳ lạ nào đó.

Ở giai đoạn nôn nghén, thì không cần biết là thức ăn có dinh dưỡng và không dinh dưỡng, quan trọng nhất là có thể ăn, bất kể là cái gì, chỉ cần nàng muốn ăn, ham ăn thì càng tốt.

Vương cô đối với Tạ Ung giảng giải về phụ nữ có thai những phản ứng đặc biệt, có thể vẫn nôn nghén đến ngày sinh, khá dài 8, 9 tháng mười ngày trong thời gian này chỉ có thể chờ đợi, phụ nữ có thai thật rất vất vả, bất kể như thế nào cũng phải che chở bảo vệ.

Tạ Ung nghe, một lúc lâu cũng chỉ im lặng.

Ngay lúc này, Tạ phủ trong kinh thành truyền tin đến, Tạ mẫu đưa thư đến một chút thuốc, một chút hức ăn và một người —— Đinh Lục tiểu thư Đinh Cẩm Vân.

Tạ mẫu viết trong thư vì Nguyên Nghi Chi mang thai cảm thấy rất vui, hi vọng nàng có điều dưỡng thân thể thật tốt, năm sau vì Tạ gia sinh một tôn tử.

Nhưng trong thư của bà đoạn sau mới là trọng điểm, Tạ mẫu nói Nguyên Nghi Chi mang thai, không thể chăm sóc Tạ Ung, càng không thể chăm sóc Tạ Chiêu, hơn nữa Tạ Chiêu trước đó bị bệnh, bệnh rất nặng, Tạ mẫu dường như từng câu từng chữ đều là chỉ trích Nguyên Nghi Chi hại, cho nên bà cùng bên ngoại Tạ Chiêu Đinh gia bắt tay với nhau, chưa được phép Tạ Ung đã đem sính lễ đến hỏi Đinh Lục tiểu thư Đinh Cẩm Vân làm tiểu thiếp cho Tạ Ung.

Đinh Cẩm Vân lần này theo đón người ngựa từ Tạ phủ tới Dương Châu, thân phận đã từ tiểu di của Tạ Chiêu nay trở thành Nhị nương của Tạ Chiêu một chuyển biến trọng đại ——nàng được Tạ mẫu dùng kiểu nhỏ đón vào Tạ phủ, ở kinh thành vào cửa trong tình trạng không có nam chủ.

28. Chương 28

Tạ Ung xem xong lá thư mẫu thân tự tay viết nhưng trên mặt vẫn không hề có chút thay đổi, sau đó từ từ gấp thư lại ngay ngắn rồi bỏ lại vào trong phong thư.

Đinh Cẩm Vân mặc một bộ quần áo mới màu đỏ nhũ bạc có vẻ sợ hãi đứng ở một bên, nhưng đôi mắt hoa đào mong nước lại thỉnh thoảng len lén ngược nhìn Tạ Ung.

Bởi vì đang ở nhà nên Tạ Ung chỉ mặc áo dài liền thân màu xanh đen mỗi khi thường ở nhà, ngoài màu vốn có trên áo ra cũng không có hoa văn đồ án gì khác, chỉ có đường viền ở cổ áo và vạt áo dùng chỉ tơ cùng màu xanh đen thêu xung quanh, nhưng đã làm tôn lên dáng người cao lớn và khí chất lỗi lạc của Tạ Ung.

Lòng ngực Đinh Cẩm Vân nhảy loạn thành thạch, từ lần đầu tiên nàng nhìn thấy Tạ Ung thì trong lòng của người thiếu nữ đã nổi lên tình ý mông lung. Người đàn ông này vừa trẻ tuổi vừa anh tuấn vừa có tài hoa, tiền đồ vô lượng, sao nàng lại có thể không động lòng đây?

Nhưng khi đó nàng chỉ có thể âm thầm hâm mộ tỷ tỷ của mình thật tốt số và may mắn, bản thân nàng chỉ là con thứ, dù thế nào cũng không thể gả được ột phu quân tốt như vậy.

Ai có thể nghĩ tới phong thủy luân chuyển, tỷ tỷ của nàng vẫn luôn khỏe mạnh như thế nhưng không ngờ lại bởi vì khó sanh mà qua đời? Khi đó tuy ngoài mặt Đinh Cẩm Vân cũng rất bi thương, nhưng thực ra ở trong lòng thì lại vui vẻ mừng thầm, nàng đã từng cẩn thận tính toán, nàng biết phụ thân không cam lòng bỏ qua một người con rể như Tạ Ung này, mà nữ nhi chưa gả đi của Đinh gia cũng chỉ có nàng, rất có thể nàng sẽ trở thành người vợ kế tiếp của Tạ Ung!

Tạ phu nhân, cách xưng hô này thật là tuyệt mỹ đến cỡ nào!

Nữ chủ nhân của Tạ phủ, tương lai đang rộng mở chào đón nàng!

Đinh Cẩm Vân một mặt cẩn thận từng chút lấy lòng cha và mẹ cả của mình, một mặt cố gắng giả trang nhu thuận ở trước mặt Tạ mẫu tử ra mình hoàn toàn bất đồng với vị tỷ tỷ ngông cuồng kiêu ngạo, sẽ không bao giờ ngộ nghịch với mẹ chồng.

Hầu như nàng đã cho rằng tính toán nhỏ nhất của mình sắp phải thành công như ý rồi, dù là phụ thân, mẫu thân hay là Tạ mẫu, dường như cũng đều có ý định muốn nàng trở thành kế mẫu của Tạ Chiêu, kế thất của Tạ Ung.

Nhưng nàng ngàn tính vạn tính, lại tính sai lòng của Tạ Ung, nàng không nghĩ tới Tạ Ung thế nhưng có thể nảy ra ý định cầu hôn với một người con gái có tên là sao chổi nổi tiếng “Khắc chồng”!

Hắn bị điên rồi sao?

Hay là hắn thật sự là một tín đồ thấy người sang bắt quàng làm họ? Bởi vì ham mê quyền thế địa vị Đệ Nhất Thế Gia Nguyên phủ, cho nên mới không ngại nguy hiểm bị khắc mà cưới người con gái ghê tởm đó?

Trừ nguyên nhân này ra, Đinh Cẩm Vân không nghĩ ra được lý do nào khiến cho Tạ Ung cầu hôn Nguyên Nghi Chi.

Tuổi nàng so với Nguyên Nghi Chi thì trẻ hơn, thanh danh cũng tốt hơn Nguyên Nghi Chi, dung mạo tự tin cũng không hề thua kém Nguyên Nghi Chi, có lẽ nhà mẹ của Nguyên Nghi Chi hiển hách, nhưng cũng là con được thứ thiếp sinh ra giống như nàng, vậy thì tại sao lại chọn Nguyên Nghi Chi?

Sau khi các nhận Tạ Ung cưới Nguyên Nghi Chi là vì tục huyền, Đinh Cẩm Vân ngay lập tức phẫn chấn trở lại, từ khi hiểu biết được tư tình nam nữ, thì trái tim nàng chỉ trao gởi ột mình Tạ Ung, đương nhiên không thể cứ như vậy mà từ bỏ, cho nên nàng dứt khoát bỏ qua dự tính làm chánh, lui một bước để có được nhiều thứ, dù cho làm tiểu thiếp cũng phải gả vào Tạ phủ.

Và một lòng cẩn thận tính toán của nàng hiển nhiên đã thành công.

Chỉ cần thành công gả vào Tạ gia, dựa vào tướng mạo xinh đẹp trẻ tuổi của mình, nàng không tin mình không chiếm được trái tim của Tạ Ung.

Một người đàn ông bất kể ra vẻ đạo mạo như thế nào, thật ra cũng chỉ là những kẻ háo sắc, tựa như phụ thân của nàng, tuổi cũng đã lớn, râu tóc bạc trắng cả rồi, không phải cũng mới nạp một tiểu thiếp có chừng mười bảy tuổi sao?

“Tỷ phu?” Đinh Cẩm Vân cẩn thận nhìn Tạ Ung, cố ý chọn cách xưng hô ám muội này để gọi.

Nàng biết cánh đàn ông nam nhân rất yêu thích cái loại cấm kỵ này.

Tạ Ung giương mắt liếc nhìn tới nàng, trên mặt không có biểu cảm gì mà ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo bức người.

Đinh Cẩm Vân không kìm lòng được mà rụt người lại, trái tim dường như cũng đang bị đóng băng, nàng có cảm giác đứng trước ánh mắt này mình không có chỗ nào có thể che giấu, hầu như mọi sự tính toán trong lòng của mình đều bị nhìn thấu.

Tạ Ung lạnh lùng dời đi ánh mắt, nhìn sang Tri Nhu đứng hầu ở bên cạnh nói: “Sắp xếp cho Đinh tiểu thư đến phòng khách ở, sau đó ta sẽ có an bài khác.”

“Dạ.” Tri Nhu lên tiếng đáp lại, sau đó đi tới trước mặt Đinh Cẩm Vân, khách khí nói: “Đinh tiểu thư, mời cùng nô tỳ đi lối này.”

Đinh Cẩm Vân có chút lo lắng nhìn về phía Tạ Ung, nàng đã là tiểu thiếp của hắn, là người phụ nữ của hắn, sao có thể đến ở tại phòng khách?

Nhưng lúc này Tạ Ung đã sải bước đi ra khỏi phòng khách.

Cũng trong thời gian đó, tại hậu trạch của Tạ phủ.

Nguyên Nghi Chi đang nằm nghiêng ở trên giường, sau lưng kê lên một chiếc gối dựa lớn, mắt rũ xuống nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình, trạng thái như đang suy nghĩ gì đó.

Niềm vui sướng sắp chào đón một sinh mệnh mới vẫn còn chưa tản đi, tuy rằng mỗi ngày nàng đều phải chịu cảnh nôn nghén hành hạ, nhưng trong lòng cảm thấy rất hạnh phúc, đối với tương lai cũng ấp ủ rất nhiều ước mơ tốt đẹp, thậm chí nàng cũng không quan tâm đến lời khuyên can của Tôn ma ma, mỗi ngày đều dành ra chút thời gian chuẩn bị quần áo cận thân cho tiểu bảo bảo.

Da thịt em bé còn nhỏ rất non nớt mềm mại, cho nên quần áo cận thân của tiểu bảo bảo cũng không phải là càng mới càng tốt, mà ngược lại là phải mặc cũ rồi, bông vải dệt được mài mòn mềm đi như vậy mới có thể tốt hơn.

Nguyên Nghi Chi tìm ra được vật liệu may mặc vải bông mà trước kia mình và Tạ Ung đã từng mặc qua, sau khi lộn ngược lại giặt sạch xong, rồi dùng nước sôi đun qua một lần, sau đó tiếp tục đo đạc cắt may lại thành quần áo mới cho tiểu bảo bảo, áo choàng ngắn cỡ nhỏ, quần dài cỡ nhỏ cùng yếm quần bụng cũng cỡ nhỏ và cộng thêm đủ loại quần áo khác.

Nhưng từng đường kim mũi chỉ chế tạo ra một bộ y phục, lại là một việc rất hao tổn nhiều nhân lực, cho nên Tôn ma ma mới phản đối Nguyên Nghi Chi làm công việc quá sức này, nhưng Nguyên Nghi Chi lại không nghe lời khiến cho Tôn ma ma cũng sắp nổi đóa. ——Tạ phủ cùng Nguyên phủ đều không thiếu tay may vá, cho dù có yêu thương con cái đi nữa, cũng không cần phải đến mức tự tay mình làm y phục vào thời gian này chứ?

Tôn ma ma cũng cảm thấy rất cần thiết nên để Tạ Ung giáo huấn một chút Nguyên Nghi Chi cứng đầu cứng cổ này rồi.

Nhưng mà, Tôn ma ma lúc này đang ngồi trên chiếc ghế dài nhỏ ở trước giường nhìn thấy tiểu thư mình ngăn người thì đau lòng không thôi. Bà khe khẽ thở dài, nói: “Hiện nay tiểu thiếp cũng vào cửa rồi, còn có thể làm được gì bây giờ? Đều trách ta đã quá cứng chiều cô, cái gì cũng nghe theo cô, dựa theo lý mà nói, hiện tại cô đang mang thai không tiện hầu hạ lão gia, vì thế nên đã chủ động an bài cho lão gia một thông phòng hoặc thiếp thất, Đại nha hoàn của hồi môn mang theo không phải đều là vì cái này mà chuẩn bị sao? Có nhà nào mà không phải như vậy? Tính tình của Hòa Yên và Hòa Hà cũng khéo léo nhu thuận, cũng không hề có tâm tư giáo hoạt gì đó, cho dù về sau bọn họ có sanh con dưỡng cái, khế ước bán thân cũng vẫn đang nằm trong tay của cô, cả gia đình của bọn họ còn đang ở tại Nguyên phủ, vậy thì cô còn lo lắng cái gì đây?”

“Ma ma!” Nguyên Nghi Chi cất cao giọng cắt ngang lời lải nhải của Tôn ma ma. Nàng luôn tôn trọng vị nãi nương này của mình, những năm qua Tôn ma ma đều một lòng một dạ lo nghĩ cho nàng, nàng rất biết ơn bà, chỉ là cái đề tài mà hai người vừa nhắc tới này sẽ dẫn tới sự tranh chấp đầu đá.

“Ta đều đã cho Hòa Yên và Hòa Hà tự các nàng chọn lựa người thích hợp, thêm một hai năm nữa sẽ gả các nàng đi, chuyện thu phòng cho lão gia đừng nhắc lại nữa.”

Tôn ma ma thở dài, hết sức buồn phiền nhìn tới tiểu thư nhà mình, lại nói, “Tôi hiểu rõ trong lòng cô nghĩ cái gì, có người phụ nữ nào mà không mong mỗi có thể cầm sắt hài hòa cùng với phu quân của nàng của mình, toàn tâm toàn ý chỉ có nhau? Nhưng nếu như đó là gia đình bản hàn thì còn dễ nói, chứ là nam nhân trong một gia đình đại phú đại quý, thì mấy ai có thể làm được điều đó? Thay vì tiện nghi cho người khác, chỉ bằng nếu như đã tìm được người có thể tin tưởng thì hãy nắm bắt giữ lại.”

“Ma ma!” Nguyên Nghi Chi cảm thấy thật phiền não. “Người đã quên chuyện của Tiểu Trịnh di nương rồi sao?”

Tiểu Trịnh di nương là di nương ở Nguyên phủ, đã từng là thiếp của Nguyên Bắc Cố, hơn nữa bà còn là nha hoàn của hồi môn đi theo chủ mẫu Trịnh thị Nguyên phủ, đã từng là nha hoàn tâm phúc của Trịnh thị, là một nha hoàn được tin cậy nhất nể trọng nhất, Tiểu Trịnh di nương cũng là nô tỳ hầu hạ ở nhà mẹ của Trịnh thị, cả nhà còn được ban cho họ “Trịnh”, như vậy có thể thấy được Trịnh thị tin tưởng bà cỡ nào.

Chỉ là vị Tiểu Trịnh di nương này, vào thời điểm lần đầu tiên Trịnh thị mang thai, Trịnh thị vốn là để bà làm thông phòng cho Nguyên Bắc Cố, chờ Tiểu Trịnh di nương mang thai rồi sau đó sẽ lập tức đề bạt lên làm thiếp, thành di nương chính thức, đối với bà coi như là đã tận tâm chăm sóc, lúc ấy Chu thị mẹ của Nguyên Nghi Chi vẫn chỉ là một nha hoàn thông phòng, chưa được đề bạt lên.

Nhưng không hiểu tại sao Tiểu Trịnh di nương này lại bị ma quỷ xui khiến, không lâu sau đó không thể ngờ được bà lại hạ độc Nguyên Tu Chi con trai trưởng của Nguyên phủ. Nguyên Tu Chi mạng lớn không chết, sau đó con trai của Tiểu Trịnh di nương sinh lại ăn nhầm bánh ngọt có độc rồi chết, Tiểu Trịnh di nương đã vì vậy mà trở nên điên loạn, không lâu sau cũng bệnh mà chết.

Chuyện này đã trở thành Nhất Đại nghi án tại Nguyên phủ, có vài người hoài nghi mọi chuyện vốn là kế sách của chủ mẫu Trịnh thị bố trí, muốn sát hại Tiểu Trịnh di nương cùng con trai của bà sinh ra.

Nhưng Chu di nương nương mẹ đẻ của Nguyên Nghi Chi đã từng lên nói với Nguyên Nghi Chi đủ loại bí ẩn ở tại Nguyên phủ, theo phán đoán của Chu di nương nương, đúng thật là Tiểu Trịnh di nương có dã tâm quá lớn, muốn cho con trai của mình trở thành người thừa kế Nguyên phủ, mới dẫn đến kết cục bi kịch này.

Mà dựa vào thái độ làm người của chủ mẫu Trịnh thị Nguyên phủ để đánh giá thì bà quả thật cũng không phải là người khắc khe với tiểu thiếp và con của vợ kế, không đến nỗi đi cố ý hãm hại một nha hoàn tâm phúc của mình.

Có điều, Tiểu Trịnh di nương trước kia có lẽ đúng thật là trung thành, hiền lành có thể tin, nhưng lúc đó bà chỉ là nha hoàn Trịnh thị, nếu bà không trung thành với chủ tử mình thì sao bà có thể sống qua được những ngày tháng yên ổn. Nhưng khi bà biến hóa một cái trở thành di nương, địa vị của bà thay đổi thì tâm tư cũng đổi thay theo, lòng dạ con người luôn không dễ thỏa mãn, khi bà còn nghèo đến nỗi không có cơm ăn thì bà chỉ cầu xin một cái bánh màn thầu, nhưng sau khi bà đã có quá nhiều bạc, thì lúc này bà lại còn muốn có thêm cả vàng.

29. Chương 29

Tôn ma ma chợt sững người, sắc mặt cũng hơi khó coi, bà hiểu được ý của Nguyên Nghi Chi, người càng thân cận thì càng dễ dàng phản bội, người càng “tin tưởng” thì lại càng dễ dàng đâm lén ở sau lưng, người càng thân thiết thì lại càng không cách nào dễ dàng tha thứ cho người tranh sủng đoạt ái, chia sẻ chồng với mình.

Nguyên Nghi Chi buồn bã nhỏ giọng lẩm nhẩm: “Tại sao phụ nữ mang thai lại khổ cực như thế này? Phu quân của nàng chẳng những không thể chia sẻ sự đau đớn này mà còn muốn đi tìm phụ nữ khác để vui sướng hoan lạc? Tại sao? Tại sao vậy chứ? Cuộc đời này sao lại có thể bất công đến vậy? Một người thì vì sanh con cho hần mà chết rồi, hần có thể cưới thêm một người trẻ tuổi nữa, sau khi người trẻ tuổi này mang thai, hần lại tiếp tục được phép tìm thêm một người trẻ tuổi hơn nữa? Vậy phụ nữ được coi là thứ gì đây? Phụ nữ sống ở trên đời này sao lại rẻ mạt đến thế, không được tôn trọng đến vậy?”

Nàng bỗng đưa tay che mặt, ôi ôi gào khóc lên.

“Ma ma, phụ nữ tại sao phải khổ như vậy? Tại sao phu quân không thể thông cảm cho ta, ngay cả người cũng muốn bức bách ta? Bảo ta phải tự mình đi an bài nữ nhân cho hần, không thể nào! Hần yêu ai và muốn đi tìm ai, ta không ngăn cản được, nhưng dù ta có chết cũng sẽ không đi làm cái chuyện sắp xếp phụ nữ khác cho hần!”

Mẹ chồng nhiều lần oán trách Đinh Cẩm Tú là người đàn bà đánh đá, đồ phụ, nhưng Nguyên Nghi Chi nghĩ có lẽ mình còn hung hãn, ghen tuông hơn cả Đinh Cẩm Tú, dù Đinh Cẩm Tú có vui lòng hay không thì cũng phải an bài Thanh Đại cho Tạ Ung, còn Nguyên Nghi Chi chỉ là một thê thiếp mà lại không chịu chủ động an bài cho Tạ Ung.

Tôn ma ma cũng không nhịn được rơi lệ nói: “Nhà nào mà không phải như vậy? Không phải phụ nữ đều đối mặt với những đau khổ đó sao? Tiểu thư ngoan của tôi à, cô nhất định phải nghĩ thoáng hơn, không nên âm ỉ, nếu không khiến cho phu quân của nàng chán ghét, cuộc sống sẽ ngày càng khó khăn hơn.”

Nguyên Nghi Chi vui mặt vào trong chăn, trở người nằm lại, cơ thể bởi vì bị nôn nghén mà càng ngày càng thêm gầy yếu ở dưới chăn đang run bần bật, lần này nàng thật thương tâm, khóc đến bản thân bất lực.

Phụ nữ mang thai dễ dàng suy nghĩ lung tung, đặc biệt cảm tính, hôm nay đột nhiên xuất hiện dả kích như vậy, nàng cảm giác sống không bằng chết.

Nàng đối với Tạ mẫu đã chán ghét đến ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Là một người phụ nữ, phu quân của Tạ mẫu cũng từng phóng túng truy lạc chết bởi bệnh hoa liễu, Tạ mẫu chịu đủ mọi khổ sở vì người đàn ông lăng nhăng của mình, hãy thử đặt mình vào trong hoàn cảnh người khác, tại sao bà lại có thể độc ác đối đãi với một đứa con dâu mới vừa mang thai như thế?

Đã hại một Đinh Cẩm Tú còn chưa đủ, lần này bà ta còn muốn để mình cũng giống như thế, sống sờ sờ nhưng sẽ bị tức chết, buồn chết sao?

Nguyên Nghi Chi chột xốc chần lên, sau đó bật ngồi dậy, khiến cho Tôn ma ma giật cả mình vội vàng đề nàng lại nói: “Tiểu thư tốt của tôi ơi, cô lại muốn làm cái gì đây? Phải biết quý trọng cơ thể của mình chứ! Không nghĩ inh thì cũng phải nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng cô một chút à.”

Nguyên Nghi Chi bắt lấy tay Tôn ma ma, nhìn chằm chằm ánh mắt của bà nghiêm túc nói: “Ma ma, nếu như Tạ Ung nghe lời của mẹ chồng, thật sự giữ lại Đinh Cẩm Vân, cũng thu nhận nàng ta vào làm thiếp, chúng ta hãy trở về Nguyên phủ đi, không bao giờ bước vào cửa nhà Tạ phủ nữa!” Tôn ma ma nghe xong cũng thất kinh hồn vía, vội vàng bật lấy môi nàng: “Áy da! Tiểu tử tông của tôi ơi, cô đang nói hươu nói vượn cái gì đây? Lời này có thể nói lung tung vậy sao?”

Nguyên Nghi Chi đẩy tay bà ra, sự tức giận đã biến mất, thay vào đó là sự tỉnh táo, lý trí đến đáng sợ, nàng nói: “Ma ma, người nghĩ lại xem, ta mới vào cửa có mấy ngày? Mẹ chồng gây ra bao nhiêu chuyện? Ta vừa vào cửa thì mang thai, chuyện này nếu như ở vào bất cứ nhà của ai thì là chuyện vui mừng đến cỡ nào, bà ta chẳng những không thương tiếc ta, còn im hơi lặng tiếng đi tìm về một tiểu thiếp, khi dễ người khác đến thế sao? Coi Nguyên Nghi Chi ta là người dễ bắt nạt chắc, hay là xem Nguyên phủ như bản môn hàn hộ* dễ chèn ép sỉ nhục? Ma ma, dù ta không suy nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ đến mặt mũi của Nguyên phủ một chút chứ? Nguyên Nghi Chi ta không đáng giá cái gì, nhưng phụ thân ta, ca ca ta, nương nương ta, dù sao cũng phải đáng được tôn trọng hơn Tạ gia bọn họ một phần chứ? Cứ coi như không để người của Nguyên gia vào trong mắt, thì ta đây đầu gối cũng còn một biểu ca là hoàng thượng, còn một người dì hiện là thái hậu đấy!” (*nhà cửa bản hàn nghèo túng)

Không nói thì thôi, chứ một khi đã nhắc tới cái đề tài này thì không thể nào khiến cho Nguyên Nghi Chi kiềm nén được tức giận.

Tạ mẫu chính là một lão thái bà không biết suy xét, bà già chết tiệt!

Nói bà ta già mà không nên nét là đã nể mặt bà ta rồi, bà ta căn bản chính là tự mình tìm chết, vì con đường làm quan của con trai mình mà chăm sóc người thân trước lúc lâm chung.

Nguyên Nghi Chi lớn chừng này, đã gặp qua vô số trường bối hồ đồ, nhưng vẫn chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như vậy, thật khó mà tin được một Tạ Ung liên tiếp giành được các chức Giải nguyên Trạng nguyên này là do một tay bà ta nuôi lớn!

E rằng Tạ Ung thật ra là người trời sinh dị bẩm, cái này là tre tôi sinh măng tốt đúng không?

Có cha khôn kiếp như thế, mẹ thì ngu xuẩn đến vậy, lại có thể sinh ra một Tạ Ung thiên tài cỡ đó!

Tôn ma ma đang cản lại sự kích động của Nguyên Nghi Chi, suy nghĩ lại thấy nàng nói cũng có đạo lý, đã là người của nhà người ta rồi sao có thể tùy tiện bỏ nhà trốn đi? Hơn nữa trước kia tiểu thư nhà mình còn có tiếng là khắc phụ, không dễ gì mới gả đi được, nếu như tiếp tục xảy ra vấn đề nữa, sau này sợ rằng cả đời cũng không ai thèm lấy rồi.

“Người khoan hãy nóng vội, chuyện này là lão phu nhân tự ý làm chủ, người nên quan tâm chính là thái độ của cô gia, chờ xem cô gia tính xử lý chuyện này như thế nào rồi hãy nói?” Nguyên Nghi Chi cũng suy nghĩ lại rồi chậm rãi nằm xuống, cuối cùng nói: “Được rồi, cũng nên đợi xem thế nào trước đã.”

Ngày đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Nghi Chi vẫn luôn vì nôn nghén mà trở nên vàng vọt, nàng cảm thấy mình mới vừa xuất giá không tới ba tháng mà đã giống như một “Thiếu phụ lớn tuổi có chồng”, thật sự nực cười và đáng buồn thay.

Nàng không để ý tới Tạ Ung, mãi cho đến tối khi lên giường nghỉ ngơi.

Tạ Ung hiểu sự tức giận của nàng, sao hắn có thể không hiểu đây?

Lúc ấy hắn nắm lá thư này, thật là đã dùng hết bình sanh tất cả lý trí mới không ình nổi điên.

Hắn cho là cách xa mẫu thân, để bà có thể lý trí tĩnh táo lại, nhưng không nghĩ tới ngược lại bà còn làm ọi việc càng thêm nghiêm trọng.

Nguyên Nghi Chi nằm nghiêng quay mặt vào phía trong giường, nhắm mắt lại giả vờ đang ngủ.

Tạ Ung nhẹ nhàng ôm lấy nàng từ phía sau, nàng quấy người tránh né, thế nhưng hắn lại ôm chặt hơn, nàng liền nằm im bất động.

Tạ Ung nói: “Đừng giận nữa có được hay không? Ta từng xem qua y thư, tức giận đối với phụ nữ có thai và Bảo Bảo đều không tốt. Vì người khác mà ngu xuẩn tự làm mình tức giận, đó là chuyện chỉ có kẻ ngu mới làm.”

Giọng buồn bực Nguyên Nghi Chi nói: “Ta chính là cái kẻ ngu ngốc đó! Luôn nghĩ lòng dạ chân thật thì sẽ được hồi báo xứng đáng, nhưng lại không biết cõi đời này thật không có lương tâm có ấm không nóng!”

Tạ Ung im lặng một hồi lâu.

Dù nói thế nào, đó cũng là mẹ ruột hắn, đã từng vì hắn chịu khổ làm lụng vất vả.

Qua một hồi lâu Nguyên Nghi Chi không nghe được động tĩnh gì, hơi nghi ngờ xoay người lại, thì kinh ngạc phát hiện Tạ Ung đang lặng lẽ rơi nước mắt.

Mắt phượng xinh đẹp hơi đỏ lên, nước mắt cuộn cuộn lặng lẽ không một tiếng động chảy xuống, khiến cho nàng vừa hốt hoảng lại vừa đau lòng.

Nàng vênh môi lên, do dự một lúc mới nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt cho hắn, nói: “Chàng khóc cái gì? Ta còn chưa có khóc nữa đây này. Thiết là, đàn ông trai tráng như thế sao lại có thể khóc như vậy chứ, nước mắt ở đâu ra mà lấm thế hả? Chàng muốn cho con trai của mình cười chàng không có tiền đồ sao? Được rồi được rồi, ta biết đó cũng không phải là lỗi của chàng, ta cũng biết chàng rất khó xử, ta chỉ là thấy hơi có chút tức giận mà thôi, chứ không hề có ý muốn trách móc gì chàng đâu, đừng khóc nữa, không thấy mắt mặt sao?”

Tạ Ung nhìn thẳng nàng, nói: “Nghi Chi, ta biết rõ chuyện lần này đã làm nàng bị tổn thương rất nhiều, nhưng cũng như lời hứa hẹn ngày trước ta đã từng nói với nàng, ta sẽ xử lý tốt, nàng hãy tin tưởng ta?”

Nguyên Nghi Chi lập tức gạt gặt đầu, “Ta tin chàng.”

Trên mặt Tạ Ung rớt cuộc cũng hiện lên chút tươi cười nói: “Linh Lung cùng Thanh Đại đã là trở ngại trong quá khứ, họ không cách nào sinh con được cũng đã trở thành phế nhân, nghĩ lại cũng có phần đáng thương, đuổi đi ra ngoài e rằng cũng không có đường nào để đi, hãy để cho họ hầu hạ mẫu thân đi, Tạ phủ là nơi cho họ dưỡng lão. Về phần tương lai, sẽ không bao giờ có thêm người khác nữa.”

Nguyên Nghi Chi chép chép miệng, nghĩ tới năm đó không phải phụ thân cũng từng hứa hẹn cam kết với mẫu thân nàng như thế sao, Chu di nương nương mẹ đẻ của nàng cùng một vị Tôn di nương nương khác cũng giống nhau thuộc loại “Trở ngại trong quá khứ”, là Nha hoàn thông phòng trước khi Trịnh thị gả vào Nguyên phủ đã có, nhưng mà sau đó thì sao, không phải lại có thêm một Tiểu Trịnh di nương nương, và có di nương nương thân mẫu của Tam ca, còn có Mạnh di nương nương trẻ tuổi hiện tại hay sao?

Thấy biểu cảm khinh thường của nàng, Tạ Ung cũng đành chịu không biết phải làm sao, chỉ có thể dùng sức ôm nàng vào trong ngực thật chặt, thở dài nói: “Tính xấu của nha đầu nàng đó, trong miệng thì nói tin tưởng, nhưng trong lòng thì lại không cho là đúng phải không?”

Nguyên Nghi Chi lại vểnh môi lên nhỏ giọng nói: “Thường hay nói xinh đẹp vô dụng, vậy cứ làm xinh đẹp là được rồi.”

Tạ Ung nhẹ nhàng vòng tay qua vùng bụng nhỏ của nàng, nói: “Vậy thì hãy để thời gian chứng minh lòng người thôi, không thì hãy để cho hài nhi của chúng làm chứng.”

“Nếu là nữ nhi thì sao?”

“Tốt nhất nên là hài nhi, vì nữ nhi rất khó bồi dưỡng, tương lai khi nó trưởng thành, biết tìm đâu ra cho nó một người chồng tốt giống như ta chứ?”

Nguyên Nghi Chi khi khi bật cười ra tiếng, “Da mặt thật dày!”

“Rất dày sao? Nàng hãy hôn thử xem?” Dứt lời Tạ Ung liền tiến sát lại hôn nàng.

Nguyên Nghi Chi dùng tay đẩy nhẹ hấn ra, “Không cần, hôm nay rất mệt rồi.” Kể từ khi Nguyên Nghi Chi mang thai, hai người mặc dù vẫn cùng giường chung gối, thỉnh thoảng cũng thân ái đụng chạm, nhưng cũng không có làm thêm chuyện gì hơn thế nữa.

Mà Nguyên Nghi Chi của ngày hôm nay, ngay cả chỉ là một cái hôn cũng không cảm thấy ham muốn.

Nhưng Tạ Ung lại tiếp tục ôm lấy nàng hôn không ngừng không nghỉ, cho đến khi cơ thể cứng ngắc của nàng cũng bắt đầu mềm đi, vẻ mặt buồn bã dần dần biến mất, ưu sầu trong đáy mắt cũng từ từ tiêu tán, Tạ Ung mới vỗ nhẹ nàng, ở lại bên cạnh nàng cùng nhau đi vào giấc ngủ.

30. Chương 30

Cho đến khi thấy Nguyên Nghi Chi ngủ say, Tạ Ung mới khe khẽ lấy từ trong ống tay áo ra một cái bao nước nho nhỏ, giấu xuống ở dưới gối mình nằm, tự nhắc nhở mình sáng sớm ngày mai phải lấy nó đi, để tránh cho bị bại lộ.

Trước khi ngủ, hấn mơ màng suy nghĩ, chỉ một bao nước nho nhỏ thế nhưng lại vô cùng tuyệt diệu, Huyền Dục thật đúng là một vị hoàng thượng kỳ tài.

Bảy ngày sau tại Tạ phủ, Kim Lăng.

Tạ mẫu ăn mặc trang trọng chỉnh tề nhận lấy thánh chỉ từ tay Đình công công mà cảm thấy trời đất quay cuồng, cảnh vật trước mắt đều biến thành màu đen.

Đạo thánh chỉ này so với ban đầu hoàng gia tứ phong bà là Thái Thục Nhân thì lúc này hoàn toàn ngược lại, chính là hủy bỏ lệnh sắc phong của bà.

Năm đó triều đình vì có lời ngợi khen Tạ mẫu có công dưỡng dục hài nhi, Tạ Ung cũng chủ động xin phong ấu thân, vì vậy hoàng thượng tứ phong bà là tam phẩm Thái Thục Nhân. Nếu Mẫu thân dựa vào hài nhi mà có được lệnh phong, thì ở trước phẩm cấp phải có thêm một chữ “Thái”, nhằm để phân biệt với tam phẩm Thục Nhân của thê tử.

Về sau nếu như phẩm cấp của Tạ Ung lại tiếp tục thăng lên nữa, vậy thì phẩm cấp của mẫu thân và thê tử hẳn cũng sẽ theo đó mà tăng lên, chia ra thành “Thái phu nhân” và “Phu nhân”.

Mà lần này thánh chỉ hoàng thượng ban ra lại là thu hồi Cáo Mệnh* của Tạ mẫu, song song với Cáo Mệnh là cũng thu hồi lại bảy món phục trang và phối sức, mà lý do chính là bà: “Không hiền hậu, không có phụ đức, làm tổn hại quan thể, không chịu làm gương cho phụ nhân trong thiên hạ.” (*CM: phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến)

Tạ mẫu bị choáng váng một hồi lâu, được sự giúp đỡ của Đinh Cẩm Vân, mới lấy ra được Cáo Mệnh mà bà vẫn luôn thờ phụng cẩn thận, vừa cởi ra phục sức Cáo Mệnh trên người, giao đến tay cho vị thái giám đã đợi đến không còn nhẫn nại.

Cởi xuống xong Cáo Mệnh, bà sẽ từ quan chức biến trở về dân thường, cùng dân chúng bình thường không có gì khác biệt cả, bà cũng không còn xứng được gọi là “Lão phu nhân” nữa, mà biến thành một “Lão thái thái” bình thường.

Đến khi thái giám thu hồi lại toàn bộ Cáo Mệnh và phục sức Cáo Mệnh xoay người sắp đi thì Tạ mẫu mới giống như phát điên thét to lên: “Là con tiểu tiện nhân của Nguyên gia làm phải không? Là cô ta muốn trả thù lão thân phải không? Ý thế hiếp người! Ta biết ngay mà, ta biết ngay cô chính là cái đồ dê tiện lòng dạ thói nát! Ta muốn hài nhi phải lưu cô ta, ta muốn kiện cô ta tội ngộ nghịch, bắt hiếu!”

Thái giám khinh thường nhìn bà bằng nửa con mắt, lạnh lùng nói: “Tạ lão thái thái, nể tình người đã dưỡng dục được một hài nhi là Trọng nguyên, chúng ta khuyên người nên cẩn thận lời nói mà giữ lại được mạng. Còn nữa, văn tự thỉnh cầu hủy bỏ Cáo Mệnh này là do Tạ Trọng nguyên đích thân dâng lên, chuyện không hề liên quan đến Nguyên tiểu thư. Tạ Trọng nguyên làm như vậy cũng là vì người mà chu toàn trước sau, để cho người có thể an ổn sống đến già cho nên mới dâng lên hoàng thượng, người hãy nên tích phúc đi, đừng tự làm khó mình nữa, nếu không ngày nào đó chộc hoàng thượng giận dữ, đừng nói Cáo Mệnh của người, mà ngay cả Quan Ấn của Tạ Trọng nguyên cũng phải bị thu hồi. Được rồi, lời nên nói tôi đây cũng đã nói xong rồi, xin cáo từ!”

Thái giám hất tay rời đi, lưu lại Tạ mẫu đứng nghiêm trong gió rét, thật lâu không cách nào hồi hồn.

Hài nhi tự mình thỉnh cầu hay sao?

Tại sao?

Tại sao? Tại sao?

Đinh Cẩm Vân đứng ở sau lưng Tạ mẫu cũng trợn tròn mắt, nàng thật là không ngờ Tạ Ung sẽ quyết tuyệt như thế.

Đinh Cẩm Vân ở Dương Châu đến ngày thứ hai thì bị cưỡng ép đưa về Kim Lăng, Tạ Ung không chấp nhận mối hôn sự này, nhưng Đinh Cẩm Vân tự mình là nàng dâu chính thức được Tạ mẫu làm chủ đưa tới gia môn, viện cớ đó mà mặt dày ở lại Tạ phủ - Kim Lăng, cứ không hiểu biết như vậy mà phải chịu đựng những tháng ngày khổ cực.

Đinh Cẩm Vân không nghĩ tới chính là, lúc ấy hộ tống nàng cùng tới Kim Lăng, còn có văn tự Tạ Ung dâng lên hoàng thượng thỉnh cầu hủy bỏ Cáo Mệnh của mẫu thân.

Tạ Ung xưa nay chưa bao giờ làm chuyện xằng bậy, nhưng lần này hẳn đã tức giận đến cùng cực, rốt cuộc đã ra tay, Tạ mẫu quan tâm nhất chính là được triều đình tứ phong, đó cũng chính là đả kích trí mạng đối với Tạ mẫu.

Sự tình náo loạn đến nông nổi này, cũng là sỉ nhục lớn của Tạ phủ, việc này đối với con đường thăng quan tiến chức trong tương lai của Tạ Ung là cực kỳ bất lợi.

Nhưng Tạ Ung không hề quan tâm, hẳn không thể tiếp tục dễ dàng tha thứ ấu thân hồ đồ của mình được nữa, thật sự nếu không để bà an phận lại, khi không lại còn hãm hại một cô gái vô tội thì hẳn sẽ không nổi điên.

Đối phó với một người bảo thủ như Tạ mẫu, thậm chí có chút cố chấp, thì cùng bà nói một đồng lớn đạo lý gì đó đều là vô dụng, chỉ có làm cho bà đau thương, bất lực, thì bà mới có thể tự phản tỉnh lại.

Đánh rần bảy tác, một kích trí mạng, đây là thủ đoạn mà xưa nay Tạ Ung dùng để đối phó với kẻ thù chính trị cùng người ngoại giới, nếu như hắn xoay đầu lại để đối phó với đám phụ nhân ở nội trạch, sợ rằng không có ai là đối thủ của hắn, Tạ mẫu cũng giống vậy.

Tạ mẫu đối với hắn và Nguyên Nghi Chi từng bước ép sát, hắn từng bước thối lui nhún nhường, thậm chí lựa chọn ra ngoài, cuối cùng còn bị buộc đến tuyệt cảnh, chỉ có thể đường cùng phản kích.

Vốn là Trạng nguyên chi mẫu muốn gì được nấy, nhưng lại luân lạc tới bước đường ngày hôm nay, trách được ai?

Oán trách không nghĩ, chữ loạn không ngừng, tạm thời có lẽ Tạ mẫu sẽ không thể nào tự mình hồi cải.

Tám tháng sau.

Tạ phủ, Dương Châu.

Trong phòng sinh ở nội trạch vô cùng yên tĩnh, chỉ có thanh âm thỉnh thoảng của bà đỡ, từ lúc Nguyên Nghi Chi đi vào đến bây giờ đã qua ba canh giờ, Tạ Ung đi tới đi lui ở bên ngoài trên hành lang, vô cùng lo lắng bất an.

Tạ Chiêu đứng trước cửa, thỉnh thoảng lại nhón chân lên cố gắng nhìn ngó vào trong.

Tạ Ung bắt được lão đại phu cũng đang giống như mình chờ đợi bên cạnh, hỏi thăm: “Những sản phụ khác khi sinh đều kêu gào khàn cả giọng, tại sao Nghi Chi lại mảy may không tiếng động? Nàng. . . . Sẽ không có việc gì đâu!”

Vốn là muốn hỏi cái gì đó, thế nhưng cuối cùng hắn lại như bị thôi miên tự nói với mình —— Nghi Chi không có việc gì đâu, nhất định sẽ không!

Trịnh thị Nguyên phủ vì để Nguyên Nghi Chi thuận lợi sinh nở nên đã đặc biệt đưa tới hai bà đỡ nổi tiếng vô cùng có kinh nghiệm, hơn nữa còn có Thánh Thủ vương cô là bà đỡ nổi tiếng khắp Dương Châu đang ở bên trong, vì thế nên Nghi Chi sẽ không có việc gì!

Lão đại phu vuốt vuốt chòm râu thưa thớt cười nói: “Vương cô đã từng đỡ đẻ cho rất nhiều sản phụ đều như vậy, dựa theo kinh nghiệm của bà ta thì làm như vậy sẽ tiết kiệm được hơi sức cho sản phụ chuyên tâm khi sinh nở, ngược lại sẽ an toàn hơn.”

Tạ Ung ngẫm nghĩ lời ông ta nói, sau đó cũng cho là đúng gật gù đầu, Vương cô quả thật không giống người bình thường.

Trong lúc phụ tử Tạ Ung đang thấp thỏm lo âu, thì bên trong phòng sinh vang lên âm thanh của trẻ con cất tiếng khóc, tiếng khóc véo von lạnh lạnh, bay bổng trong không khí, hiển nhiên là một đứa nhỏ khỏe mạnh.

Tạ Ung thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng cũng vẫn vô cùng lo lắng.

Sau một lúc lâu, cửa phòng sinh được mở ra, một đứa trẻ đã được tắm rửa sạch sẽ và bao bọc kỹ lưỡng được bế đi ra ngoài, mặt mày bà đỡ tươi cười hơn hớn nói, “Chúc mừng Tạ lão gia, là một thiên kim, trắng trẻo mập mạp thật là khiến người thích yêu.”

Tạ Ung liếc mắt nhìn tới vật nhỏ, vội vàng hỏi: “Chuyết tề khả an? Ta có thể vào trong không?”

Giọng của Nguyên Nghi Chi ở bên trong vọng ra: “Ta rất khỏe, trong này không được sạch sẽ, chàng đừng có vào đây, ta không muốn chàng nhìn thấy dáng vẻ xấu xí của ta vào lúc này đâu.”

Tạ Ung dừng bước ở tại cửa ra vào.

Cho đến khi từng bồn máu được bưng đi ra, Nguyên Nghi Chi cũng được chăm sóc sạch sẽ, Tạ Ung mới được gọi vào bên trong phòng.

Đầu tóc Nguyên Nghi Chi đều bị mồ hôi thấm ướt đầm, tinh thần vẫn còn trông rất ổn, Tôn ma ma đã chuẩn bị đường đồ cháo cùng trứng gà cho nàng, nàng hiện đang ăn, khẩu vị có vẻ cũng rất tốt.

Tạ Ung ngồi ở bên cạnh nàng, tầm mắt không chuyển động chăm chú nhìn tới nàng.

Nguyên Nghi Chi giơ lên một quả trứng gà, cười hì hì nói: “Chàng không biết lúc này ta cảm thấy nhẹ nhõm thế nào đâu, tảng đá lớn đè nặng trong bụng biến mất đâu không thấy, ta cảm thấy mình lúc này có thể ăn cả một con trâu. Nè! Sao chàng lại khóc nữa rồi? Đây? Chàng đừng làm ta sợ, Bảo Bảo thế nào? Mau nói cho ta biết đi! Vừa rồi không phải còn rất tốt sao?”

Trong phòng sinh quá nồng mùi máu tanh, tiểu bảo bảo đã được bế đến buồng lò sưởi rồi, đã sớm mời bà vú có kinh nghiệm qua bên đó chăm sóc rồi.

Nguyên Nghi Chi thật sự quá mệt mỏi, cần phải nghỉ ngơi một lát mới có thể dời đổi chỗ nằm.

Tạ Ung ôm chặt lấy nàng, cố gắng ngăn chặn nước mắt đang trào ra mãnh liệt, không thể nào lên tiếng.

Lần này, không có túi nước đã chuẩn bị, nhưng mà nước mắt của hắn so với lần trước còn muốn nhiều hơn, cũng đều chân thành thật lòng.

Hắn cho rằng mình đã bị chốn quan trường, bị cảnh gia đình ồn ào náo loạn đã luyện thành người máu lạnh vô lệ, cho tới bây giờ mới biết không phải.

Nước mắt của hắn còn rất nhiều, rất nóng.

Nhớ tới lời vào đêm viên phòng mà Nguyên Nghi Chi đã nói với hắn, hắn ghé tai nói thầm vào tai Nguyên Nghi Chi, cũng nhẹ giọng nói như vậy: “Nương tử, cảm ơn nàng!”

Cám ơn sự ôn nhu thiện lương của nàng!

Cám ơn sự xinh đẹp hoạt bát của nàng!

Cám ơn nàng đã nguyện ý gả cho ta, để cho ta đàn đứt dây lần nữa được nối lại, cuộc đời tốt cuộc không còn cô đơn hiu quạnh nữa.

31. Chương 31: Ngoại Truyện 1

Phu thê Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi hai người nắm tay cùng sống hạnh phúc bên nhau cả đời, vợ chồng ân ái thủy chung, toàn tâm toàn ý, ghen chết người khác.

Nguyên Nghi Chi tổng cộng sinh được sáu người con, bốn nam hai nữ, cộng thêm Tạ Chiêu nữa, Tạ Ung tổng cộng có bảy người con, nếu như không so đo giới tính, Tạ mẫu giúp hắn coi qua số mạng, nói hẳn cuộc đời này sẽ có “Bảy con tám cháu”, xét ở một trình độ nào đó cũng đúng được một phần.

Tạ Ung thương yêu nhất chính là tiểu nữ nhi Tạ Noãn, phàm là cha mẹ thì đều có phần thiên vị, đây là bản năng của con người, hơn nữa Tạ Noãn là hài tử nhỏ nhất trong nhà, Ca Ca Tỷ Tỷ cũng nguyện ý nhường nhịn cho nàng, đối với sự thiên vị của phụ thân mọi người cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Dung mạo Tạ Noãn được tập hợp tất cả ưu điểm từ cha mẹ, là một đứa trẻ xinh đẹp nhất trong nhà, sở hữu được một đôi mắt phượng rất mê hoặc lòng người, thậm chí Nguyên Nghi Chi rất lo lắng khi con bé trưởng thành sẽ bởi vì quá xinh đẹp mà gây họa.

Tiểu hài tử được cha mẹ yêu thương cưng chiều nên sẽ có chút kiêu căng bốc đồng, Tạ Noãn cũng không ngoại lệ.

Lúc Tạ Noãn tròn năm tuổi, đã rất thích chưng diện, rất thích so sánh mình với những người bạn nhỏ cùng trang lứa khác, Nguyên Nghi Chi đối với tích cách mang khuynh hướng không tốt này của con bé cũng rất là nhức đầu, rất muốn nghiêm khắc dạy dỗ nữ nhi, nhưng lại bị Tạ Ung che chở, khiến Nguyên Nghi Chi giận dữ mắng mỏ “Từ Phụ sinh bại nữ”.

Một ngày nọ, Tạ Noãn đi theo mẫu thân ra ngoài bãi phóng trở lại, lập tức đến thư phòng tìm được Tạ Ung, giơ trên chiếc khóa hoàng kim Trường Mệnh mang trên cổ mình, lớn tiếng nói: “Phụ thân, con không muốn cái khóa này, xấu quá đi! Ai thấy cũng đều cười nhạo con!”

Lúc này Tạ Ung cũng đã trở lại kinh thành, thăng cấp làm hữu tướng Cảnh quốc, cùng Tả tướng Nguyên Tu Chi cùng nhau nắm giữ triều chính, là văn thần nội bộ trụ cột vững vàng.

Tạ Noãn được sinh ra ở kinh thành, lớn lên ở kinh thành, kiến thức rộng rãi, còn thích gả cho Lưu Hành, nàng rất không thích trên cổ mình mang chiếc khóa hoàng kim Trường Mệnh, vừa nặng nề vừa kém cỏi lại còn lạc hậu, khiến cho thể diện danh tiếng mỹ nữ khuê tú của nàng ở kinh thành mất sạch.

Chiếc khóa hoàng kim Trường Mệnh này nghe nói là đồ gia truyền của Tạ gia, Ca Ca Tỷ Tỷ của Tạ Noãn ai cũng có, hơn nữa đều là phụ thân tự mình làm cho bọn họ đeo, mỗi người một cái, bao nhiêu người con thì có bấy nhiêu cái, hiện tại đến phiên Tạ Noãn nhỏ nhất cũng phải đeo một cái.

Từ trước tới nay hễ Tạ Noãn muốn cầu xin điều gì, bất kể là ăn uống, đồ chơi hay là cần thứ gì, Tạ Ung cũng sẽ tận lực làm hài lòng nàng, nhưng hôm nay Tạ Ung lại nghiêm mặt lên nói: “Nói xằng nói bậy! Người tuổi còn nhỏ như vậy mà đã biết học thói ham mê hư vinh rồi sao? Chỉ biết bảo sao nghe vậy, một chút chủ kiến cũng không có.”

Từ nhỏ Tạ Noãn rất ít khi thấy sắc mặt này của phụ thân, lúc này đã bị dọa sợ không nhẹ, bàn tay nhỏ bé nắm chiếc khóa hoàng kim cứng ngắc, trong đôi mắt phượng trong suốt xinh đẹp từ từ long lanh ngấn lệ.

Tạ Ung thở dài, khom lưng bế tiểu nữ nhi để ngồi trên đùi mình, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đang nắm chặt chiếc khóa Trường Mệnh, dịu giọng nói với nàng: “Con có biết chìa khóa Trường Mệnh này từ đâu mà có không?”

Tạ Noãn non nớt trả lời: “Đồ gia truyền của Tạ phủ chúng ta ạ.”

“Nơi khởi đầu không phải là đó.” Ánh mắt Tạ Ung bỗng trở nên âm áp, nhẹ lời nói: “Để phụ thân kể cho con nghe một câu chuyện xưa. Đã rất nhiều năm trước đây, có một cử nhân* bần hàn vào kinh đi thi, bởi vì đất lạ không quen nên đã ngã bệnh, xài hết ngân lượng vốn đã rất ít ỏi, kết quả bị khách điểm đuổi ra ngoài. Cử nhân vạn bất đắc dĩ đành đến ngủ trọ ở Hoàng Quốc tự, nghe nói người xuất gia từ bi làm phước, kết quả bởi vì sĩ tử đi thi tìm nơi ngủ trọ ở lại trong tự miếu quá nhiều, vì thế nếu như không có tiền thì sẽ không cho vào. Người cử nhân đó cứ ngơ ngác đứng ở ngoài cửa Tự Miếu, ngược mắt không có ai quen biết, đi nường nhờ thì không được cho vào cửa, ngay cả tiền muốn ăn bát cơm cũng không có, nói không chừng cũng sắp phải đói chết.”

Tạ Noãn há to cái miệng nhỏ nhắn hỏi: “Hắn thật là đáng thương, tại sao hắn không đến nhà chúng ta chứ? Con sẽ đem Quả Quả của con tặng cho hắn một chút xiu nha.”

Tạ Ung bật cười lên, không nhịn được hôn một cái lên gương mặt của tiểu nữ nhi, nói: “Noãn Noãn rất ngoan, cũng tốt bụng giống như mẹ con vậy. Lúc ấy hử, có một tiểu cô nương chín tuổi đi theo người nhà đến Hoàng Quốc tự dâng hương, nhìn thấy tên cử nhân nghèo túng đó, tăng nhân lại không chứa chấp, nàng liền nhảy xuống khỏi xe ngựa, tháo xuống chiếc khóa hoàng kim Trường Mệnh trên cổ nàng đưa cho tên Cử nhân nọ, nói với hắn: “Mẫu thân nói cái này rất đáng tiền, người dùng cái này để đổi tiền chuẩn bị cho cuộc thi đi.” Ma ma của Tiểu cô nương bước tới ngăn cản nàng, nói với nàng đó là chìa khóa Trường Mệnh của nàng, không thể tặng cho người, nhưng tiểu cô nương lại nói: “Người xuất gia vốn nên từ bi làm phước nhưng lại không từ bi, chìa khóa Trường Mệnh được cần xin từ ngôi chùa này cũng chưa hẳn có thể bảo vệ ta được trường mệnh à? Còn không bằng tặng cho người, giúp người khác một tay, có lẽ còn có thể tích phúc tích đức đấy.” ”

Tạ Noãn ngơ ngác nghe, nàng vẫn không thể hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa ẩn bên trong lời nói của phụ thân, nhưng trực giác cảm thấy tiểu cô nương kia cũng thật đáng yêu, vì thế hỏi: “Vậy sau đó thì sao?”

“Sau đó hử, cử nhân dùng khóa hoàng kim đó đem vào trong tiệm cầm đồ đổi lấy chút tiền, cũng đủ cho hắn ở trọ và ăn cơm, hơn nữa còn chống chọi cho đến khi hắn thi đỗ Trạng nguyên. Thi đỗ Trạng nguyên đã có tiền rồi, cử nhân liền đến tiệm cầm đồ chuộc về chiếc khóa hoàng kim Trường Mệnh nọ, chiếc khóa nọ từ đó đã trở thành vật truyền gia bảo.”

Tạ Noãn vẫn còn chưa thỏa mãn, lại hỏi: “Còn sau đó nữa thì sao? Tiểu cô nương kia đâu?”

“Sau đó nữa hử, sau đó thì tiểu cô nương kia trưởng thành, gả cho cử nhân nọ, còn sinh một đồng tiểu oa nhi, tiểu nữ nhi nhỏ nhất được gọi là Noãn Noãn.”

Tạ Noãn trừng lớn mắt phượng, rồi liên tục nháy mắt, sau đó cúi đầu nhìn xem chài khóa hoàng kim ở trên cổ mình, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn vào mắt phượng giống nhau như đúc của phụ thân đang ẩn chứa ý cười, trong đầu xoay chuyển một vòng, trực giác lại khiến cho nàng hỏi: “Đây chính là chiếc khóa hoàng kim mà tiểu cô nương đó tặng cho người cử nhân nọ?”

“Đúng rồi.” Tạ Ung nhìn chiếc chìa khóa mà trong ánh mắt dịu dàng như nước, trước mắt dường như đang hiện lên một tiểu cô nương có dung mạo như vẽ, da thịt trắng như tuyết, nàng tự tay đem chìa khóa hoàng kim tặng cho hắn, ánh mắt trong suốt đơn thuần cùng với nụ cười ấm áp.

Tạ Noãn “Oa” lên một tiếng, lại qua thật lâu mới hiểu ý, hỏi: “Tiểu cô nương đó chính là nương nương?”

Tạ Ung mỉm cười gật đầu.

Tạ Noãn lại lớn tiếng kêu “oa oa” lên lần nữa, ánh mắt nhìn lại chiếc chìa khóa hoàng kim kia đã không còn cảm thấy chán ghét nữa, mà giống như đang nhìn một món vật chi bảo gia truyền chân chính.

Thời điểm Tạ Noãn trưởng thành xuất giá, từng mong muốn chiếc khóa hoàng kim nọ trở thành đồ cưới của mình, đáng tiếc phụ thân luôn luôn đối với nàng hào phóng nhưng lại hẹp hòi không chịu cho nàng, nói muốn giữ lại chiếc khóa này lại cho con cháu Tạ gia, không cho người khác họ.

Trước khi xuất giá, Tạ Noãn có hỏi phụ thân: “Tại sao người không nói cho nương nương biết chuyện này?”

Nguyên Nghi Chi vẫn không hề hay biết về bí mật khóa hoàng kim ở Tạ phủ, cái khóa hoàng kim đó chìa khóa Trường Mệnh mà năm đó Hoàng Quốc tự đã bán ra số lượng rất lớn, những gia đình phú quý hầu như đều có, hình dạng của nó cũng không có cái gì đặc biệt, cho nên Nguyên Nghi Chi căn bản không nhận ra nó.

Tạ Ung cười lắc đầu, nói: “Nương nương ngày thường thích làm việc thiện, nàng đã sớm quên mất một cái nhấc tay của mình khi còn bé, ta cần gì phải nói lại cho nàng biết đây? Tự ta ghi nhớ trong lòng như vậy đủ rồi.”

“Nhưng nếu như nương nương biết, thì hai người sẽ càng ân ái hơn mà.” Tạ Noãn biết nương nương có cái tên đồ phụ, vô cùng không thích những phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đến gần phụ thân.

“Cũng có lẽ, khi nàng biết rồi, thì lại cho rằng ta cưới nàng là vì báo ân đấy? Vì vậy cần gì phải để cho trong lòng nàng lại có thêm điều vướng mắc?”

Tạ Noãn “Ồ” một tiếng thật dài, ngược lại lại hỏi: “Vậy phụ thân là vì báo ân mới cưới nương nương sao? Cho nên mới không để ý đến danh xưng “Khắc phu” của người?”

Tạ Ung ý vị sâu xa trả lời: “Nam nhân là sẽ không vì báo ân mà đánh đổi cả đời của mình.”

Có thể để ý đến Nguyên Nghi Chi, quả thật cũng có liên quan đến lòng báo ân, nhưng mà càng để ý thì lại càng yêu thích vị cô nương này, sau đó thường xuyên gặp gỡ qua lại kết giao với Nguyên Tu Chi, từ đó mới hiểu rõ về nhiều mặt người muội muội này của hắn, cho nên mới có lòng tin kiên định cưới nàng về làm vợ.

Thay vì nói là báo ân, thì hắn càng muốn lựa chọn tin tưởng đây là duyên phận.

Hắn từng cưới một người khác, nàng cũng từng hứa gả cho kẻ khác, nhưng nhờ có quỷ thần khiến xui mà cuối cùng bọn họ đã có được mối nhân duyên mỹ mãn.

Một chiếc khóa hoàng kim, khóa chặt cả đời một lòng ái mộ của hắn!!!

32. Chương 32: Ngoại Truyện 2

List truyện sưu tầm hoàn. Click vào.

Dưỡng thú thành phi!!!

Quý nữ khó cầu!!!Chuyển đến trang 1 ... 9, 10, 11, 12, 13 Gửi bài trả lời TieuKhang↓ Re: [Cổ đại] Tái giá - Nhạc Nhan (H) 03.10.2013, 18:11

Ngoại truyện 2

Đứa con đầu lòng Nguyên Nghi Chi sinh chính là cô con gái lớn của nàng và Tạ Ung được đặt tên là Tạ Thần.

Thời điểm Tạ Thần đầy năm, cửa Tạ phủ được đưa tới một Tiểu Nam Hải cũng ước chừng hơn một tuổi, Tiểu Nam Hải ấy xinh đẹp đến không có ngôn ngữ nào tả nổi, có sở hữu được một mắt hoa đào có phần giống với Tạ Chiêu con trai lớn của Tạ phủ.

Tình cảnh trên dưới Tạ phủ vô cùng náo loạn một đoàn, bọn hạ nhân rồi rít suy đoán Tiểu Nam Hải là con riêng ở bên ngoài của Tạ Ung.

Tiểu Nam Hải tên là Tô Thanh, là con trai của Tô Bạch Mai đã từng là danh kỹ.

Tô Thanh được đưa đến Tạ phủ, Tô Bạch Mai có kèm theo một phong thư, trong thư nói nàng ta không muốn làm ảnh hưởng đến tiền đồ sau này của hài nhi, cho nên đưa con trai đến Tạ phủ nhờ nuôi, nếu như vợ chồng Tạ Ung không muốn nuôi hẳn, cũng hi vọng nể tình dù sao Tô Thanh cùng Tạ Chiêu cũng là biểu huynh đệ, tạo điều kiện cho hắn có thể trở lại Đình gia nhận tổ quy tông, cho hắn một thân phận trong sạch.

Tô Bạch Mai hi vọng con trai của mình tương lai có thể đi theo con đường khoa cử giống như Tạ Ung Quang Tông Diệu Tổ, nhưng yêu cầu khoa cử đối với học sinh là rất nghiêm khắc, xuất thân phải là ba đời trong sạch, trong nhà không thể có người làm nghề bị người đời khinh bỉ hoặc lao dịch, ví dụ như rơi vào trong chín điều: bà mai, đầy tớ, ăn trộm, cướp bóc, kỹ nữ vv...vv, Tô Bạch Mai hiển nhiên đang làm kỹ nữ một trong những nhóm này.

Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi hết sức nhức đầu, Tô Bạch Mai thật đúng là một người phụ nữ muốn bám víu vào Tạ Thế để trèo lên, nàng ta nói như thế là bởi vì hiểu được Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi có bản tính thiện lương, mới lấy Tạ Thế ra mưu cầu cho con trai mình một thân phận.

Tạ Ung phái người quay lại đi tìm Tô Bạch Mai, thì Tô Bạch Mai đã biến mất vô tung tích.

Ngay cả Nguyên Nghi Chi không thừa nhận cũng không được, người phụ nữ này quả thật rất bất phàm, bất luận là ban đầu Tạ Thế vì mình chuộc thân, hay là hôm nay độc ác bỏ rơi con mình, nàng ta đều làm rất sạch sẽ gọn gàng. Nàng ta thật nhẫn tâm, thật không luyến tiếc, lại còn biết xem xét thời thế, có tâm cơ có thủ đoạn, nếu như nàng ta là nam tử, e rằng Cảnh quốc lại có thêm một nam kỹ kỳ tài biết lật tay làm mây, úp tay làm mưa.

Chỉ tiếc nàng ta thân là nữ nhi, mệnh bạc còn hơn giấy bạc.

Tạ Ung không thể làm gì khác hơn đành phải phái người đưa tin cho Đình gia, nói rõ thân phận của Tô Thanh, kết quả Đình gia không thừa nhận.

Nếu phải đem lên bàn tính để so sánh thì Đình Sĩ Chương còn vang dội hơn cả Tô Bạch Mai, hắn thừa biết Đình gia sắp phải suy thoái xuống dốc, Tạ Ung lại không muốn có liên hệ thân thiết với Đình gia, cũng không chịu thu nhận Đình Cẩm Vân đứa con gái nhỏ của hắn, lúc này có cơ hội, còn không mau đem đứa cháu trai xuất thân không quang vinh này của mình vứt sang cho Tạ phủ nuôi, nói không chừng còn có thể được dựa hơi một chút.

Biết rõ Đình gia vô sĩ, nhưng Tạ Ung cùng Nguyên Nghi Chi không thể không chứa chấp Tô Thanh, bọn họ đâu thể nào mặc một đứa trẻ chỉ hơn một tuổi lại lưu lạc nơi đầu đường xó chợ.

Vì thế, Tạ Ung nhận Tô Thanh làm nghĩa tử.

Từ đó Tô Thanh được ở lại sinh sống tại Tạ phủ, cùng Tạ Chiêu, Tạ Thần cùng nhau đọc sách học tập, cùng nhau đùa giỡn lớn lên.

Lúc Tô Thanh mười ba tuổi lên trường đi thi, một lần liền đỗ trúng tú tài.

Lúc này Tạ Chiêu mười chín tuổi, cũng đang là một tú tài.

Từ nhỏ thể chất Tạ Chiêu đã suy yếu, nên không thể quá lao tâm lao lực mà đọc sách, vì vậy Tạ Ung cũng không yêu cầu nghiêm khắc với hắn, chỉ hy vọng con trai lớn của mình có thể khỏe mạnh bình an cả đời là tốt.

Tô Thanh rất thông minh, cũng rất chăm chỉ chịu khó, sau khi hắn hiểu ra mình không phải là con trai ruột của Tạ Ung và Nguyên Nghi Chi thì hắn lại càng nỗ lực cần cù học tập nhiều hơn so với những đứa trẻ khác ở Tạ gia.

Về một phương diện nào đó, hắn đã thừa kế được sự liều lĩnh kiên cường và kiên nhẫn từ mẹ ruột của mình.

Tô Thanh không chỉ có thông minh, cặm cụi chịu khó, hơn nữa càng lớn càng khôi ngô tuấn tú, chàng thiếu niên này giống như mỹ ngọc sau khi được ngàn điều vạn mài, sáng lóa chói lọi, xinh đẹp đến nỗi khiến cho người ta một khi đã nhìn rồi là không còn muốn dời mắt, không chỉ có những cô nàng mê luyến hắn, ngay cả rất nhiều nam nhân nhìn thấy hắn cũng không tránh khỏi vẩn đục đầu hoa mắt.

Lần đầu tiên khi Huyền Dục nhìn thấy đứa nhỏ này, liền muốn chiếm đoạt hắn đưa vào trong hoàng cung của mình, nếu không phải Tạ Ung đột nhiên giận tái mặt đòi trở mặt với hắn, e rằng Huyền Dục đã có lòng ‘trâu già ăn cỏ non’ rồi.

Huyền Dục đối với chuyện đó luôn tỏ ra rất đáng tiếc, cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy qua người nào mà xinh đẹp đến vậy, có thể nói kỳ tích của nhân gian.

Bởi vì nguyên nhân, Huyền Dục đối với Tô Thanh nhớ mãi không quên, cho nên những khoa cử của Tô Thanh đều thuận buồm xuôi gió, bay thẳng lên mây xanh, mười sáu tuổi đã đỗ được Tiến sĩ, hoàng thượng bổ nhiệm hắn làm Thám Hoa Lang. (học vị dưới trạng nguyên và bảng nhãn, thời xưa)

Huyền Dục rất thích việc mình bổ nhiệm Tiến Sĩ xinh đẹp làm Thám Hoa, càng xinh đẹp thì càng không thể để cho hắn làm Trạng Nguyên, chỉ làm Thám hoa Đệ Tam Danh, dù cho người ta có đủ sức tài để làm Trạng Nguyên.

Có lẽ Tạ Ung may mắn vì khoa khảo năm đó của tiên đế vẫn còn sống, nếu không các chức Giải nguyên hắn liên tiếp giành được chỉ sợ cũng bị ngấm trong nước nóng rồi.

Thám Hoa Lang Tô Thanh đến cửa nhà Tạ Ung cầu hôn, người muốn lấy chính là Tạ Noãn con gái nhỏ nhất và được yêu chiều nhất Tạ gia.

Tạ Ung hỏi hắn: “Tại sao không phải là Tạ Thần?”

Tô Thanh có chút ngượng ngùng, nói: “Con và Thần muội muội cùng nhau lớn lên, khi đó bởi vì nghĩ rằng mình và Thần muội muội là do một mẹ sinh ra, cho nên đối với nàng chỉ có tình huynh muội, không hề có tình cảm nam nữ gì khác.”

Tạ Noãn nhỏ hơn Tô Thanh mười tuổi, khi Tạ Noãn được sinh ra thì Tô Thanh đã là người hiểu chuyện rồi, cũng biết thân thể của mình, khi đó ánh mắt hắn dành cho Tạ Noãn hoàn toàn không giống với ánh mắt khi nhìn Tạ Thần.

Nhưng Tạ Thần thì lại rất yêu thích chàng thiếu niên xinh đẹp này, khi nàng biết Tô Thanh đột nhiên cầu hôn với muội muội thì thiếu chút nữa khóc đến chết đi sống lại.

Mới sáu tuổi Tạ Noãn trông thấy tỷ tỷ mình khóc, lập tức đi tìm Tô Thanh đánh cho hắn một trận tả tơi, tuy nắm tay nàng rất nhỏ đánh người sẽ không đau, nhưng đã nói lên sự tức giận của nàng dành cho người ca ca xinh đẹp đã chia rẽ tình cảm tỷ muội của các nàng.

Tô Thanh bình tĩnh thản nhiên chịu đựng sự trừng phạt nhỏ nhen ngọt ngào của vị hôn thê mình.

Nguyên Nghi Chi cũng thấy kỳ quái, nàng lo lắng không biết có phải Tô Thanh có sở thích dở hơi chỉ yêu thích nữ hài đồng hay không, sao có thể phải lòng một đứa bé chỉ mới sáu tuổi, mà không phải là đứa con gái lớn như hoa như ngọc nhà mình?

Tô Thanh nói: “Qua mười năm nữa, Noãn Noãn mười sáu tuổi, con cũng mới hai mươi sáu, thành thân cũng vừa vặn thích hợp.”

Tô Thanh thật sự đã chờ đợi Tạ Noãn đúng mười năm.

Khi Tạ Noãn tròn mười sáu tuổi, vô cùng xinh đẹp bước lên xe hoa xuất giá, vào đêm động phòng hoa chúc, nàng hỏi phu quân mình: “Sao chàng lại chọn phải thiếp?”

Tô Thám Hoa từ một chàng thiếu niên xinh đẹp lớn lên thành một thanh niên anh tuấn giảo hoạt cười nói: “Nếu như ta nói, từ lúc nàng vừa mới sinh ra thì ta đã yêu nàng rồi, nàng có tin không?”

Đương nhiên Tạ Noãn không tin rồi, có ai lại đi yêu một đứa bé vừa mới sinh ra xấu xí như con tôm luộc chín?

Tuy nhiên, nàng vẫn yếu điệu mà ngã vào trong lòng phu quân, cứ như vậy đi, dù sao nàng cũng tin tưởng hẳn yêu nàng, đã đợi nàng tròn mười năm mà.

Không chọn tỷ tỷ mà lại chọn nàng, trong lòng Tạ Noãn thầm nghĩ, có lẽ đây chính là duyên phận thôi.

Cũng giống như cha mẹ của nàng vậy, có rất nhiều người để họ lựa chọn, nhưng cuối cùng cả hai vẫn là lựa chọn ở bên nhau.

Tô Thanh anh tuấn xinh đẹp tìm cả thế gian cũng hiếm thấy, Tạ Noãn cũng là nữ nhi xinh đẹp nhất Tạ gia. Họ sinh được một cô con gái đầu lòng, được di truyền sự ưu tú nhất kết hợp từ cha mẹ, quả thật xinh đẹp đến giống như một Tiểu Tiên Nữ rơi xuống phàm trần.

Con trai lớn của Nguyên Lang và Nguyên Gia Ninh, là Hoàng Thái Tử tương lai của đế quốc, đã vì vị Tiểu Tiên Nữ này ăn rất nhiều đau khổ, hơn nữa còn điên cuồng uống rất nhiều ‘dấm chua’, đây là một câu chuyện rất lâu rất lâu về sau nữa!!!

— HẾT TRỌN BỘ —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-gia>